

Festa Major de Gelida 2006

Festa Major de Gelida 2006

AJUNTAMENT DE
Gelida

PROGRAMA DE
Festa Major de Gelida 2006

EDICIÓ OFICIAL DE FESTES DES DE L'ANY 1927. DEDICADA A SANT ROC, COPATRO DEL POBLE.

EDITA

Regidoria de Cultura i Participació ciutadana de l'Ajuntament de Gelida. Gil Coma Masana

COORDINACIÓ EDITORIAL

Enric Carafí, Mireia Coma, Agnès Esteller i Carles Gala

FOTOGRAFIES

Pere Palomera, Foto Buch, Jaume Rius, Ernest Roca i aportacions dels autors

COBERTA

Lorena Torres

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA

Equip de redacció i Gràfiques Llopart

MAQUETACIÓ I IMPRESSIÓ

Gràfiques Llopart Penedès SA

DIPÒSIT LEGAL

B-32.746-2006

PUBLICITAT

Centre d'Iniciatives Culturals

PREU (LLIBRE I DVD)

10 €

L'Ajuntament de Gelida fa arribar el seu agraïment a totes les persones, entitats, empreses i comerços que han fet possible la confecció d'aquest programa.

Les opinions expressades en els diferents articles que es publiquen són exclusives dels seus autors. En cap cas no impliquen necessàriament que l'editor les comparteixi.

Estem preparant una Gelida millor. <i>Miquel Carrillo Giralt, alcalde</i>	5
Més que mai! <i>Gil Coma Masana, regidor de Cultura i Participació Ciutadana</i>	6
Pregó de Festa Major 2005. <i>Jesús Mestre i Godes</i>	7
Lorena Torres: autora de la portada	12

entitats

Els bastoners de Gelida. <i>Andreu Comajuncosas</i>	13
Un any més, continuem al costat dels i les joves de Gelida.	
<i>Assemblea de Joves de Gelida</i>	14
Miravet ens ha captivat a tots. <i>Carme Coma</i>	16
L'any del 65è aniversari del bàsquet. <i>Club Esportiu Gelida</i>	19
Agrupació Coral Intimitat. <i>Pau Xuriguera i Solà</i>	21
Grup Artístic Gelada: un cor bategant a ritme de teatre. <i>Mª Àngels Bellido</i>	24
Córrer x córrer Gelida. <i>Josep Maria Gavilan</i>	25
150 anys d'escudella i d'altres. <i>Comissió de Festes de Santa Llúcia</i>	26
La Fundació Gelida. <i>Manuel Vallribera Mir</i>	28
Flash Gelida, nosaltres seguim. <i>Flash Gelida</i>	29
Activitats de les associacions de pares i mares de les llars d'infants de Gelida.	
<i>AMPA Llar d'infants El Cérvol Blau, AMPA Llar d'infants El Montcauet</i>	31
Aquest any també! <i>Valentí Ros de la Vega</i>	32
Seguim treballant. <i>Grup Esplai Mainada</i>	34
Record al mestre en Josep Llopis i Rius. <i>Mª Carme Julià i Agustí</i>	35
Coral Santa Llúcia del Casal dels Avis de Caixa Penedès. <i>Montserrat Albi Gili</i>	36
Les puntaires del Casal dels Avis de Caixa Penedès. <i>Gemma Giménez</i>	37
L'activitat anual de l'AACG. <i>Associació d'Amics del Castell de Gelida</i>	37
Aquest any quasi que tampoc! <i>Penya Blanc-i-blava de Gelida</i>	42
A Joan Ollé Julià (Joan del carro). <i>Comissió de Santa Llúcia</i>	42
La Societat de Caçadors i la repoblació d'espècies. <i>Societat de Caçadors de Gelida</i>	43
Ràdio Gelida, 25 anys. <i>Ràdio Gelida</i>	45

literaris i d'opinió

No al polígon de Can Joncoses! <i>Isaac Ruana i Surià</i>	47
Avinguda Colomer, que n'ets de maca! <i>Xavier Palou Baucells</i>	49
Grans records. <i>Carmen Pallarès</i>	50
Fins sempre. <i>Mª Montserrat Piqué i Tió</i>	52
Digue'm d'on véns a Ràdio Gelida. <i>Marga Bertran i Emi Llopart</i>	54
De Sitges a Vilanova, per la costa. <i>Xavier Nicolau</i>	55
Comeback. <i>Josep Maria Pinto</i>	56
A Gelida, qualitat de vida! <i>Jaume Palau</i>	58
150 anys d'història: quatre generacions de pastissers. <i>Pastisseries La Confiança</i>	61
Oda a Gelida. <i>Narcís Banchs i Valls</i>	62
Breu crònica sobre la passió per un poble: Gelida. <i>Carles Casanellas i Parellada</i>	63
El Parc de les Escoles Velles es mereixia alguna cosa més. <i>Joan Rosselló Raventós</i>	64
Dones gelidenques que m'agraden. <i>Pilar Tió i Pasqual</i>	68
Dones dels anys 1920. <i>Enric Carafí i Morera</i>	68
Eren joves... <i>Joana Colomé</i>	70

El amigo que se fue. <i>Miguel Moreno Nieto</i>	70
La tendresa. <i>Joana Colomé</i>	71
Més que un record... <i>Lluís Valls i Comas</i>	71
Records. <i>Anuncia Losada</i>	75
Embús a la porta del Cel. <i>Ramon Cuadros</i>	75
Extinció d'espècies, una realitat tangible. <i>Rita Gómez i Cardona</i>	76
Quin és el meu Poble. Quin és el meu nom. <i>Josep Font Llopis</i>	79
Celebrant els vint-i-cinc anys de Ràdio Gelida 1981/2006.	
<i>Ramon Tarrida i Montserrat</i>	79
Escoles Velles, Biblioteca Nova. <i>Elisenda Llobet Barbany</i>	80
Adéu-siau, amic Joan...! <i>Enric Carafí i Morera</i>	82
El Pla d'Ordenació Urbanística està servit. <i>Joan Rosselló Raventós</i>	83
Un any al Parlament de Catalunya. <i>Miquel Carrillo Giralt</i>	88
Coses que passen... o que han passat. <i>Josep Domènech</i>	91
Et recordarem sempre, Dídac. <i>Joaquim Roig</i>	93
La Passera. <i>Biblioteca Jaume Vila</i>	94

històrics i divulgatius

En Joan Collado i Castillo, rabassaire d'Estat Català. <i>Andreu Guiu i Puyol</i>	97
Coneguem la nostra Policia Local. <i>José Luis Rodríguez i García</i>	99
El nucli medieval de Gelida. <i>Alfred Mauri</i>	102
Els fons documentals del poeta Jaume Vila ja són dels gelidencs.	
<i>Enric Carafí i Morera</i>	105
Créixer en qualitat. Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Gelida.	
<i>Núria Colomé Montull</i>	107
Descobrim l'Anoia! <i>Ferran Perelló i Víctor Escarré</i>	109
L'espai jove. <i>Cristina Mollà</i>	112
L'automatització de les campanes de la parròquia de Sant Pere de Gelida.	
<i>Alfred Mauri</i>	113
Relació de remences del territori del castell de Gelida segons una llista de l'any 1448. <i>Salvador Llorac i Santis</i>	115
Aproximacions i precisions sobre les remences a la Baronia de Gelida.	
<i>Ramon Rovira i Tobella</i>	117
L'avió de ca n'Ollé. <i>Ramon Tarrida i Armengol</i>	120
Pla de renovació i millora del nucli antic - Carrer Major. <i>Pere Pons</i>	122
El Pla Director supramunicipal de sostenibilitat. <i>Antoni Ferran i Mèlich</i>	124
Nova convocatòria dels premis TREC. <i>Montse Julià</i>	131
Nota aclaratòria. <i>Mossèn Àlvar Pérez</i>	134

noticiari

Gelida a la premsa. <i>Biblioteca Jaume Vila i Pascual</i>	135
"L'esport a Gelida es mou!". <i>Patronat d'Esports Municipal de Gelida</i>	139
Ha passat un any. <i>Ràdio Gelida i Equip de redacció</i>	141
Gelida canvia. <i>Redacció</i>	156

Publicitat

Programa d'actes

.....	159
.....	193

Miquel Carrillo Giralt *Alcalde de Gelida*

Estem preparant una Gelida millor

Estem a punt de passar full a una etapa de creixement que no està agraïent a bona part dels que vivim a Gelida. Comparteixo aquesta opinió a la vista d'alguns habitatges de dimensions excessives que s'han estat construït amb el Pla General vigent, aprovat el 1985.

Tots hem rebut el comentari d'algun conegut que s'ha esglaiat en veure Gelida passant per l'autopista i ens pregunta què està passant amb el creixement. I ens ho diuen perquè Gelida és encara un lloc amb encant, acollidor i on es pot viure més bé que a moltes altres poblacions ben pròximes que no gaudeixen ni de l'entorn ni de les qualitats que ens han fet guanyar un bon nom entre els pobles de Catalunya.

L'equip de Govern municipal està preparant el nou Pla General d'urbanisme que acabarà amb aquesta manera desafortunada d'entendre el desenvolupament del poble i el portarà cap al terreny de la sostenibilitat i la contenció. També incidirà en la millora estètica del que es construeix.

Entenem que l'autèntic progrés de Gelida és aquell que comporta benestar i satisfacció comunitària i no el que prioritza els beneficis dels promotors immobiliaris. Els ingressos que obtenim amb els permisos d'obra no paguen la pena d'espantllar el poble on vivim.

Tinc confiança en el nou Pla General i us animo que us el mireu, hi participeu i us el feu vostre. Perquè del que decideixi el Pla General en sortirà la Gelida dels propers anys.

Gelida ha acollit dos mil nous habitants en els darrers deu anys. Ja som sis mil gelidencs i gelidenques que ens anem coneixent cada dia a les botigues, a la porta de l'escola o en qualsevol altra activitat. En aquest sentit, la nova ciutadania és una oportunitat per al municipi perquè disposem de més recursos i hem de donar més i millors serveis. I, encara més important, ens ofereix la possibilitat d'eixamplar el cercle de relacions entre vilatans.

Ara ve la Festa Major, i és un bon moment per convidar familiars i amics a gaudir de Gelida. No solament per compartir el que tenim, sinó perquè vinguin a participar del que sabem fer: una festa molt popular que té al carrer els millors escenaris per viure-la.

En nom de l'Ajuntament, us desitjo una bona Festa Major a tots i cadascun de vosaltres. ☺

Gil Coma Masana Regidor de Cultura i Participació Ciutadana

Més festa que mai!

A aquestes alçades, què puc dir-vos que no sapigueu ja? La Festa Major treu el nas justament quan l'estiu comença a mostrar símptomes d'estar cansat de tanta calor... Un estiu a les acaballes que sovint ens presenta alguna malifeta en forma de tempesta –més o menys improvisada– una tarda xafogosa. Ara que, després, com refresca! Quin goig sortir a passejar amb la jaqueteta, per si un cas, amb els carrers encara humits, frescos, nets... No trobareu aquesta possibilitat en el programa d'actes, però aquests darrers anys gairebé sempre s'hi ha presentat.

El que sí que trobareu en el programa d'actes és la confirmació d'un model de Festa Major més actual, més obert, més dinàmic. Seguim la pauta que hem marcat els darrers anys, sobretot després de l'entrada en joc de la plaça de la Vila. Des de dimecres i fins dimarts, tindreu una setmana per disfrutar. Com que els actes ja els llegireu unes pàgines més endavant o, encara millor, ja els gaudireu en directe, deixeu-me que us parli d'allò que es cou entre bambalines. Com als restaurants, el plat que se serveix a taula és el resultat de moltes hores de treball prèvies. Per això, us demano un reconeixement especial per a tots aquells que treballen perquè la festa sigui un èxit: la gent de la comissió de festes, el personal de la brigada municipal, la policia local, el personal del Cic, les entitats... La festa és la culminació d'un seguit d'esforços fets amb professionalitat, però també amb molta il·lusió.

Esforç i il·lusió que també han estat en la gènesi d'aquest llibre-programa i DVD que teniu a les mans. Són el resultat d'un esforç col·lectiu que fa possible que any rere any el programa sigui el reflex de la vida gelidenca al llarg de l'any, convertint-se en l'anuari de referència d'allò què passa, que es comenta, que es critica, que s'escriu, que se sent... Lamentablement, tornen a tenir protagonisme els escrits de record a persones que ens han deixat. Des d'aquestes pàgines volem sumar-nos a l'emotivitat del seu record i oferir el nostre particular testimoniatge a tots ells.

Teniu una setmana plena d'activitats, viviu-la amb tota la seva intensitat! Bona Festa Major! ☺

Jesús Mestre i Godes

Pregó de Festa Major 2005

Senyor alcalde, senyor regidor de Cultura, senyors regidors, convilatans i amics: després d'agrair a l'Ajuntament l'honor immerescut de fer de pregoner, m'agradaria que m'acompanyessin en un salt enrere, per recordar els botiguers de Gelida a través dels ulls d'uns joves estiuejants.

Nosaltres, el matrimoni i tres fills, vàrem arribar a Gelida a l'estiu de 1959, ara fa quaranta-sis anys, i en els primers passos pels seus carrers vàrem descobrir el caliu d'humanitat de la seva gent, una qualitat poc apreciada en la gran ciutat.

De fet, Gelida no era un lloc desconegut. La meva dona, la Conxita, junt amb la seva germana i cosins, s'hi va passar tot el temps que va durar la Guerra Civil, com els personatges d'*El largo verano del 1936*, la pel·lícula d'un altre estiuejant, Jaume Camino. Ja més gran, quan festejàvem, ella passava uns dies d'estiu amb els seus oncles, els senyors Corbella. El diumenge que hi vaig pujar per veure-la –ja era un festeig seriós– va ser el primer contacte amb Gelida i la primera ullada des del funicular em va fer bona impressió. Quan vaig voler quedar bé amb la família Corbella, vaig anar a la pastisseria a comprar un massini, i la seva qualitat em va confirmar que a Gelida m'ho passaria bé. Va ser, doncs, natural que, comptant amb una casa propietat de la meva dona i amb tres vailets que el més gran tenia cinc anys, decidíssim, més endavant, passar-hi els estius. I hem estat fidels: fa quaranta-sis anys que tots vostès ens han d'aguantar!

Els deia que la nostra gran descoberta va ser trobar un poble viu, amb ritme distès i calma aparent. Ho vàrem captar als pocs dies d'haver-nos-hi instal·lat i va ser gràcies a les persones amb les quals vàrem connectar primer: els botiguers.

La nostra casa era al carrer doctor Galés, fent cantonada amb el carrer de l'Alt Penedès, al bell mig del poble, una qüestió important per fer coneixences. Hi havia dos establiments que aviat vàrem haver de visitar. Un estava davant mateix de casa, la farmàcia del senyor Ferrer, instal·lada en una torre i on, de fet, vestíbul i rebedor formaven la botiga, austera de forma i fons, ja que els pocs específics a la vista lligaven amb l'escassetat de prestatges. El senyor Ferrer solia esperar la clientela assegut en un banc en el petit jardí entre el carrer i la farmàcia... Èrem a l'estiu.

Si la visita a la farmàcia, amb tres criatures, era del tot obligada, imprescindible era anar a Can Trempat, la tenda, el colmado, que regia, i penso que és la paraula exacta, la senyora Assumpció. Aquesta senyora era viuda i tenia un fill, l'Antoni Gilbert, que ajudava la seva mare, cuidava d'administrar finques i, sobretot a l'estiu, formava part d'una orquestrina que feia les delícies de les festes majors del Penedès, i més enllà. Amb l'Antoni vàrem establir una bona amistat que encara dura. Més tard es casaria amb la Margarida, persona maca, serena i decidida.

La que donava singularitat a la tenda era, és clar, la senyora Assumpció: estava atenta a tot. Tenia coneixement precís de cada article, del lloc que ocupava i dels seus corresponents preus. En el taulell, la senyora Assumpció tenia unes balances de

plats on anava compensant, per exemple, la quantitat de mongetes tendres que col·locava en un plat amb els pesos que posava a l'altre, uns pesos que tenia ben arrencats, des d'un quilo fins a cinquanta grams. No obstant això, es solia parlar de lliures, mitges lliures i tres unces, encara que la senyora Assumpció cantés els preus en quilos. Un cop pesat, des del plat passava directament al cabàs; no coneixíem la bossa de plàstic...

A la tenda, també hi tenia telèfon, un estri indispensable encara que no era aquest el parer de Telefònica: només en gaudien alguns privilegiats, entre els quals, per sort, hi havia Can Trempat. Era un servei més, fet sota el rigorós control de la senyora Assumpció, que no sempre era fàcil. Per exemple, quan tenia la botiga plena i demanaves "posar una conferència", no li sabia greu, però volia assegurar-se que en acabar li passessis l'aparell per saber la quantitat que havia de cobrar. Les "conferències", de fet, totes les trucades fetes a fora de Gelida, no te les donaven així com així: calia esperar línia, la qual cosa podia allargar-se molt i molt. Més d'una vegada la senyora Assumpció tancava la botiga per anar a dinar i encara hi havia, assegut, un infeliç esperant que Gelida connectés amb Martorell i que aquests es dignessin donar pas a Barcelona... La senyora Assumpció, però, l'advertia:

–Sobretot, quan acabi, no deixi de preguntar l'import...

He parlat de l'escassetat de productes farmacèutics a la Farmàcia Ferrer. De vegades hi mancava un remei tan corrent com l'Aspirina. Cap problema: a la llista de les coses que havia de pujar de Barcelona –pujava cada dia amb el tren i el funi–, s'hi afegia una capsa d'aspirines i prou. Un dia, però, vaig parlar-ne amb algú que, misteriosament, em va dir que hi havia un altre lloc on poder comprar aspirines i, segons insinuava, també altres específics. Em va dir que només havia d'anar a Can Ramonet.

El senyor Ramonet era l'adroguer establert a dalt de tot del carrer Major, en el mateix lloc que avui hi ha la parafarmàcia: no deixa de ser curiós que, salvant categories, el senyor Ramonet tenia la seva peculiar parafarmàcia al mateix indret. De fet, era una de les botigues en les quals es podia comprar de tot. Passava per ser un dels homes més rics del poble, però modest, no en feia pas l'aparença.

A un pas, hi ha la plaça de l'Església i a un cantó hi havia L'Espiga, sempre amb en Josep, l'amo, arrançant caixes de fruita; tenia fruites, verdures però també venia altres productes. Era un home afable, sempre ens saludàvem, tot i saber que sovint la nostra butxaca no estava a l'abast de la seva qualitat.

A sobre de L'Espiga, en un pis, hi havia una botiga de roba femenina que s'exhibia al mateix balcó. Una botiga cridanera que portava la Maria Ximeta, una senyora vestida amb les bruses i faldees que venia, de colors llampants i de fort impacte. Tot seguit hi havia la barberia del senyor Paco Mestres i el seu fill Robert, que també es dedicava a la cria de coloms en un gran colomar; mentre et tallava el cabell escoltaves el parrupeig dels coloms engabiats. Més tard se'n va fer càrrec el senyor Andreu, el qual després es traslladà a la Barceloneta, on ell i la seva filla Montse em prenen el pèl.

Tombant cap al carrer del Marquès de Gelida ens trobàvem l'establiment de l'Ignasi, el carnisser que tenia fama de seductor i que ara, amb quaranta-sis-anys més a sobre, encara conserva bona planta. Al costat, el Forn de Dalt, el del Pison, que per proximitat i qualitat era la visita obligada de cada dia: els meus fills encara enyoren la coca de forner que hi compràvem. Al mateix carrer i sense deixar la vorera, hi havia la botiga de gel dels Torres, un article que, en aquella època i a l'estiu, era de primera necessitat.

Retornant enrere, enfocarem l'artèria vital de Gelida, el seu carrer Major. A dalt de tot hi havia una altra carnisseria de qualitat: can Canals, dels Parellada, que també disposava de bona carn de be: les costelles, que, fetes a la brasa, eren un tast gastronòmic impossible d'assaborir a Barcelona i que encara ara seguim practicant.

Per la mateixa mà i baixant el carrer Major, hi havia una botiga que jo visitava massa sovint: l'estanc del senyor Joaquim Llopis. Ara que no em deixen fumar, sospiro pel tabac en bloc que hi comprava per fer fumejar la pipa.

Més avall hi havia –i encara hi és– la cansaladeria de can Coma, la gran troballa dels barcelonins que havíem perdut les ganes de menjar botifarra. El senyor Coma ens va retornar el seu gust, amb escreix. A vegades el vèiem pujar de l'obrador amb tot de botifarres enrotllades entorn dels seus braços poderosos, unes serps entendridores... Can Coma tenia nom acreditat a Barcelona, on molta gent rebia els seus productes. Per cert, cal Perejoanet, on compràvem vi al detall –poca gent comprava vi embotellat fora de les celebracions–, al carrer Vicenç Perelló, també servia garrafes a domicili pertot Barcelona.

Tot seguit es trobaven les dues pastisseries, gairebé una davant de l'altra, La Confiança i La Montserratina i que, com he dit abans, excel·lien en la qualitat dels seus pastissos. Totes dues preparaven –i preparen– el famós dolç de Gelida, els gelidencs, que llavors rematava un bon dinar o qualsevol festa.

Tot baixant, a la dreta del carrer Major se'ns oferien dues polleries: una, la de la senyora Paquita, casada amb el senyor Joan, rebia l'ajuda dels seus fills, ben joves. El senyor Joan encara ara és tot un cas: cada dia puja dues vegades des de la Barceloneta a dalt de tot del Sarralet per cuidar l'hort. Donem fe de la qualitat dels seus tomàquets acabats de collir..

L'altra era la de la senyora Victòria, la qual, a l'estil de Gelida, venia, a més, tota classe de comestibles, ajudada pel seu fill Antoni, com si ja estiguessin preparant-se per obrir el primer supermercat de Gelida, que seria unes cases més amunt.

Més avall hi havia la botiga d'una persona insubstituïble, durant molts anys, a Gelida: la lampisteria del senyor Pere Pallarès. El senyor Pallarès podia ser famós per ser el director de la Coral Intimitat, que ens agradava escoltar per la Festa Major i també per Pasqua –també passem aquí Setmana Santa– quan feia el llarg itinerari de les Caramelles. O per altres virtuts.

Però no. La seva fama venia lligada al gran problema que tenia Gelida quan nosaltres vàrem arribar i que, per desgràcia, havia de durar molts anys encara: la manca d'aigua i la seva defectuosa distribució. Era un malson: la gent venia a Gelida atreta per la gran quantitat de fonts i no hi havia aigua a les cases. L'home esforçat

que intentava pal·liar aquest problema era el senyor Pallarès, i malgrat que s'hi esforçava, tot el dia amb la clau a la mà, obrint i tancant aforaments, no sempre ho aconseguia. El senyor Pallarès podia haver redactat un estudi profund sobre l'actitud de les persones: des de l'agraït perquè havia obert l'aixeta del dipòsit, deixant anar una mica més de rajolí, fins al que blasmava desesperat perquè les plomes famoses no donaven per a més... Encara el veig enfilant-se com un gat sobre les golfes de casa, a sota teulada, cara als dipòsits, obrint una miiiiica l'aixeta. Tota la família, expectant, estàvem a punt d'arrencar en aplaudiments!

Un altre lloc de particular afecte: la llibreria del senyor Rosselló. Tant pels llibres com per les xerrades que hi fèiem. Era un gran senyor, gran enamorat dels llibres. Quan ja et considerava amic et feia passar a baix, on sobre una gran taula hi havia centenars de llibres, la majoria catalans. En aquella època era com entrar a formar part de la resistència clandestina.

Més avall, a l'esquerra, una botiga singular: la peixateria del senyor Domingo, on ell i la seva dona Consuelo gaudien del millor peix que arribava de Tarragona. Ho proclamava molt alt el pregoner: "Noies, es fa saber que a can Domingo ha arribat sardina fresca de Tarragona!". Allò sí que eren pregons i no...

Al costat mateix, l'altre forn, Can Marí, oferia i ofereix un gran ventall de peces de pa i, a la Conxita, la meva dona, li agradaven, i li agraden, els seus melindros. Més tard una noia Parellada es faria, per casament, amb les regnes exteriors del forn, tot afegint a la qualitat del pa l'amabilitat de tracte.

Hauríem d'anar, per un moment, al carrer Barceloneta, on hi havia una vaqueria amb vaques, la de Can Fideu, i la botiga del Piula, que portaven la llet de la masia a prop del riu, on hi havia les vaques. El senyor Pere Valls, el Fideu, també venia llet en una botiga al carrer Major, sota la llibreria Rosselló. Tornant al carrer Major, dues cases avall de can Marí, hi havia –i encara hi és– la botiga de "El Nuevo Siglo", popularment coneguda com Ca les Noies, dedicada a merceria, moda masculina i femenina, amb una secció d'espardenyeria que visito cada estiu. En aquells moments el pare de l'actual propietari, l'amic Degà, havia delegat el negoci en el seu fill, que ell anava engrandint. Cal arribar fins a baix de tot del carrer Major per trobar una altra botiga amb "pedigree": Ca n'Espinac. I tant el senyor Espinac mateix com la seva filla Núria van saber trobar el punt just de la qualitat en vins i xampanyes, que després esdevindrien caves. Sempre hi trobes el consell just sobre el que demanes, el vi adient per al dinar que projectes. La Núria, permanentment jove, et rep, com sempre, amb el somriure als llavis.

Aquest retaule d'uns botiguers de Gelida de quaranta-sis-anys enrere vol ser un homenatge a la seva disposició i amabilitat. Cadascun d'ells formava part dels primers col·lidors d'aquella gent rara que hi venien a passar l'estiu: els estiuejants.

Gelida, a l'inici del segle XX, va ser un poble d'estiueig, com altres llocs famosos de la geografia catalana. L'existència de l'estació i més tard el gran encert del funicular hi va portar uns estiuejants que, primer, van aixecar cases amb accent noucentista a l'entorn del que seria l'avinguda Colomer; que, després de la guerra, una altra onada ho va fer a la falda del castell, els Tarongers; però, a més d'aquests dos grups, cal recordar el gran gruix d'estiuejants que es van afincar dins del poble. En cases llogades, en antigues cases familiars o bastint noves cases: cases modernistes d'estiuejants il·lustres!

Molts d'ells, de qualsevol d'aquests tres grups, a més d'estimar-se de debò Gelida, es sentiren cridats a col·laborar amb la gent del poble. Només vull portar aquí el nom d'una sola persona per servir d'exemple, entre les moltes que també s'ho mereixerien. Es tracta de Josep Boncompte, el qual, col·laborant amb vilatans tan enfervorits com ell pel castell de Gelida, va començar a moure's per tornar la dignificació que el castell urgia, avui un dels més preuats orgulls de la vila.

A partir dels darrers anys el cens d'estiuejants a Gelida ha anat minvant; algun d'ells, però, s'hi ha quedat a viure. Com moltes coses d'aquest món, també l'estiueig i els estiuejants han passat a la història; aviat serem objecte d'estudi científic, preocupats per aquesta espècie a punt d'extingir-se.

Durant els darrers quinze anys, Gelida ha estat per a mi no solament lloc d'estiueig, sinó on he acabat d'ordenar i fer la definitiva redacció dels meus llibres: càtars, templers... fins al darrer, *El poder i la dignitat*, acabat aquí al setembre passat i editat fa dos mesos. Són més d'una vintena de títols, que la tranquil·litat i la bellesa de Gelida, per un cantó, i l'acolliment de la gent, també la dels nou botiguers, per l'altra, ha fet possible que quedessin ben enllestits.

És hora també d'enllestir aquest pregó. He engrunat les moltes raons pel meu gran agraïment a Gelida i a la seva gent, és a dir, a tots vostès. Per això els desitjo, molt sincerament, que s'ho passin molt bé en aquesta Festa Major del 2005 que estem encetant. I deixin-m'ho dir com el vell pregoner: "Noies, nois, es fa saber, que ha arribat la Festa Major!"

L'autor, en el cas que aquest pregó fos reproduït en lletra impresa, vol agrair a la seva dona, Conxita, als seus fills, especialment l'Oriol i la Mercè, als seus cunyats Teresa i Faust, als seus cosins Isabel i Jordi Arandes i a la seva gran amiga Conxita Coll, la seva gran col·laboració en la confecció d'aquests records d'estiuejants. No obstant això, reviure vivències de quaranta-sis-anys enrere és un gran repte a la memòria, ja en fase d'esgotament. Per tant, és molt possible trobar variants en les situacions que es narren. L'autor assumeix personalment els probables errors i demana perdó per endavant. ☺

Lorena Torres: autora de la portada

Imatge festa major 2006

Lorena Torres Quesada va néixer a Caniles (Granada) l'any 1978.

Va cursar estudis a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Castelló de la Plana i a "La Llotja" de Barcelona, centre en el qual va obtenir el títol de Graduada en Arts Aplicades i Oficis Artístics, especialitat d'il·lustració, l'any 2002.

Entre els anys 2000 i 2002, va viure diverses temporades a Amsterdam i va col·laborar professionalment amb la fundació Whitte Olifant, per a nens amb síndrome de down; en la decoració interior del Café Barrent's; en el disseny d'imatge corporativa del Café Duende i amb l'atelier webdesign Floris&Lazaro. Durant aquests períodes a Amsterdam, va exposar il·lustracions a KindercookCafé i pintures a la fundació Whitte Olifant. També va col·laborar en les escenografies de la companyia de teatre Munganga.

Entre els anys 2003 i 2005, va realitzar treballs en format de serigrafia tèxtil per a diversos dissenyadors, entre els quals: Philo, Naifa i Singin.

A Barcelona, ha exposat il·lustracions i pintures al Cafè del Sol, a la galeria d'art Bonsuccés, al Centre Cívic de la Barceloneta i a l'associació cultural Merry Hant.

Des de l'any 2003 viu a Gelida. Darrerament, ha realitzat les il·lustracions de la portada del llibre de Carme Coma *Ens agrada el fang. 25 anys del taller-escola de ceràmica* (2005) i ha estat seleccionada per a participar en l'edició de FirArt que es fa per la Festa Major de Vilafranca del Penedès (agost-setembre de 2006).

Lorena Torres Quesada és autora de la portada del Programa de Festa Major de Gelida 2006 i del cartell anunciador de la festa. ◀

Els bastoners de Gelida

Tot i que la tradició bastonera de Gelida és centenària, tres noms són els que identifiquen especialment el ball de bastons a la nostra vila: l'Agrupació de Bastoners, o Colla Vella (1940-1947), la Colla Nova (1947-1953) i els Nous Bastoners (1953 - actualitat).

Els "Tiquerets", que és com ens coneixen a Gelida, vàrem debutar de ben joves amb els bastoners. L'Andreu ho va fer el 1940 i jo el 1942. La implicació i les ganes varen ser tantes que el 1947 fundàvem la Colla Nova (a la qual vàrem incorporar la música d'acordió), la qual esdevingué des d'aleshores un singular referent del patrimoni folklòric i històric de Gelida. La sort ens va acompanyar ja a les primeres actuacions: el 16 de juliol de 1950 assolíem a Albinyana el primer premi del concurs regional, que repetiríem a Balsareny el 27 d'abril de 1952.

L'any 1953 té lloc la segona fita cabdal en la història bastonera gelidenc: els dos germans fundem la colla dels Nous Bastoners, amb la qual vàrem aconseguir que el ball de bastons de Gelida fos reconegut per folkloristes de renom com Aureli Capmany. Tant era així que el 1954, a Sant Sebastià, se'ns va atorgar el segon premi en el Concurso Internacional de Coros y Danzas, tot competint amb agrupacions dansaires d'Andalusia, Aragó, Extremadura, País Basc, Cantàbria, Galícia i d'altres de l'estranger, com Escòcia, País de Gal·les, França, Bèlgica, Portugal, Polònia o Filipines.

El 1955 vàrem fer la primera sortida fora d'Espanya, concretament a Barbotan-Les Thermes (França); el 1956 vàrem anar a Banyuls de la Marenda (Catalunya

Nord) i a Montecarlo, tot actuant davant les càmeres de la televisió monegasca.

Passats aquests primers anys, s'inicia una època, aproximadament fins als 70, de consolidació, en la qual els germans Comajuncosas ens dediquem a perfeccionar i enfortir el grup i els balls, i els bastoners continuen gaudint de la confiança del públic. La segona època comença l'any 1981, quan, després d'anys d'estudis, decidim afegir nous components al ball i donar més espectacle. Mostra d'això és l'estrena del ball d'espases, en el qual els bastons són substituïts per espases metàl·liques i en el qual també és canvia de vestuari i s'amplia la part musical, tradicionalment a càrrec d'un flabiol, ja que s'hi afegeixen dos tambors i, en ocasions, dos flabiols més.

També en aquest any 1981, per la Festa Major, es llueix la nova vestimenta del grup musical: camisa blanca amb màniga llarga, llaç vermell al coll, pantalons, mitjons i sabatilles blanques i faixa vermella.

Un altre aspecte que cal remarcar és la creació de colles infantils, fet inusual fins aleshores. D'aquesta manera, la colla gran es nodreix d'aquestes colles infantils, en les quals el ball s'emmotlla a les aptituds dels infants.

A partir del 1983 encetem una nova activitat: el festival d'estiu, el qual s'ha mantingut regularment cada any. El 1986 vàrem assolir el sisè lloc en la competició de dansa del Festival Internacional de Música de Cantonigròs. A la mateixa localitat, el 1991, fórem cinquens amb la presentació del ball d'espases.

A l'agost del 1993 vàrem tenir la satisfacció d'inaugurar la Festa

Andreu Comajuncosas, de flabiolaire, i Joan Comajuncosas, de bastoner, respectivament

Major protagonitzant el pregó, convidats per l'alcalde Joan Rosselló. Com no podia ser d'altra manera, vàrem començar amb un toc de flabiol i els tres cops de peu al terra.

A principis del 1995 vàrem "exportar" els nostres coneixements a la població veïna de Sant Llorenç d'Hortons, ja que un grup de sardanistes d'aquesta localitat ens varen venir a veure amb la intenció que forméssim un grup de bastoners. La resposta va ser ràpida: no ens podíem negar a aquesta oportunitat d'escampar la tradició bastonera i ben aviat ens posàrem a la feina. Per la Festa Major del mateix any el grup hortonenc feia el debut. A poc d'aquesta data, s'hi varen apuntar

fins a 28 bastoners infantils, que vàrem repartir en tres grups. Tot i l'embranchida dels primers moments, les activitats dels grups de Sant Llorenç van acabar al cap de quatre anys quan gairebé de cop van plegar els components que quedaven. No cal dir que això va ser un cop dur i difícil de pair per a nosaltres dos, però les coses s'han d'acceptar com vénen.

L'11 de maig del 2003 es van commemorar els cinquanta anys d'existència de la colla bastonera amb un festival de dansa i una exposició anomenada "50 anys de garrotades", plena de documentació gràfica i escrita, trofeus i vestuari. Malauradament, els actes van quedar enfosquits per la desaparició del Joan.

Finalment, amb data 19 de març del 2004, em va arribar l'hora de "penjar" els bastons, tot deixant enrere 64 anys d'activitat bastonera i nomenant un nou cap de colla, un jove Tiqueret, el David Coma-

juncosas Raventós. Malauradament, al cap de pocs dies, tal com havien insinuat en saber que jo em jubilava, es varen retirar deu membres i el grup va perdre una bona part de l'empenta que duia fins aleshores.

En aquests anys de flabiolaire he tingut el goig d'ensenyar vuit flabiolaires i catorze timbalers, i juntament amb en Joan hem ensenyat a picar més de cent bastoners.

Tot i que actualment les actuacions dels Nous Bastoners han minvat molt, no perden cap oportunitat de lluir els seus balls en les cercaviles de les festes gelidenques.

A més d'un record per al germà desaparegut, aquest escrit també vol significar el desig que mai no s'extingeixi el so dels bastons a Gelida. ☺

Assemblea de Joves de Gelida

Un any més, continuem al costat dels i les joves de Gelida

Enguany, estem seguint més o menys la tònica del primer any, organitzant-nos assembleàriament i prenent les decisions de forma concensuada per oferir actes de tota mena destinats majoritàriament al jovent gelidenc.

Per començar, cal esmentar que seguim mostrant-nos activament a través de xerrades i debats oberts a tots i a totes aportant una visió crítica o simplement divulgativa dels problemes o successos que d'alguna manera ens afecten (com les xerrades de Salvem el Penedès, el no a la Constitució Europea o sobre Palestina). Cal recordar també el debat que vam organitzar sobre habitatge jove i noves

infraestructures, comptant amb un bon nivell de ponents així com de públic. Un acte que, amb la presència del l'alcalde Francesc Rosell i Bascompte, va servir per conèixer de prop la voluntat d'aquest Ajuntament entorn d'aquesta problemàtica, com també per posar entre les cordes els seus plantejaments, provocant així que el debat fos al més obert i enriquidor possible. Dins l'àmbit festiu, cal destacar la "ja típica" Festa Jove que celebrem al pati del CIC, emmarcada en els actes festius de la Festa Major de Gelida, i d'altres festes i sopars organitzats, comptant tant amb l'assistència de grups de música alternatius (Ragganaiser Sound System,

Lonko Piyan, Capitán Pez...) com també de Dj's locals o de poblacions veïnes. Tot això envoltats del variat jovent gelidenc, que sovint acaba superant amb escreix les nostres previsions, segurament gràcies al fet que mirem d'oferir un servei de bar que destaquï pels preus populars i per les begudes típiques de la nostra terra (l'aigua de València o la pomada), que sempre tenen una molt bona acceptació.

Cal recalcar també que durant la nostra existència hem dut a terme accions com les dues recollides de brossa. Primer a l'entorn del castell i, animats pels bons resultats tant de participació com de quantitat de brossa recollida (al voltant de 267,7 kg!), vam organitzar-ne una altra a l'entorn de la font Freda o de can Voltà, també amb resultats satisfactoris, omplint de nou el camió de la brigada municipal de quilos de deixalles de la muntanya. O accions com els mercats d'intercanvi, que ja en són tres i sempre han funcionat correctament i amb una assistència creixent de personal. Des de l'Assemblea, com a entitat oberta, englobem tota aquesta varietat d'activitats que des de fa dos anys estem oferint a la població, amb l'objectiu bàsic de motivar els i les joves a enfortir el contacte entre nosaltres i poder avançar junts i juntes cap a una Assemblea de Joves de Gelida que sigui més propera i que tingui més força per continuar endavant amb els projectes actuals i donant també la benvinguda a les noves idees i inquietuds.

Confiam en la voluntarietat, l'esperit crític i les ganes de fer coses de tots els joves i les joves perquè de mica en mica puguem anar suplint les petites mancances que el nostre municipi té envers el jovent del poble en els diversos àmbits de la nostra quotidianitat.

Foto de grup presa el dia de la recollida de brossa a l'entorn de la font Freda

Donem les gràcies a totes aquelles persones i entitats que ens han ajudat i que ens estan ajudant a desenvolupar els nostres projectes, en especial a la tècnica de Jovenutut i al regidor de Participació Ciutadana de l'Ajuntament de Gelida, per totes les facilitats proporcionades.

I, per últim, cal mencionar que, ara que confiem en un nou Espai Jove a l'edifici del CIC per fer-hi noves activitats, esperem la participació de tots vosaltres per així treure'n molt més profit. De totes maneres, el lloc habitual de reunió de l'assemblea continua sent una petita sala de la qual, com a entitat, disposem al primer pis de l'edifici del CIC. Anima't i vine a col·laborar amb nosaltres

cada dijous a dos quarts de vuit del vespre a la sala on ens reunim. Posa't en contacte amb l'assemblea a través del CIC o utilitzant el correu electrònic assemblea@gelida.org.

Si vols saber alguna cosa més del col·lectiu i estar al dia de la nostra activitat com a entitat, pots visitar la nostra pàgina web www.assemblea.tk.

Des de l'Assemblea de Joves de Gelida us desitgem que gaudiu amb orgull, humilitat i consciència de la Festa Major de Gelida. Que d'alguna manera ens acompanyeu de forma activa, crítica i constructiva, i que ens ajudeu a treballar amb tenacitat perquè els joves i les joves continuem estant al capdavant de la vida social del nostre poble i del nostre país. ☺

Carme Coma *Visita del Taller-Escola de Ceràmica a Miravet*

Miravet ens ha captivat a tots

Des dels seus inicis, el Taller-Escola de Ceràmica ha volgut compaginar l'aprenentatge de les tècniques elementals de la ceràmica al servei de la creativitat amb altres activitats complementàries, fora de l'horari habitual, que permeten a l'alumne conèixer amb més detall la tècnica artística que està practicant, les seves arrels històriques i la seva implantació territorial. Tot això s'ha fet compatible en benefici d'una formació artística més integral i més oberta per als infants i adults que assisteixen, generalment amb un interès molt especial, a les classes del taller.

Aquest curs, per als alumnes del Taller-Escola de Ceràmica, vaig programar una visita a la vila de Miravet.

Miravet és un dels centres de terrissa més importants de Catalunya, on actualment hi ha vuit tallers en actiu però on, a més, conflueixen un conjunt d'elements

de gran qualitat i singularitat com són, entre d'altres, el centre històric d'origen àrab, el castell templer, el pas de barca de l'Ebre, el raval dels Canterers i un paisatge especialment evocador, així com el fet d'haver estat l'escenari d'importants episodis de la història de Catalunya.

Així doncs, el dia 1 d'abril vam sortir de Gelida 115 gelidencs de totes les edats, alumnes del Taller-Escola i familiars que els van voler acompanyar, il·lusionats per conèixer els canterers de Miravet, la seva terrissa i l'especial entorn on es produeix.

Vam arribar a Miravet creuant l'Ebre pel pas de barca, que està situat entre Ginestar i Rasquera.

Des de temps immemorials, els passos de barca han servit per transportar d'un costat a l'altre de l'Ebre persones, animals, vehicles i estris de tota mena.

El pas de barca de Miravet és l'únic

que queda en tot l'Ebre que encara continua funcionant tot servint-se del corrent del riu com a única font d'energia, com s'havia fet en el passat.

La barca està formada per dos llaguts grans col·locats de forma paral·lela i separats, a sobre dels quals hi ha una plataforma de fusta sobre la qual vam pujar per travessar l'Ebre.

Per als més petits va ser tota una aventura i per als grans un plaer apropar-nos a Miravet amb aquella embarcació entranyable, subjecta a un cable que va d'un costat a l'altre de riu, el funcionament de la qual depèn de l'habilitat del barquer, ofici de característiques molt peculiars.

Vam esmorzar a la plaça de l'Arenal amb la presència de l'Ebre ben a prop, tot observant l'imponent castell de Miravet, sota del qual s'aplega el nucli antic que s'anomena Cap de la Vila.

El raval dels Canterers va ser l'objectiu principal de la visita.

Els terrissers de Miravet s'agrupen en un barri que queda fora del nucli principal del poble, que s'anomena raval dels Canterers. Pren aquest nom perquè a Miravet, i a tota la Ribera de l'Ebre, els terrissers sempre s'han anomenat canterers. Això no vol dir que només facin cànirs, perquè també fan altres peces com gerres, pitxells, pitances, cossis, etc., sinó que el cànir és l'atuell més comú de la seva producció artesana.

Una de les característiques dels canterers de Miravet és que no produeixen estris que es puguin posar al foc, com olles o cassoles, a causa del tipus de fang que fan servir, que no ho permet.

Després de formar quatre grups vam iniciar les visites als tallers de Josep Jornet, dels germans Ventura, de Josep Papaseit i d'Emilio Treig. Tots ens esperaven i tenien

preparada una peça de la seva producció tradicional, que cada alumne es va poder endur i després decorar al taller de Gelida.

El taller de Josep Jornet que vam visitar té una tradició familiar de prop de dos segles.

Josep Jornet és un personatge singular, apassionat amb l'ofici de canterer tot i que un accident –provocat per una bomba que no va esclatar durant la batalla de l'Ebre, però que ho va fer anys més tard quan ell era un nen i estava jugant– el va deixar sense els dos dits polzes. Ell ens va explicar, amb tot tipus de detall, la seva producció, que actualment és de peces grans, especialment gerres, ara destinades a jardineria, les quals cou en un forn de llenya, el més gran de tipus "morú" que hi ha a Miravet, i en el qual vam poder entrar.

El seu fill ens va fer una acurada i brillant lliçó de torn, elaborant peces grans de difícil factura, que van apassionar tant els alumnes com els familiars que els acompanyaven.

Del taller dels Jornet ens vam endur, per decorar el taller de Gelida, una de les peces petites que fan: la pitança, que és un plat tradicional de Miravet que s'utilitzava per menjar.

Vam visitar, també, l'obrador dels germans Ventura, que es coneix també amb el nom de Ca la Mollona. El Joan i el Xavier continuen la tradició familiar i són la cinquena generació de la casa, però el seu pare, encara actiu, els transmet els coneixements d'aquest ofici ancestral.

Al taller dels Ventura, el Joan es va asseure al torn i ens va fer una demostració de la seva habilitat en la confecció de peces tradicionals, algunes modelades superposant llenques allargades i cilíndriques de fang, que a Miravet anomenen "marrells" i nosaltres, al taller de Gelida, "xurros".

Després ens van ensenyar el forn "morú" que encara conserven i que actualment ja no fan servir, i al magatzem vam poder admirar els seus magnífics cànirs de carbassa, alguns atuellers tradicionals com els ribells, els pitxells de moixó, o les gàrgoles i les seves peces úniques amb cua de gall dindi de gran alçada, treballades amb tècnica similar a la dels "botijos de filigrana" d'Alba de Tormes.

Del taller dels germans Ventura, els alumnes es van endur un petit cànir de carro, peça tradicional que, abans d'acabar el curs, van decorar a Gelida.

Un dels quatre tallers que també vam visitar va ser el de Josep Papaseit, un jove canterer que conserva la tradició dels seus avantpassats a Ca Pere o Ca Papaseit.

D'aquest taller, en va sortir el pitxell de moixó de grans dimensions que hi ha a la cornisa del museu d'Argentona, que el Taller-Escola de Gelida vam visitar fa uns anys.

En Josep Papaseit, tot i que va aprendre l'ofici del seu pare, a qui vam conèixer en la visita i que encara està actiu, va complementar la seva formació a l'Escola d'Arts i Oficis de Tarragona.

En la visita, vam admirar la seva finesa en tornejar, tant les peces tradicionals com les de factura més moderna, i, per si això fos poc, ens va impartir una lliçó magistral de les formes i característiques dels atuells tradicionals de la terrissa miravetana, que amb un acurat toc didàctic va arribar tant als més petits com als més grans.

Del taller d'en Papaseit vam prendre, per decorar a Gelida, un saboneret, una peça petita de la família de les gerres que s'utilitzava per portar el sabó quan les dones anaven a rentar al riu o als rentadors públics.

Finalment, vam visitar el canterer Emilio Treig, el qual coneix Gelida a través de la relació comercial i d'amistat amb el gelidenc Lluís Roca.

L'Emilio va aprendre l'ofici del seu pare. Quan ell es jubili, l'obrador possiblement no tindrà continuïtat familiar perquè la seva filla no segueix l'ofici.

Ell és un dels pocs canterers de Miravet que encara es prepara el fang i que fa servir un torn de peu. Tot això ens ho va explicar amb una senzillesa i una simpatia entranyable.

La seva activitat està en gran part dedicada a la producció de gerres que elabora superposant "marrells".

En la visita, ens va tornejar diferents peces tradicionals de Miravet tot utilitzant el seu vell torn de peu, que la majoria d'alumnes i d'acompanyants no havien vist mai funcionar.

A tots els visitants allò que més ens va captivar va ser la seva lliçó referida a l'elaboració del pitxell de moixó. Prèviament, l'Emilio havia preparat el broc ocult de la peça per poder, durant la visita, acabar-la. El pitxell de moixó és un característic cànter de sis galets d'origen àrab que s'omple per sota, i que té el moixó que assenyala amb el bec el galet que raja.

Del taller de l'Emilio Treig ens vam endur cap a Gelida un petit pitxell de moixó, el qual després els alumnes van decorar amb resultats agradablement sorprenents.

Els objectius principals de la visita a Miravet els havíem aconseguit. En gran mesura, ens ho va facilitar la bonhomia i l'entrega dels canterers, però també la il·lusió i la inquietud de conèixer que van tenir tots els alumnes i els familiars que ens van acompanyar.

Després de dinar, des de la plaça de l'Arenal, vam iniciar una visita ràpida al

poble antic de Miravet o cap de la vila, que és un conjunt històric estructurat a l'entorn de l'església vella, a l'emplaçament on antigament s'aixecava la mesquita.

A l'inici de la visita, vam baixar a l'última drassana medieval de l'Ebre, vam observar Ca Costa i l'Antic Molí i ens vam aturar al molí de vernís terrissaire, on la galena, mineral que es portava de les mines de plom de Bellmunt del Priorat, es molia per treure'n el sulfur de plom, base del vidriat terrissaire.

Vam entrar pel portal del Moixo, costa amunt, fins a la placeta al davant del que va ser la seu de l'aljama morisca, l'antic Ajuntament i l'abadia, tot contemplant en passar les restes d'algunes cases caigudes durant els bombardejos de la batalla de l'Ebre.

Des del mirador de la Sanaqueta vam contemplar l'església vella i l'esplèndida vista panoràmica del

riu i el meandre de Tamarigar, reserva ornitològica de l'Ebre.

Vam acabar el passeig pel cap de la vila, enfilant el carrer de les Ferreries fins a l'inici del camí empedrat i costerut anomenat costa de Riago, per retornar després a la plaça de l'Arenal, d'on havíem sortit.

Miravet ens havia captivat a

tots: als petits aprenents de ceramista del taller, als alumnes més grans, als pares i als familiars que ens van acompanyar. A mi, novament, em va tornar a enamorar.

Des de l'1 d'abril del 2006, Miravet estarà present en la petita història del Taller-Escola de Ceràmica de Gelida. ☺

Club Esportiu Gelida

L'any del 65è aniversari del bàsquet

La temporada 2005/2006 ja s'ha acabat.

Ha estat una temporada intensa. Crèiem en començar-la que els 65 anys del bàsquet a Gelida mereixien la pena. Mereixia la pena aprofitar la que s'anomena "edat de la jubilació", amb tot el que això suposa de renovació d'objectius a la vida, per tal que també fos per al Club un element de renovació per donar-hi un renovat impuls.

ACTIVITATS SOCIALS

EXPOSICIÓ. L'estiu passat, del 16 de juliol al 7 d'agost, es va fer una exposició documental i gràfica

dels 65 anys del bàsquet a Gelida. Va ser inaugurada per l'alcalde juntament amb el regidor d'Esports i la Junta del Club. L'interès que va despertar va ser important, com ho demostra la gran quantitat de gent que va anar a veure-la.

BUTLLETINS. S'ha seguit publicant cada dos mesos el butlletí informatiu, donant informació puntual de tot allò que feia referència a la marxa del Club. S'han editat els números 6, 7, 8, 9 i 10. El butlletí es fa arribar als socis i als inscrits a l'Escola de Bàsquet se'n deixen uns quants exemplars en diversos establiments.

CARNETS DE SOCIS. A partir del

gener s'ha tornat a posar en vigor el carnet de socis. Feia uns quants anys que aquest tema estava per resoldre. Cada carnet té el seu número corresponent, que serà validat cada temporada en atendre's la corresponent quota.

ELS SORTEJOS. Des de l'entrada en vigor del carnet de socis s'ha implantat un sistema de sortejos. Aquest sorteig es fa durant els partits del sènior A. Entren en sorteig els números de tots els carnets. Des del gener fins a fi de temporada els números de carnet premiats han estat: 132, 156, 166, 15, 62, 27, 97, 81 i 74.

LLIBRE DELS 65 ANYS. La re-

Winterthur Barcelona. Campió del Campionat de Catalunya Infantil

collida de dades i de documentació feta amb motiu de l'exposició dels 65 anys ha estat el que ha permès activar la idea de fer un llibre commemoratiu. Amb l'ampliació de la recerca de dades i amb l'aportació de comentaris i vivències de diferents persones s'ha pogut confeccionar un llibre que no pretén pas ser exhaustiu, però que, de ben segur, dóna a conèixer moments i situacions relacionats amb el món del bàsquet probablement poc coneguts. Va ser presentat per Sant Jordi en l'edició que el Club ha fet per als socis. Aviat sortirà l'edició popular dins la col·lecció RAIMA que edita la Regidoria de Cultura.

EL CLUB HA ESTAT NOTÍCIA. A part de Ràdio Gelida i GTV, el Club ha estat notícia de dues planes a tot color a la revista Bàsquet que edita la Federació Catalana. Diverses vegades a *La Fura* i *El 3 de Vuit*, una d'elles ocupant un plana i mitja, a Canal 33, a *l'Sport* i al *Mundo deportivo*.

ACTIVITATS ESPORTIVES

ESCOLA D'ESTIU'65. Per tercer any consecutiu es va organitzar l'Escola d'estiu, que va aplegar més de 50 nens i nenes. La consolidació de l'Escola d'estiu permet acostar la pràctica de l'esport a tots els nens i nenes amb un sentit lúdic

i de diversió. Va culminar amb la celebració de l'activitat Bàsquet al carrer.

BÀSQUET AL CARRER. Amb aquest sentit de divulgació esportiva i dins del mes d'agost es va fer la competició de bàsquet al carrer en diversos punts de la població.

STAGE A ANDORRA. De preparació de la temporada per als jugadors dels equips sèniors. Tingué lloc els dies 25, 26, 27 i 28 d'agost.

CURSET DE PRIMERS AUXILIS, per a entrenadors. Tingué lloc el dissabte 3 de setembre a les instal·lacions del Parc de Bombers. Va ser impartit pel Sr. Benavides, membre del Cos de Bombers de Gelida.

CODI ÈTIC. Hem estat pioners en la implantació del codi ètic, que hem posat en vigor aquesta temporada. Els nostres equips han aconseguit una fita important: ser dels menys sancionats en les seves categories. No fa gaires anys el Gelida tenia fama de ser un dels equips que acumulava més multes per sancions.

La voluntat de guanyar i l'esforç per aconseguir-ho no han de ser mai excusa ni motiu de protestes ni de comportaments violents ni han d'estar renyits amb l'esportivitat.

NOVES EQUIPACIONS. Els jugadors de tots els equips han estrenat equipacions.

S'ha fet una important renovació, amb un nou disseny que manté els colors verd i blancs tradicionals amb un concepte renovat i més modern.

EQUIPS i JUGADORS. Hem tingut federats els equips de Sènior A masculí, Sènior B masculí, Sènior femení, Júnior, Cadet, Preinfantil femení, Mini masculí A i Mini masculí B amb més d'un centenar de jugadors.

ESCOLA DE BÀSQUET. En aquesta 3ª temporada de funcionament de l'Escola hem tingut tres equips en competició i l'Escola Bàsica, amb 4 entrenadors, 3 ajudants i uns 80 nens i nenes.

EQUIP TÈCNIC. Entre els equips federats i l'Escola hem tingut un total d'11 entrenadors i 5 ajudants.

FINAL CAMPIONAT DE CATALUNYA INFANTIL. Per primera vegada en la història de la nostra comarca, la Federació Catalana de Bàsquet concedeix a un Club del Penedès, en aquest cas el CE GELIDA, d'organitzar la celebració de la Final del Campionat de Catalunya Infantil.

Joventut de Badalona. Sotscampió del Campionat de Catalunya Infantil

Va ser al nostre pavelló els dies 26, 27 i 28 de maig. Han participat en la lligueta final els 4 equips més potents guanyadors de les seves corresponents fases classificatòries: el Whintertur Barcelona, el Joventut de Badalona, el Sant Josep de Badalona i l'Hospitalet.

Va quedar campió de Catalunya el Winterthur Barcelona i sotscampió el Joventut de Badalona.

Els partits del darrer dia i l'acte de lliurament de premis van ser

presidits pel president de la Federació Catalana acompanyat d'un membre del seu Consell, l'alcalde de Gelida acompanyat del seu regidor d'Esports, la Junta del CE Gelida acompanyada pel president del Casal Gelidenc i un representant de cadascun dels clubs participants.

El Club va fer entrega d'un record de l'esdeveniment als representants de cada club, al president de la Federació i a l'alcalde de Gelida. ☺

Pau Xuriguera i Solà *President de l'Agrupació Coral Intimitat - UCG*

Agrupació Coral Intimitat

Apunt de celebrar la nostra Festa Major, una vegada més, apareix aquest magnífic recull de les activitats, esdeveniments i vivències de Gelida. Any rere any, aquest programa de la Festa Major de Gelida no només és el resum d'activitats d'aquesta festa, sinó que es converteix en el resum diari de tota la vida de Gelida del darrer any.

L'Agrupació Coral Intimitat, que forma part del cos associatiu d'aquesta població, amb una antiguitat de 109 anys, ha estat present en les següents activitats:

Any 2005

14 juliol. La Coral, amb l'Ajuntament de Gelida i la Federació de Cors de Clavé, van organitzar un concert a la plaça de la Vila amb

la Coral basca de Llodio Santa Lucía, i la Coral d'Homes de La Federació, dins les activitats de la Primera Trobada Internacional de Cors d'Homes de la Federació de Cors de Clavé.

10 de setembre. Els cantaires de l'AC Intimitat que participen en la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia van realitzar un concert a Masquefa, amb motiu de la Diada de la Gent Gran.

L'Agrupació Coral Intimitat i l'Orquestra La Triomfal a la plaça de la Vila

11 de setembre. Participació en l'ofrena floral davant el monument a Rafael Casanovas a Barcelona, juntament amb moltes altres corals de la Federació de Cors de Clavé.

25 de setembre. Concert a la plaça del Rei (Barcelona) de la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia, amb els seus participants de la Intimitat, la Coral d'Homes del Barcelonès-Maresme i la coral Lo Pom de Flors (Sant Just Desvern), amb motiu de les Festes de la Mercè.

1 de novembre. Participació en els actes d'homenatge davant la tomba de Josep Anselm Clavé al cementiri del Poble Nou (Barcelona), amb presència de la seva besnéta, membres de la Federació de Cors de Clavé i altres corals.

27 de novembre. Dins del cicle de Concerts de Santa Cecília, organitzats pel Moviment Coral Català, els cantaires de l'AC Intimitat que participen en la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia van cantar a la plaça dels Màrtirs, davant l'entrada del Claustre de la Catedral, al barri gòtic de Barcelona.

4 de desembre. Concert al Centre Recreatiu i Cultural de Castellbisbal, per

celebrar el 125è aniversari de la coral local La Unió, on van participar els cantaires d'AC Intimitat, integrats en la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia.

13 de desembre. Presència amb un estand a la Fira d'Entitats de Santa Llúcia.

26 de desembre. A la sala d'espectacles del Centre Cultural, XVIIIè Concert Nadal Popular de l'AC Intimitat dirigida per Josep Mª Comajuncosas i Isabel Martínez, els quals, alternativament, feien l'acompanyament al piano; participació del Cor Infantil del CEIP Montcau sota la direcció d'Eva Almirall i col·laboració de les germanes Marta i Mireia Riba, piano i flauta travessera.

Any 2006

7 i 8 de gener. Col·laboració amb el Grup de Teatre Gelada en la representació d'Els Pastorets.

2 d'abril. Els cantaires de l'AC Intimitat participants en la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia realitzen un concert a l'Auditori del Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat, dirigits per Francesc

Pelfort i acompanyats al piano per Marina Pelfort, la qual també interpretà, tota sola, unes peces de concert.

26 abril. Cantada de Caramelles pels carrers i places de Gelida., acompanyats pel Cor Infantil del CEIP Montcau i l'Orquestra La Triomfal d'Igualada.

23 d'abril. L'AC Intimitat, juntament amb 24 corals més, participa en la XXVII Trobada de Caramelles del Pla del Penedès.

17 de maig. Avui és una dia molt trist. Anem a l'enterrament del cantaire Ramon Torres (campaner). Cantaire "de sempre", puntal de la corda de tenors, entusiasta i perseverant cantaire. Tots el trobarem molt a faltar.

Estimats lectors i convilatans, no cal que us diguem que la vostra presència a la Coral seria molt ben rebuda. Els cors d'homes, actualment, tenen molts problemes per poder tirar endavant per la manca de noves incorporacions.

M'agradaria poder arribar a convèncer tots aquells joves i grans que, tot i que els agrada la música i tenen una mica d'oïda, no es decideixen a fer el pas necessari per a incorporar-se a una de les activitats lúdiques més suggestives i enriquidores com és el cant coral. Gaudi personal, convivència, actuacions... només són alguns dels trets característics del món coral, però de segur que cadascun de nosaltres pot descobrir-hi una infinitat de sensacions particulars. Proveu-ho, ja que estem segurs que no us ens penedireu, ans al contrari.

A més a més, el proper any 2007 l'AC Intimitat de Gelida tenim el compromís i el repte d'organitzar la XXVIII Trobada de Caramelles del Penedès, Garraf, Baix Llobregat i Tarragonès. El dia d'aquesta trobada és el diumenge següent a la Pasqua Florida, és a

L'AC Intimitat i el Cor Infantil del CEIP Montcau

dir, el 15 d'abril del 2007. Això suposa la presència de 24 o 25 corals amb els seus acompanyants, total unes 1.200 persones.

Aquest esdeveniment ens ha d'esperonar a aconseguir una coral qualificada i nombrosa. Ja des

d'ara fem una crida per a comptar amb la complicitat i col·laboració de totes les entitats gelidenques, institucions públiques, comerciants i tots aquells voluntaris que vulguin col·laborar... Ja en parlarem!!! ☺

L'AC Intimitat, el Cor Infantil del CEIP Montcau i l'Orquestra La Triomfal d'Igualada

Mª Àngels Bellido

Grup Artístic Gelada: un cor bategant a ritme de teatre

Amàlia, Amèlia, Emília

Cloenda 2006

Teatro, la vida es puro teatro. Com diu la lletra del bolero, a la vida en diverses ocasions hem de fer teatre. Alguns tenim el privilegi de fer-ho a dalt d'un escenari, i si aquest escenari és el del saló d'espectacles de la UCG i el públic són els nostres veïns, els nostres familiars i els nostres amics, llavors això es converteix en una comunió perfecta de sentiments i emocions.

Aquesta temporada 2005-2006 el Grup Artístic Gelada ha estat més actiu que mai, vam començar amb l'estrena de l'obra *Amàlia, Amèlia i Emília*, els dies 26 i 27 de novembre del 2005, a la nostra vila de Gelida. Ha estat una obra difícil, els assajos eren interminables, els actors estàvem impacients, irritables, i el nostre estimat director ha patit i ha patit totes les situacions amb l'equilibri i la fermesa que li han donat l'experiència d'estar al davant del grup durant 25 anys, que es diu aviat, però que són molts dies i moltes nits posant-hi el cor i l'ànima, portant a terme una tasca lloable d'admirar. Des d'aquest escrit i en nom de tots els actors i actrius que han passat pel grup, dels presents i també dels absents, el nostre més sincer agraïment per aquests anys de dedicació.

Després de quasi una dècada de no fer Pastorets els dies 7 i 8 de gener del 2006 vam estrenar *Els pastorets catalans*. Va ser una explosió d'edats i de situacions còmiques de les quals el públic no va poder gaudir del tot: darrere l'escenari de sobte veies el Luzbel fent un petó a Sant Miquel, la mare de Déu arreglant un dimoniet que de cop es convertia en angelet, el Simeó beneint la Coral Intimitat mentre els angelets eren difícils de controlar; com he dit abans, tota una explosió d'edats.

Si continuem amb el calendari del Gelada, arribem a la cloenda de la Roda de Teatre Amateur de l'Alt Penedès. Aquest any els encarregats de lliurar els records érem el grup. Al 3d8 ens van dedicar un article qualificant la cloenda com a original i divertida, "glamurosa" i elegant, però el millor de tot és que ens ho vam passar pipa!!!

El 26 de març del 2006, amb els nervis pertinents, concursàvem al teatre de la vila de Vallirana. L'obra va sortir rodona, i ens ho va confirmar la votació popular que ens va premiar amb un 9,20. La feina ja estava feta, ara havíem d'esperar els resultats.

Arribem a Setmana Santa, i el dia de la Vellesa –com veieu, un calendari bastant ata-

Dia dels avis 2006

Vallirana, 2006

peït-, ens vam arriscar i vam canviar el registre, un recital de poesia entremig del públic i a la llum d'una espelma, *a capella* i amb el cor bategant en cada poema. Els avis, agraits com sempre, ens van dedicar un afectuós reconeixement.

Com a colofó arribem al dia 27 de maig del 2006 amb l'entrega de premis del concurs. Havíem llogat un autocar, ja que érem una bona colla, 32 persones. Comença el sopar i comencen les nominacions, el nom del Gelada i de Gelida comença a sonar,

l'emoció comença a esclatar. Segona tanda de nominacions, el Gelada vibra d'entusiasme quan el nominen quatre vegades més, en total nou nominacions. Sense haver tastat el cava ja estàvem ebris d'alegria, els premis, els estàvem paladejant amb la dolçor de les postres, però encara eren una incògnita.

No sé si podré expressar en paraules la màgia de l'entrega de premis: quan els companys pujaven a recollir els guardons (en total 7), el teatre tremolava dels aplaudiments

i ovacions que els regalàvem. Era la recompensa a tot un any de treball, però era més una injecció de moral i d'il·lusió per continuar treballant.

Per acabar, us diré que fer teatre amb el Grup Artístic Gelada és un honor. Encara que a vegades hi ha dificultats, diferència d'opinions, cansament, quan sortim a l'escenari tots defensem l'obra com si fos la millor de la nostra vida. Som un sol cor bategant a un únic compàs, un compàs a ritme de teatre. ☺

Josep Maria Gavilan

Córrer x córrer Gelida

Com una cursa de fons, en la qual cada quilòmetre, sense ser més important que l'anterior o el posterior, suma i ens va allunyant de la sortida i apropant a l'arribada, també nosaltres a poc a poc anem tirant endavant aquesta activitat, que és l'atletisme. Aquest any amb més discreció que els anteriors.

Si fem balanç, la temporada 2005/06 ha estat una mica apagada, si ens referim a la presència que hem tingut. Amb això volem dir que aquest any, com a grup, haureu notat menys la nostra existència per la vila. Per motius

tant de caràcter professional com de caràcter personal, aquest any ha estat més difícil reunir el grup en l'habitual punt de trobada (la part exterior del camp de futbol). Tot i així, individualment no hem deixat de fer el que més ens agrada, que és córrer, ni de fer-ho tant pel camp de futbol (amb pista de sorra al seu voltant?) com pel poble, per la muntanya o la carretera.

Si mirem els resultats, aquest any no ha estat de tan lluïment com els dos anteriors. Aquesta temporada no podem oferir un segon lloc per equips, com els an-

Els atletes del córrer x córrer després de la Funimetrada del 25è aniversari

teriors a Nou Barris. Lesions, estats de baixa forma, així com indisposicions diverses, en un grup no gaire nombrós, ens han passat factura. No per això hem deixat de participar a curses, portant el nom

del club i del poble per diferents indrets de Catalunya, fent coses destacables.

Hem tingut dos gelidencs a la Marató de Barcelona (42,195 km), en Manel Núñez i l'Enric Barreda. El primer va acabar la marató, tot i que poques dates abans va tenir un accident de moto, fent tot el possible per arribar, com així va fer. L'Enric realitzà rècord personal. A la cursa dels Bombers, una de les més emblemàtiques, també vàrem ser molt ben representats. I a la Funimetrada, la del 25è aniversari de la Ràdio, la cursa del poble, com no podia ser menys, allà estàvem. La cursa va ser guanyada pel Víctor Tudela.

I tot aprofitant aquestes línies ens agradaria recordar-nos de l'Ad Fines Atletisme. Aquest club d'atletisme de la veïna vila de Martorell a hores d'ara no existeix. Fa un parell de mesos va desaparèixer. El nostre homenatge per a aquest club, el qual ha format alguns atletes gelidencs. També eren organitzadors d'una cursa de 10 km, on quasi tots els atletes gelidencs han provat l'experiència de córrer i d'altres fins i tot la de competir.

I m'acomiado com cada any. Bona Festa Major a tothom... i ens veiem a la Funimetrada! ☺

*Comissió de Festes de
Santa Llúcia*

150 anys d'escudella i d'altres

La Marisa, amb la seva filla gran, la Berta, tot just acabant de buidar la caldera gran, 13 desembre 2004

Després d'un any tan especial per a nosaltres com el passat, no voldríem deixar passar l'oportunitat que ens ofereix el programa de la Festa Major per expressar les nostres idees i sensacions.

El desembre de l'any 2005 serà molt recordat per tots nosaltres. La setmana comença amb la Festa de Sta. Llúcia, la nostra... La celebració dels 150 anys és una realitat.

Per primer cop la Comissió de Festes de Santa Llúcia vàrem portar un convidat independent del triat per l'Ajuntament, i el gastrònom Sr. Josep M. Blasi fou l'escollit. Els seus mèrits són molts; sempre que ha pogut ha dit excel·lències de la nostra festa, aprofitant el ressò dels diferents mitjans d'abast nacional en els quals ell ha col·laborat. No

va dubtar ni un moment a col·laborar amb nosaltres i, a més, ens ha obsequiat amb l'escrit-pròleg del programa de la Trobada d'Escudelles.

Tanquem la setmana amb la Trobada d'Escudelles i Colles Escudellaires d'arreu de Catalunya que tingué lloc el 18 de desembre passat.

Les colles d'Andorra i la Seu vingueren la nit abans, la distància imposa... La resta de colles anaren apareixent per la Pista Jardí; per ordre escrupolós d'arribada: nosaltres... (s'havia d'obrir la pista...), Andorra (Encamp), la Seu d'Urgell, Ponts, Vidreres, Tremp i Castellterçol.

Les valoracions de la trobada són excel·lents:

Publicitat per a Gelida i els nostres 150 anys en diferents mitjans d'abast nacional.

Més d'un miler de persones passaren per la Pista Jardí: gent de fora, i molta, i moltíssimes persones de Gelida. Volem donar les gràcies a tot el poble de Gelida, que amb la seva presència féu el millor homenatge i reconeixement a una festa que és la seva...

Més de 700 plats venuts, més de 4.000 racions d'escudella servides... Sobrà escudella de diferents colles, però potser per aquest passat comú que ens uneix amb el poble

italià, a Catalunya també tenim la imatge que en "una bona celebració el menjar ha de sobrar..."

També voldríem fer un petit parèntesi en aquesta eufòria i reconeixements i parlar de petites coses "desagradables" de la nostra festa i trobada.

Creiem que tractant-se d'una Trobada d'Escudelles d'arreu de Catalunya (el segon cop que es fa una cosa similar), fou una "vergonya" el poc ressò o desinterès que hi mostraren alguns mitjans de comunicació. Com que les coses dites amb genèric no sempre aclareixen les expressions, és millor posar algun exemple:

TV3 es limità a enviar un equip (en cap cas ni reporters ni molt menys periodistes...) per fer un "cutre" reportatge per al programa "En directe", només es parlà del dia 13 i la trobada de passada... Aquests personatges en cap moment seguiren les observacions fetes pel membres de la Comissió i anaren per lliure barrejant tot tipus d'informacions... Lamentem aquest bunyol televisiu i demanem públiques disculpes pel malestar que poden haver ocasionat (amb tota la raó del món!!!) aquestes opinions entre els nostres fidels col·laboradors d'any rere any... La nostra festa sempre s'ha degut als nostres col·laboradors i és inadmissible que vinguin uns penques a dinamitar-la.

A TV2/circuit català, un reportatge del mateix estil que el "Catalunya avui", però més acurat que l'anterior i sense caure en la grolleria...

Respecte al tema de les televisions, hem constatat la poca professionalitat amb què acostumen a fer els seus reportatges. Vàrem fer una excepció de col·laboració a canvi d'aconseguir ressò per als nostres 150 anys i per a la trobada... Però la nostra actitud serà una altra en propers anys.

És inadmissible que cap TV no vingués el dia de la trobada, ni la premsa (fora de la comarcal)...

Fou una trobada de diferents pobles de Catalunya i tot referit a un plat que només tenim a Catalunya, l'escudella... Si no la potenciem nosaltres mateixos, ningú de fora ens farà aquesta feina...

És indignant veure que TV3 cobreix amb tot tipus de desplegaments la festa del xai dels musulmans, o en un telenotícies cap de setmana dediquen uns minuts a la festa de la comunitat sig, o al concurs de collir bolets. Cada any sembla que les imatges són la mateixes... La nostra escudella mereix un mínim d'atenció... Ni se'n parla a la premsa escrita (fora de la comarcal, és clar...).

Posen pàgines senceres de qual-sevol tema, però aquest que ens ocupa... si no pagues, res de res...

Creiem que algú hauria de reflexionar de tot això que hem dit...

Avui sembla que la cultura és patrimoni de comunitats petites, desarelades, o que tinguin a veure amb alguna ONG... Fora d'això hi ha moltes altres coses... També creiem que aquest corrent o moda també està arribant a d'altres llocs a més dels mitjans de comunicació; tenim una important entitat financera a Gelida que deixa de col·laborar amb entitats culturals per no se sap ben bé el motiu... La cultura és elitista i de rics?... O alguna cosa així... No hi ha diners per a entitats culturals catalanes... Però sí que es permeten patrocinar la selecció espanyola de futbol, en un món com el de la pilota on es llencen els diners...

Després d'aquestes opinions i reflexions en veu alta, que ben segur que podrien merèixer una discussió més acurada analitzant més punts de vista (però, bé, això quasi ens ocuparia un programa de Festa Major sencera...), voldríem tornar als agraïments i reconeixements:

A la UCG per deixar-nos la Pista Jardí per a la trobada i la sala polivalent per al dinar dels escudellaires, a tots el mitjans de comunicació comarcals: *El 3 de Vuit, La Fura, El Punt*, Ràdio Gelida, Gelida TV...

També molt especialment a l'Agenda cultural de TV3. Gràcies a l'escudella i a la trobada, durant una setmana el nom de Gelida ressonà dia i nit pertot Catalunya... Creiem que és el primer cop que a Gelida li passa una cosa així...

A l'Ajuntament de Gelida i molt especialment a la Regidoria de Cultura: varen creure en el nostre projecte i escoltar les nostres idees, col·laborant totalment amb nosaltres... Gràcies, també, a la brigada municipal per la seva col·laboració.

A tots el nostres col·laboradors que, any rere any, no ens deixen i sempre estan amb nosaltres...

I en particular a David Julià, membre de la comissió, per haver estat l'ànima de la trobada.

A tots, moltes gràcies!!!

També, dins els actes dels 150 anys la comissió va fer una sortida al mes de gener a la població de Torrelles de Llobregat per apadrinar una nova colla perquè l'any vinent puguin gaudir d'una escudella semblant a la nostra. Des d'aquí els volem donar les gràcies per haver pensat en nosaltres, la veritat és que va ser una experiència enriquidora.

Per acabar, només recordar que seguim recollint fotos i tot tipus de documentació, material, etc... per a l'exposició que tenim intenció de realitzar aquest any i d'inaugurar en la propera festa de Santa Llúcia 2006.

Tristament, en aquestes darreres setmanes, la Comissió de Festes de Santa Llúcia ha sofert una baixa: la nostra companya, familiar i amiga Marisa... Recordem les seves col·laboracions actives a la festa i segur que tots retindrem la seva imatge més visible: cullerot en mà efectuant el tradicional repartiment de l'escudella... Ben segur que molt especialment aquest any i en tots els propers la seva imatge serà present en la nostra festa...

Santa Llúcia 150anyera ens queda enrere!!! ☺

Manuel Vallribera Mir *President del Patronat de la Fundació Gelida*

La Fundació Gelida

Francesc Larrull és l'autor d'una extensa obra pictòrica centrada, temàticament, en Gelida. "Paisatge amb el castell de fons"

Un dia ja llunyà, parlant amb en Jordi Carrillo sobre el passat de Gelida, el present i el que podria ser el seu futur o, millor dit, del que creïem que convindria que fos, vàrem coincidir en el fet que valdria la pena impulsar la creació d'alguna entitat que pogués romandre en el temps amb garanties suficients, independentment dels canvis socials, econòmics i polítics que se succeeixen contínuament.

Amb les valuoses aportacions de les altres persones que es van anar incorporant al projecte, totes elles estretament relacionades amb Gelida i amb fortes implicacions en la vida social, cultural i econòmica del poble, aquella idea inicial va evolucionar fins a la constitució de la FUNDACIÓ GELIDA, els ob-

jectius de la qual són:

- La protecció i la revalorització del patrimoni de Gelida en tots els aspectes: natural, paisatgístic, tradicional, cultural, arqueològic, arquitectònic...
- La dinamització de tota mena d'activitats culturals i socials, especialment aquelles que es realitzin a Gelida.
- L'enfortiment de les activitats econòmiques de Gelida, mantenint l'equilibri entre el creixement i la qualitat de vida.

Aquesta voluntat de permanència en el temps, de superació dels esdeveniments, moltes vegades adversos, que es produeixen inexorablement i de manera cada cop més accelerada, es va posar a prova al cap de pocs mesos amb la mort del mateix Jordi Carrillo, fa ja gairebé tres anys.

Malgrat aquesta desgràcia, el Patronat de la Fundació, per acord unànime dels seus membres, va decidir continuar el camí tot just iniciat i, per tant, no es va suspendre el primer acte de presentació de la Fundació Gelida, que estava programat a pocs dies vista, justament la vigília de Santa Llúcia del 2003.

No va ser el mateix, òbviament, però va ser un acte senzill, emotiu, i crec que transcendent per al futur de la Fundació. Des d'aquestes línies volem agrair la col·laboració de tots aquells que d'una manera o d'una altra hi van participar.

Tot recordant aquell acte de presentació, el 2004 i el 2005 vam celebrar el ja gairebé "tradicional" concert de Santa Llúcia, amb nombrosa assistència de públic.

L'estructura i constitució del **Patronat Fundació Gelida** és la següent:

President:	Manuel Vallribera
Vice-presidenta:	Marga Bertran (Àrea social)
Vice-presidenta:	Rita Gómez (Àrea del patrimoni)
Vice-president:	Antoni Civit (Àrea econòmica)
Secretaria junta:	Marga Bertran
Tresorer:	Carles Espinach
Vocals:	Enric Carafi, Jaume Claramunt, Josep Fernández, Toni Ferran, Vicenç Lerena, Emi Llopart, Joaquim Mercadé, Pere Romeu i M ^a Àngels Valls.

Per coordinar totes les tasques de la Fundació, comptem amb la col·laboració de l'Eva Guitart com a secretària executiva.

Es tracta, doncs, d'un Patronat ampli i representatiu, tot i que per a un "Patronat" és aconsellable limitar la quantitat de membres que en formin part per tal que sigui operatiu. No obstant això, hi ha moltes fórmules de col·laboració amb la Fundació, per tal que qui ho desitgi pugui participar en els nostres projectes.

També és cert que, perquè una fundació sigui realment útil, se l'ha de dotar de tota mena de recursos, tant materials com humans i econòmics, per aplicar-los a les activitats que es vagin desenvolupant.

Aprofitem aquest article per fer una crida a tots aquells que comparteixin els objectius de la nostra Fundació i vulguin col·laborar-hi. Feu-nos ho saber!

Animem tots els gelidencs i gelidenques, i les nombroses persones relacionades amb Gelida, a col·laborar amb la Fundació, en el que creguin que poden ser més útils, aportant-hi el que bonament puguin, encoratjant-los a implicar-s'hi en la mesura de les seves possibilitats. De ben segur que trobarem l'encaix adequat

"Sortida de missa a la plaça de l'Església en un dia de pluja". Una altra escena de la vida a Gelida. Obra de Francesc Larrull

per a tothom que vulgui participar-hi per tal que puguem compartir junts els nostres objectius fundacionals, pel bé de Gelida.

No volem acabar sense fer arribar el nostre agraïment al Sr. Francesc Larrull, un artista que estima Gelida i que n'ha immortalitzat amb els seus pinzells racons de gran bellesa, per la seva

generosa donació a la Fundació Gelida d'una part de la seva obra.

Esperem poder compartir-la amb tots els gelidencs i les gelidenques en una exposició que prepararem per a la propera tardor.

Gràcies a tots i bona Festa Major! ☺

Flash Gelida www.FLASHGELIDA.org

Flash Gelida, nosaltres seguim

Un any més, som a les portes de la Festa Major i aprofitem aquest programa de festes per posar-nos en contacte amb la gent de Gelida i fer un resum de tot allò que la nostra Associació Fotogràfica ha anat fent durant aquests últims mesos i de tot allò que farà.

Perquè nosaltres seguim. I si l'any passat es va signar el conveni de col·laboració amb l'Ajuntament de

Gelida per tal de muntar, conservar i mantenir al dia l'arxiu fotogràfic del nostre municipi, enguany comencem tots plegats aquesta tasca, a la qual, per cert, esteu tots convidats, ja que les vostres possibles aportacions de fotografies antigues o no tan antigues podran enriquir segurament aquest arxiu. Només cal que us poseu en contacte amb qualsevol membre de la nostra associació.

Continuem fent cada any el curset d'iniciació a la fotografia, el qual permet no solament anar guanyant aficionats a aquesta tan creativa i agraïda afició, sinó també augmentar el nombre de socis de la nostra associació (ja que per fer el curset tan sols cal fer-se'n soci). I així, any rere any, hem arribat a superar els 50 socis en actiu, és a dir, al voltant de l'1 per cent de la població de

Gelida, la qual cosa ens anima a continuar i a seguir, ja que, si comparem aquestes xifres amb les d'altres associacions de qualsevol població mitjana de Catalunya (de 80.000 a 100.000 habitants), el seu nombre de socis hauria de ser sobre els 800 o 1.000, i això no és així ni de bon tros, si més no en cap dels casos coneguts.

Aquests noves incorporacions poden comprovar personalment com ens ho passem de bé fent les nostres fotografies i competint cada mes entre amics, intentant guanyar el concurs mensual reservat als socis, tot esperant el concurs que per a nosaltres és la mare de tots els concursos, és a dir, el Flash de Festa Major.

En aquest concurs i des de l'any passat, vàrem introduir la novetat de transformar el tema Gelida en un tema obligat referent a algun aspecte del nostre poble, intentant així que els participants no puguin presentar fotografies diverses que tinguin en arxiu, i obligant-los a venir a Gelida, passejar pels carrers i fer noves fotos. En el darrer Flash de Festa Major el tema gelidenc va ser "La gent de Gelida", i aquest any, tot commemorant els 25 anys de la nostra ràdio, el tema és "Ràdio Gelida".

I no parem gaire. Al mes de novembre ens en vam anar amb el tren de vapor de Martorell i vam poder fer muntanyes de fotos. Al mes d'abril el nostre amic i soci Eduard Aragonès ens va delectar amb la seva exposició de fotografies sobre Hong-

Kong i Singapur, a més de l'audiovisual sobre el tema que ens va oferir al Centre Cultural, com havia fet l'any anterior la Rita Gómez amb els óssos blancs de la badia de Hudson.

Aquesta és una activitat més que ja hem fet nostra i que farà cada any un soci diferent amb el tema que desitgi.

Tenim la seu social des de fa anys al CIC, com moltes més entitats gelidenques, i hem anat veient com algunes han començat amb molta força però aquest interès ha durat poc, com d'altres conserven al llarg dels anys la seva tasca i la seva empenta tot i que amb el temps vagin canviant la seva gent..., i nosaltres seguim.

Nosaltres seguim fent fotografies de tota mena, seguim portant el nom de Gelida per tot Catalunya (...i part de l'estranger) amb el Flash de Festa Major i amb la nostra participació anual en la Festa de la Fotografia, que se celebra cada any en un municipi diferent del país. Seguim fent sortides familiars amb motiu de la fotografia, continuem amb les sessions de models... En una paraula, seguim passant-nos-ho de meravella amb una activitat que, creieu-me, no et fa tenir mai la sensació d'estar perdent el temps.

I com que gaudir de la Festa Major tampoc no és perdre el temps, tots els membres de l'Associació Fotogràfica Flash Gelida us desitgen que us ho passeu molt bé. ☺

AMPA Llar d'Infants
El Cèrvol Blau
AMPA Llar d'infants
El Montcauet

Activitats de les associacions de pares i mares de les llars d'infants de Gelida

Les associacions de pares i mares de les llars d'infants de Gelida volem fer-vos cinc cèntims de les activitats que portem a terme al llarg del curs escolar.

L'AMPA de la Llar d'Infants El Cèrvol Blau es va constituir l'any 1996, quan es va inaugurar la llar, i l'AMPA del Montcauet ho ha estat durant el curs 2005-2006. L'objectiu bàsic d'aquestes associacions és col·laborar amb l'equip docent i l'Ajuntament per vetllar pels interessos dels nens i de les mares i pares d'aquests. A efectes de gestió, actualment actuem com una sola AMPA.

Som associacions sense ànim de lucre, que subsistim gràcies a les aportacions dels socis.

Ens encarreguem de la gestió del servei de menjador, i comprem el material necessari per al seu manteniment.

Per Nadal sortegem una panera, la qual ens permet comprar regals de reis per als infants i material que els educadors creuen més adequat per a la llar. Aprofitem l'avinentesa per agrair als comerciants i botiguers de Gelida l'esforç que fan per col·laborar.

Col·laborem en l'organització de les Jornades de portes obertes i altres celebracions del calendari escolar.

Els darrers anys hem editat un vídeo o DVD, amb imatges gravades al llarg del curs pels mestres per tal que els pares puguem co-

Panera sortejada el Nadal passat

nèixer millor quines activitats fan els nostres fills dia a dia.

Hem gravat *El cançoner blau*, un CD que recull algunes de les cançons que canten a la llar i actualment s'està treballant per gravar el segon, gràcies a la col·laboració desinteressada de pares i mares que han participat de diverses maneres, cantant, dibuixant, maquetant, etc. El CD es va posar a la venda al novembre passat i per Santa Llúcia es va posar una paradeta.

Al llarg de l'any es fan xerrades sobre els temes que ens semblen més interessants i /o necessaris. Aquest any, han estat sobre pautes de comportament i límits, jocs i narració de contes infantils.

Preparem excursions i sortides, tant de caràcter lúdic com cultural. A la tardor es va fer una excursió

al Castell de Gelida.

Organitzem, en col·laboració amb l'Ajuntament i les Ampes de les escoles, el Casal de Nadal adreçat als infants d'1 a 5 anys, on es realitzen tallers i activitats diàries per tal de poder donar servei a les famílies que ho necessiten.

Aquest curs, uns dels projectes que més il·lusió ens feia era el fet de poder oferir un concert adreçat als nostres infants. Hem treballat de valent per poder gaudir del concert "Els colors del metall" de l'Auditori. La música, la interpreta un quintet de metall format per dues trompetes, un trombó, una trompa i una tuba, acompanyats d'una bateria i d'altres instruments, amb l'objectiu que els més petits descobreixin la música d'una manera didàctica i divertida. Ha estat pos-

sible gràcies a la col·laboració de les Ampes de les Escoles, l'Ajuntament i la Unió del Casal Gelidenc, amb un nombre elevat d'assistència.

Per tal d'informar els pares amb més profunditat, a principi de curs es convoca una assemblea general, on s'exposen totes les activitats realitzades el curs anterior, es presenta el balanç econòmic i s'elegeix la nova junta.

Des d'aquí, convidem tots els pares a participar-hi, ja que creiem que tenim el dret i el deure de participar activament en l'educació dels nostres fills/es.

Més informació a: <http://www.cervolblau.com> i <http://www.montcauet.com>. ☺

Valentí Ros de la Vega

Aquest any també!

Gelida també va ser a la final de París

Moltes felicitats a socis/es i culés en general per aquesta temporada tan brillant que hem tingut. Per part de la nostra Penya, com de costum, hem portat el nom de Gelida per tot l'Estat espanyol, Còrdova, Saragossa, Sant Sebastià... I, com no, a la final de la Champions a París, on uns afortunats hi van poder assistir pel problema tan greu de les entrades (esperem que no torni a passar).

En l'àmbit social hem fet sopars, tant d'estiu com d'hivern, però encara ens queda un tema pendent, que són les ex-

cursions, per la manca de participació, però suposem que en un futur se solucionarà.

També voldríem felicitar els socis i simpatitzants de l'Espanyol i del Nàstic pels seus triomfs corresponents.

La Junta de la Penya us desitja de tot cor que tots plegats puguem gaudir d'una molt bona Festa Major amb un bon sabor de boca pels èxits aconseguits.

I per això el nostre amic i soci Ramon Tarrida us dedica a tots els socis de la penya aquesta **AUCA DEL BARÇA EN RODOLINS**. Moltes gràcies, Ramon.

Auca del Barça en rodolins

Ramon Tarrida, soci núm.

26 de la Penya Blaugrana de Gelida.

De la lliga d'Espanya a la Copa d'Europa

És una auca més o menys ben lligada d'una molt i molt bona temporada.

Vull dir la que ha acabat el dos mil sis en què el soci ha estat del tot feliç.

N'és el maig un mes de glòria pels "culés", en veritat que no es pot demanar més.

Ja que el Barça s'ha emportat la lliga mentre que "d'altres" anàveu fent figa.

També s'ha guanyat la Copa d'Europa: sembla, doncs, que tot va vent en popa.

A París s'han desplaçat plens d'il·lusió amb trens i autocars, i molts en avió.

Per places, avingudes i carrers, de gent engrescada ja no n'hi cap més.

Els toca patir fins a mig partit. Es desvetlla el Barça i... ja ho ha decidit.

A ciutat es celebra i també al Camp Nou, que, com de costum, és ple com un ou.

Parlar de "l'altre" club sembla que és de llei, ja que s'han ben guanyat la Copa del Rei.

Sols vull recordar-vos a tots els culés aquelles parades que va fer en Valdés.

Als *demés*, jo crec, no cal nomenar, ja amb llum pròpia tots ells van brillar.

I feliços els que el Barça portem cor endins, que això ja ho acabo amb tretze rodolins. ☺

Celebració dels títols de la temporada a Gelida

Grup Esplai Mainada

Seguim treballant

OColònies 2006 a Mas Cabàlies, Ogassa (Ripollès). "Coneixem Brasil"

Sí. Seguim treballant. Treballant en l'educació en el lleure, promovent valors importants com la companyonia, la solidaritat, el respecte i l'estima al nostre entorn natural i la interculturalitat.

Seguim treballant, fent jocs, cantant, fent gimcanes al castell, coneixent Brasil, fent excursions, disfressant-nos, pintant, fent tallers, murals, màscares, cuinant, fent tambors reciclant pots, fent les nostres pròpies espelmes, plantant arbres, fent moltes reunions, fent cursos de formació per a monitors i monitores, parlant amb pares i mares, reunions amb l'alcalde i el nostre regidor, pensant com millorar les nostres instal·lacions, fent programes de ràdio, fent colònies i dibuixant les nostres samarretes.

Però també trebalem perquè els infants i joves coneguin la realitat del nostre món, com la fam que pateixen milions de persones, les injustícies, les desigualtats socials, les guerres, la pobresa, les persones que no tenen casa i els i nenes que mengen i viuen als carrers de Brasil i totes les destrosses mediambientals que patim i moltes desgràcies més que pateixen moltes persones dia a dia.

Trebalem perquè alegries i tristeses sumin gairebé 30 anys de feina. Una feina, voluntària, feta amb molta passió, molta il·lusió i molta dedicació.

Serà, doncs, l'any 2007, quan podrem celebrar el 30è aniversari de l'Esplai, tots plegats i totes plegades.

Bona Festa Major a nens, nenes, joves, pares, mares, avis i àvies!!! ☺

Mª Carme Julià i Agustí

Record al mestre en Josep Llopis i Rius

Qui era en Josep Llopis? Era un gelidenc enamorat del seu poble, fill de la Roseta i del Quim estanquer, una parella singular i complementada. Ella, pacient i dolça; ell, amb geni i nervi.

Un bon dia, el 17 de juliol de 1919 naixia, a l'estanc de Gelida, el fill petit d'aquest matrimoni, el Josep.

Era germà del gran músic i violinista en Joaquim Llopis i Rius, el qual fou el seu primer mestre de violí i qui li va ensenyar la tècnica d'aquest instrument.

En Josep, igual que el seu germà, nasqué amb una sensibilitat artística i musical excepcional. Als 11 anys va entrar a formar part de l'Escolania de Montserrat. Allà es va engrandir musicalment i va gaudir plenament cantant-li a la Moreneta.

Van ser uns anys intensos que li van deixar un record inesborrable i una profunda gratitud als mestres monjos i a la Mare de Déu.

Tocava el violí, el piano i l'orgue, instruments que va aprendre i perfeccionar mentre estava a l'Escolania i que va ampliar, més tard, amb la viola, el flabiol, el tamborí i l'acordió.

Estimava el seu germà Joaquim i el tenia idealitzat. Compartia amb ell les tasques pedagògiques de donar vida a l'Orfeó de Gelida ajudant a dirigir els caramellaires petits per les Festes de Pasqua. Un Orfeó que va ser dirigit i elogiat pels grans mestres musicals de l'època: Pau Casals, Lluís Millet, Joan Llongueras, entre d'altres. Un Orfeó que podríem qualificar d'obra gegantina, impròpia d'un poble petit i que els nostres convilatans mai han valorat com cal. Potser el desconeixement musical de molts gelidencs fa que no copsin

degudament la dedicació, el treball i l'esforç que comporta fer una obra d'aquestes proporcions i categoria.

En Josep, doncs, va viure immers en aquest món de melodies i ritmes i es va anar configurant, dia a dia, la seva sensibilitat musical.

Però... qui era com a persona?

Era un home educat, delicat en el tracte, donat als altres, disposat a donar un cop de mà, sobretot si se'l requeria musicalment.

Va viure a Barcelona, per motius de treball, però mai es va desvincular del seu poble, Gelida. I venia sovint i en disfrutava quan hi era.

Les circumstàncies van fer que, quan jo tenia 7 anys i a causa de la meva insistència de voler tocar el piano, fos ell el meu primer mestre. Ell va ser qui va començar a donar forma a la música que jo portava dintre. D'ell vaig rebre els primers coneixements musicals. I des d'aleshores vaig tenir-li un profund agraïment i una gran admiració.

Però la vida, que a vegades es torna capriciosa, va fer que el seu nebot i fillol esdevingués el meu marit. Gran va ser l'alegria de tenir-me a la família. Cada vegada que ens retrobàvem no podia dissimular la satisfacció que sentia. El somriure era la seva expressió constant, els ulls li brillaven d'una manera especial i la conversa sorgia espontània i fluïda, capaç d'omplir-nos llargues estones. Disfrutava preguntant-me els meus projectes i escoltant els que ja havia aconseguit.

Tot i que el seu treball primer no va ser la música, mai se'n va desvincular. Pensava en música, la vivia a totes hores, la portava al cor.

Va ser un músic discret, una persona senzilla, un home gran en humanitat.

Què fa que tots els grans homes i dones, de l'àmbit que sigui, saben

descobrir la virtut de la humilitat? Ell era així, proper, una bona persona.

El seu cor dèbil li feia viure la vida amb intensitat i la disfrutava plenament.

La mort de la seva estimada muller, la Paquita, el va deixar sense forces ni ànim per lluitar i seguir vivint.

A les dues setmanes, enyorat i ple de pena, va lliurar la seva ànima a Déu amb la mateixa senzillesa que el va caracteritzar sempre. Jo vaig tenir el goig de posar música al seu comiat, i ho vaig fer amb un sentiment especial: d'agraïment al mestre, com a músic i company d'aquest món sonor que tots dos compartíem i de parentiu com a oncle i padrí del meu marit.

Ben segur que els àngels el van rebre amb cants harmoniosos i no fóra gens estrany que els dirigeixi algun cant de caramelles o els ensenyi a ballar la sardana, mentre ell toca el flabiol i el tamborí.

Reposi en pau aquest gran músic i bon gelidenc. ☺

Montserrat Albi Gili

Coral Santa Llúcia del Casal dels Avis de Caixa Penedès

Tot aprofitant l'oportunitat que ens dóna el programa de la Festa Major i com a sòcia del Casal dels Avis, voldria explicar-vos una mica les activitats que tenim al Casal, que són moltes i molt variades: manualitats, ioga, gimnàs, informàtica, puntes de coixí, excursions i també una coral dirigida pel Sr. Francesc Gil.

Al novembre passat, vàrem fer la 1ª Trobada de Corals dels Casals de Caixa Penedès a Sitges per poder gravar un disc, una recopilació de cançons de vuit corals dels diferents pobles. Va ser una trobada de germanor molt bonica.

El nostre director ens va organitzar una sortida del 7 al 12 de juny per terres andaluses, per anar a cantar a la missa a la Verge del Rocío i, tot aprofitant l'avinentesa, per conèixer i visitar una mica aquelles terres: Granada, Palos de la Frontera, Matalascañas, Bonares amb les "Cruces de Mayo". Vàrem passar uns dies molt divertits i amb un ambient de germanor molt bonic.

Amb l'esperança, si Déu vol, de poder fer moltes activitats tots junts i amb molta il·lusió, us desitjo a tots una Bona Festa Major! ☺

Gemma Giménez Responsable del Casal d'Avis de Caixa Penedès

Les puntaires del Casal dels Avis de Caixa Penedès

Aquest any 2006 se'n compleixen set que les puntaires del Casal vàrem organitzar, amb la col·laboració de l'Ajuntament, la Primera Trobada de Puntaires de Gelida. Aquella va ser una jornada memorable, però també incerta per l'acollida que podria tenir. Afortunadament, l'èxit ens ha anat acompanyant en les següents convocatòries; en l'actualitat s'hi apleguen fins a 300 puntaires d'arreu de Catalunya, les quals arriben a col·lapsar el passeig Rossell i Masana.

I continuem mantenint la mateixa il·lusió de la primera vegada, treballant durant tot l'any per tal que el diumenge anterior al de la Festa Major tot estigui a punt.

Però, perquè la festa tingui tot el lluïment que cal, necessitem de l'ajut de totes les entitats, públiques i privades. Les puntaires agraeixen a l'Ajuntament la seva col·laboració amb l'obsequi recordatori que ofereix a cadascuna de les participants; dóna les gràcies també als nostres botiguers i comerciants perquè amb

els seus obsequis materials es pot fer un gran sorteig. I tampoc no podem oblidar empreses com Perfums Antonio Puig o Manos Maravillosas i Labores del Hogar, especialitzades en treballs manuals i estris per aprendre i millorar la tècnica de les puntes de coixí.

Quant a les administracions, hem de fer esment obligat de Ferrocarrils de la Generalitat, el qual fa gratuït el servei del Funicular de Gelida. Així, el nostre estimat funi

esdevé aquest dia un dels atractius de la Trobada de Puntaires.

És d'aquesta manera, amb la col·laboració de tothom, que les nostres puntaires poden preparar una Gran Festa de les Puntetes a Gelida, de la qual desitgem que cada cop més esdevingui referent turístic i de promoció de Gelida.

Només em queda, en nom del Casal dels Avis de Caixa Penedès i de les seves Puntaires, desitjar-vos una molt bona Festa Major. ☺

Associació d'Amics del Castell de Gelida

L'activitat anual de l'AACG

Des de la seva fundació, el 1965, l'Associació d'Amics del Castell de Gelida ha desenvolupat l'acció en favor de la conservació, la investigació i la divulgació del patrimoni històric de Gelida amb entusiasme i rigor i d'acord amb les tendències que els canvis socials, polítics, econò-

mics i culturals han anat obrint. Així, les primeres accions portades a terme es van orientar a assolir l'objectiu que el castell passés a titularitat pública (ho és des de 1968) per immediatament posar-se a treballar per assegurar la pervivència de les restes del castell i de l'església de Sant Pere,

fins aleshores totalment abandonats.

Les aportacions dels socis, en diners i treball voluntari, d'institucions públiques, particulars i empreses privades han fet possible que avui el castell tingui un nivell de conservació que, si bé encara no és l'òptim, sí que se situa pro-

Acte inaugural, el 16-11-05, de l'exposició "Relotges de sol de Gelida", oberta al vestíbul de l'Ajuntament fins al 17-04-2006.
Foto Buch

gressivament molt a prop. Un nou pas és ja en marxa amb una important intervenció per a completar les instal·lacions del Centre d'Interpretació, millorar la seguretat i l'estabilitat de diverses estructures, la senyalització del conjunt, les infraestructures per a la realització d'activitats i els accessos, tant al Centre d'Interpretació com especialment a la part superior de la fortificació, que serà així accessible fins i tot per a persones amb mobilitat reduïda. Aquesta intervenció és finançada per les aportacions de l'1% cultural de la Generalitat de Catalunya i del Ministeri de Foment.

Però, com dèiem, l'AACG ha adequat la seva actuació sempre en línia amb les noves tendències i exigències en relació a la gestió del patrimoni cultural. Sempre hem sostingut que el castell, i el nostre patrimoni cultural en general, eren molt més que un valor exòtic, nostàlgic o sumptuari. El patrimoni juga una funció rellevant en relació a la dinamització cultural, però també en relació a l'activitat social i econòmica del municipi. Una aposta en la qual molt pocs creien fa uns anys, però que ara comença a donar els seus fruits, segurament més per la tossuderia d'uns pocs que no pas per

Música al Castell: 6-8-05, actuació dels Solistes de l'Orquestra de Cambra de Lleida amb la Carlota Blanco com a mezzosoprano.
Foto Buch

l'entusiasme d'un entorn que no sempre s'ha mostrat favorable, tret del suport constant dels nostres associats. El trencament d'aquesta dinàmica i l'atreviment d'arriscar per part de tots els implicats en un projecte que és de Gelida, no cal oblidar-ho, ens està obrint noves portes. Els resultats dels primers temps de funcionament del Centre d'Interpretació en són bona mostra.

El Centre d'Interpretació del Castell de Gelida és un espai d'atenció als visitants, el qual ha estat construït aprofitant part de les estructures del castell del segle XIV. Dotat de dues plantes, disposa d'un espai d'informació, serveis i botiga i d'una exposició permanent sobre la història i significació del castell.

El Centre d'Interpretació té com a objectius conservar, investigar, interpretar i difondre el patrimoni històric i natural del municipi de Gelida.

Les funcions del Centre d'Interpretació són:

- Conservar el patrimoni històric i natural del municipi.

- Investigar: el coneixement del patrimoni històric i natural del municipi s'obté mitjançant la recerca. Aquesta recerca té diferents vies o fonts: les excavacions arqueològiques, la documentació escrita, els estudis de paisatge i la història oral.

- Interpretar: tota la informació generada per la recerca cal interpretar-la, és a dir, fer-ne una anàlisi que doni lloc a un discurs o argumentació.

- Difondre: aquest argument resultant de la interpretació és el que permet la difusió del patrimoni històric i natural del municipi a la societat. La difusió es fa a través de: visites guiades, activitats didàctiques per a centres educatius (escoles i entitats en el lleure), fullets, exposicions, jornades i xerrades específiques.

- Dinamització cultural: el patrimoni pot ser també un marc per fer-hi diverses activitats culturals tals com concerts, cinema, xerrades i exposicions de temàtica natural i cultural, promoció turística de Gelida i itineraris, entre d'altres.

Des de la seva obertura, l'any 2003, el Centre d'Interpretació ofereix visites guiades al castell, en dues modalitats.

Visita general: inclou un recorregut per la part baixa del castell, l'església de Sant Pere i l'exposició permanent del Centre d'Interpretació. Té una durada aproximada de 45 minuts i el preu és de 3 €/persona.

Visita completa: es tracta d'un recorregut per tot el recinte del castell, l'església de Sant Pere i l'exposició permanent del Centre d'Interpretació. Té una durada aproximada d'1 hora 30 minuts i el preu és de 5 €/persona.

Per a les dues hi ha descomptes per a jubilats, estudiants, nens i grups superiors a 12 persones. Els socis reben anualment un val per a la realització d'una visita gratuïta per a ells i les persones que els acompanyin.

El 2005 s'ha posat en marxa la Ruta Modernista de Gelida, per tal de donar a conèixer una part significativa del patrimoni arquitectònic del poble. La ruta consisteix a fer un recorregut guiat per 9 cases modernistes de Gelida, situades al centre del poble. L'explicació i visita de les cases es fa des de l'exterior. La ruta s'ofereix l'últim diumenge de cada mes prèvia concertació i si hi ha un mínim de 8 persones apuntades. També s'ofereix per a visites amb grups en horaris convinguts.

El Centre d'Interpretació va dissenyar activitats educatives per a les escoles el curs 2003-2004, les quals han estat ampliades i revisades en el transcurs dels cursos 2004-2005 i 2005-2006. Des del curs 2003-2004 es van posar en marxa activitats educatives de l'àrea de patrimoni històric per a Educació Primària i Educació Secundària. La finalitat de les activitats és conèixer com era la vida en època medieval, utilitzant com a marc el castell de Gelida.

Al llarg de l'any 2004 l'oferta d'activitats del Centre d'Interpretació va mobilitzar 3.078 usuaris. L'any 2005 aquest nombre s'ha vist ampliat fins als 5.068, seguint un línia d'increment d'acord amb els objectius que

El 13 d'agost, el grup de jazz Pixie & Dixie ens sorprengué en gran manera. Foto Buch

s'havien proposat en el moment del disseny del projecte.

El Centre d'Interpretació disposa d'una àmplia oferta d'activitats educatives que durant el 2005 s'han ofert tant a centres docents com a entitats de lleure, amb molt bona acollida.

Aquest esforç ara compartit entre l'Associació, l'Ajuntament de Gelida i les altres institucions no ens ha de fer oblidar la necessitat que l'AACG segueixi sent el motor que és capaç d'aprofitar el capital de la societat civil i de donar al projecte la continuïtat que necessita. El nombre de socis de la nostra entitat sempre s'ha

anat incrementant però, ara que Gelida ha crescut i ho seguirà fent, ens cal promoure els valors de la nostra entitat per engrescar els nostres nous veïns a fer-se partícips d'aquest projecte i des d'aquestes pàgines els convidem a participar-hi.

Durant el 2005 la nostra entitat ha desplegat un programa d'activitats que resumim a continuació:

23 de gener

Celebració de la diada de Sant Pau, amb la celebració de la missa i la presentació de les obres pictòriques donades pels autors Carmen Valverde i David Minguillón.

Instantània de l'impressionant Ballet de la Berta Vallribera, una actuació que ens arribà a l'ànima i al cor...! Foto Buch

El tast de menjars medievals fou un èxit gastronòmic, esgotant-se les racions

5 de març

"Ecoltar i tocar les campanes". Un curs per aprendre a conèixer les campanes i els seus tocs.

23 i 24 d'abril

Presentació de l'exposició "Les campanes: la veu del temps" a la XVIII Trobada de Campaners de Catalunya, a Os de Balaguer.

29 i 30 d'abril

Participació del Centre d'Interpretació a les Jornades de Patrimoni de Santes Creus.

30 d'abril

Assemblea general de socis.

1 de maig

Participació del Centre d'Interpretació a la Fira Modernista de Terrassa.

Agost

Cicle de música i dansa al castell

- Espectacle de dansa: Ballet de Cambra Arsis (5 agost)

- Concert de música clàssica: solistes de l'Orquestra de Cambra de Lleida (6 d'agost)

- Concert de jazz: Pixie & Dixie (13 d'agost)

26 de setembre a 2 d'octubre

Organització de la Setmana de la Mobilitat sostenible, conjuntament amb la Comissió de Medi Ambient de Gelida.

1 i 2 d'octubre

Jornades Europees del Patrimoni, amb

visites guiades al castell, ruta del Modernisme a Gelida i concert de música a l'església de Sant Pere del Castell, a càrrec del grup Trio de Guitarres d'Albèrgia.

31 d'octubre

Recepció dels treballs premiats en la XIa Convocatòria de la beca d'investigació Dr. Melcior Colet: "Digues-me què menges i em diràs qui ets. Alimentació i societat al Penedès medieval", de Maria Soler i Jordi Mesalles, i "La depressió del Vallès-Penedès, un recorregut paleontològic", de Lluís Rius.

20 de novembre

Tast de cuina medieval al castell.

Del 25 al 27 de novembre

Degustació d'un menú medieval a diversos restaurants de Gelida. Es va comptar amb la col·laboració de Can Terra, El Cigró d'Or, Can Panyella, La Fanga i les Caves Marquès de Gelida.

26 de novembre

Inauguració de l'exposició "Els rellotges de sol i la mesura del temps".

13 de desembre

Participació a la Fira d'entitat i exposició de pessebres, amb la col·laboració de l'Agrupació Pessebrista de Sant Feliu de Llobregat, de Pere Torres, de Francesc González i de Narcís Banchs.

Per al 2006 l'AACG ha elaborat un programa d'activitats algunes de les quals ja s'han dut a terme en aquestes dates. Són

de destacar l'inici de la segona fase d'obres al castell i la posta en marxa de l'automatització de les campanes de la parròquia de Sant Pere de Gelida. Aquesta actuació ha representat un gran esforç per part de l'AACG, ja que els costos es van veure incrementats en haver d'utilitzar una grua de grans dimensions.

* * *

El programa del 2006 combina els actes tradicionals amb els de la dinamització progressiva del castell i del patrimoni de Gelida que es desenvolupa des del Centre d'Interpretació. El resumim tot seguit:

29 de gener

Diada de Sant Pau (es va haver d'ajornar a causa de la nevada i es va celebrar el 12 de febrer).

Del 16 al 18 de febrer

Participació de promoció a Fira-ví.

4 de març

Curs per conèixer i aprendre a calcular rellotges de sol.

18 de març

Itinerari de rellotges de sol a Gelida, en col·laboració amb la Societat Gnomònica de Catalunya.

23 d'abril

Concessió de la beca d'investigació Dr. Melcior Colet. El projecte premiat ha estat el titulat "Evolució del poblament i organització territorial a l'Alt Penedès entre l'antiguitat i l'edat mitjana: estudi històric i arqueològic de la conca mitjana del riu Anoia", del qual són autors Cristian Folch Iglesias i Jordi Gibert Rebull.

13 de maig

Itinerari de patrimoni paleontològic "Un viatge submarí al Penedès", guiat per Lluís Rius, i assemblea general de socis.

18 de maig

Jornada de portes obertes amb motiu del Dia Internacional dels Museus.

Visió de la sentida Missa de la Diada de Sant Pau, dedicada a la memòria de Maria Morera i Martí. Foto Buch

3 i 4 de juny

Acte d'inauguració de l'automatització de les campanes de la parròquia de Sant Pere de Gelida i visita guiada al campanar.

13 i 14 de maig

Participació a la Fira Modernista de Terrassa.

Del 3 al 27 de juny

Exposició: "El Castell d'Olerdola i l'Alt Penedès a l'edat mitjana".

10 de juny

Conferència: "Digues-me què menges i em diràs qui ets", a càrrec de Maria Soler i Jordi Mesalles.

5 i 12 d'agost

Música clàssica i jazz al castell.

29 de setembre a l'1 d'octubre

Programació d'activitats amb motiu de les Jornades Europees del Patrimoni.

Octubre

Tast de cuina medieval al castell i menú medieval a restaurants de Gelida.

Novembre

Inauguració de l'exposició "Masies de Gelida".

Desembre

Participació a la Fira d'Entitats i exposició de pessebres.

A banda d'aquestes activitats el

Centre d'Interpretació participarà en els Jornades de Patrimoni al Monestir de Santes Creus, en el IV Congrés Internacional sobre museització de jaciments arqueològics i en les Jornades sobre els Centres d'Estudis i el Patrimoni Cultural.

També cal assenyalar que gràcies al suport del Departament de Treball de la Generalitat, entre els mesos de gener i juny d'enguany s'han desenvolupat tasques de documentació dels fons de patrimoni de l'AACG conservats a la Casa del Senyor i que s'està treballant per tal de poder-los traslladar a un espai que reuneixi unes condicions idònies per a la seva conservació. S'ha sol·licitat un nou ajut per tal de poder-lo completar. En relació a aquest fons cal agrair les donacions de diversos objectes rebudes de Jaume Navarro, Joan Moliné i Montserrat Bernades, Encarnació Tarrida Valls, Núria Estruch i Montserrat Planas.

Com sempre, volem agrair l'esforç dels socis i de totes les persones, entitats i institucions que fan possible que els projectes de l'AACG avancin any darrere any. ☺

*Penya Blanc-i-blava
de Gelida*

Aquest any quasi que tampoc!

Un any més, escrivim aquí per explicar-vos les nostres fites viscu- des una nova temporada! En- guany l'espanyolisme està d'enhorabona! El passat 12 d'abril la Penya Blanc-i-blava de Gelida va organitzar un viatge a Madrid per presenciar la final de la copa de Sa Majestat el Rei. La veritat és que va ser un èxit, més de 35 gelidencs varen assistir al Santiago Bernabeu per veure el partit que va enfrontar el nostre equip contra el Real Zaragoza. La veritat és que va ésser un deliri col·lectiu immens! Qui ens ho havia de dir als pericos que guanyàrem una final per 4-1... UNA PASSADA!!!

Pel que fa al capítol UEFA, crec que vàrem tenir mala sort en el creuament de 16ens de final en enfrontar-nos contra un rival que provenia de la lliga de campions, però no hi ha excusa.

Finalment, fer referència a la lliga, i

quina lliga... Tots els pericos teníem l'esperança que l'equip fes un bon paper, com l'any anterior, però res de res: a patir, com sempre! L'última jornada va ser d'infart! Només recordar que durant 12 minuts estàvem a segona divisió.... Sort en vàrem tenir, del noi de Banyoles, en Ferran Coromines, que va marcar en el minut 91 i mig un gol que no només val una salvació, sinó que val 106 anys d'història!! Tot i el que hem patit, donem les gràcies als jugadors i al mister, que, per cert, ens marxa, pels èxits aconseguits aquesta temporada!

Ens sentim orgullosos que la passió pel futbol, com a mínim en aquest poble, sigui això només, passió, i donem les gràcies a l'altra penya futbolística del poble per les felicitacions rebudes pel nostre títol de copa. Els donem l'enhorabona per les seves victòries i títols. ☺

Comissió de Santa Llúcia

A Joan Ollé Julià (Joan del carro)

No és habitual que la Comissió de Santa Llúcia faci dos escrits en el mateix programa de la Festa Major. Però enguany hi ha un fet que, un cop finalitzada la recepció d'articles, justifica aquest segon.

Estem encara trasbalsats per la desaparició de la Marisa..., el Joan Ollé Julià, per tots.

El JOAN DEL CARRO... ens ha deixat.

La pèrdua del Joan és un cop dur per a la festa, era l'últim representat de tota una generació.

Els més antics de la Comissió recordem el Joan amb el seu carro, anant a buscar la llenya per la diada de Santa Llúcia. Un cop i motivat pels nous canvis, a causa del progrés, es va canviar el transport del carro pel tractor, però ell va continuar sent el referent de la quantitat de llenya que necessitàvem. Un cop teníem la llenya a punt, esmorzàvem i després era el moment àlgid del Joan. Tots esperàvem els seus acudits i, sobretot, el del "rector de Cornellà".

El dia de Santa Llúcia era dels primers d'arribar per encendre els focs.

Quanta gent de Gelida, i de fora, no ha menjat torrades fetes pel Joan?...

També recordem molt una frase seva treta d'un dels seus acudits

que deia "Les feines val més fer-les que manar-les".

Un cop repartida l'escudella era

confortant veure la seva cara de satisfacció per la feina ben feta.

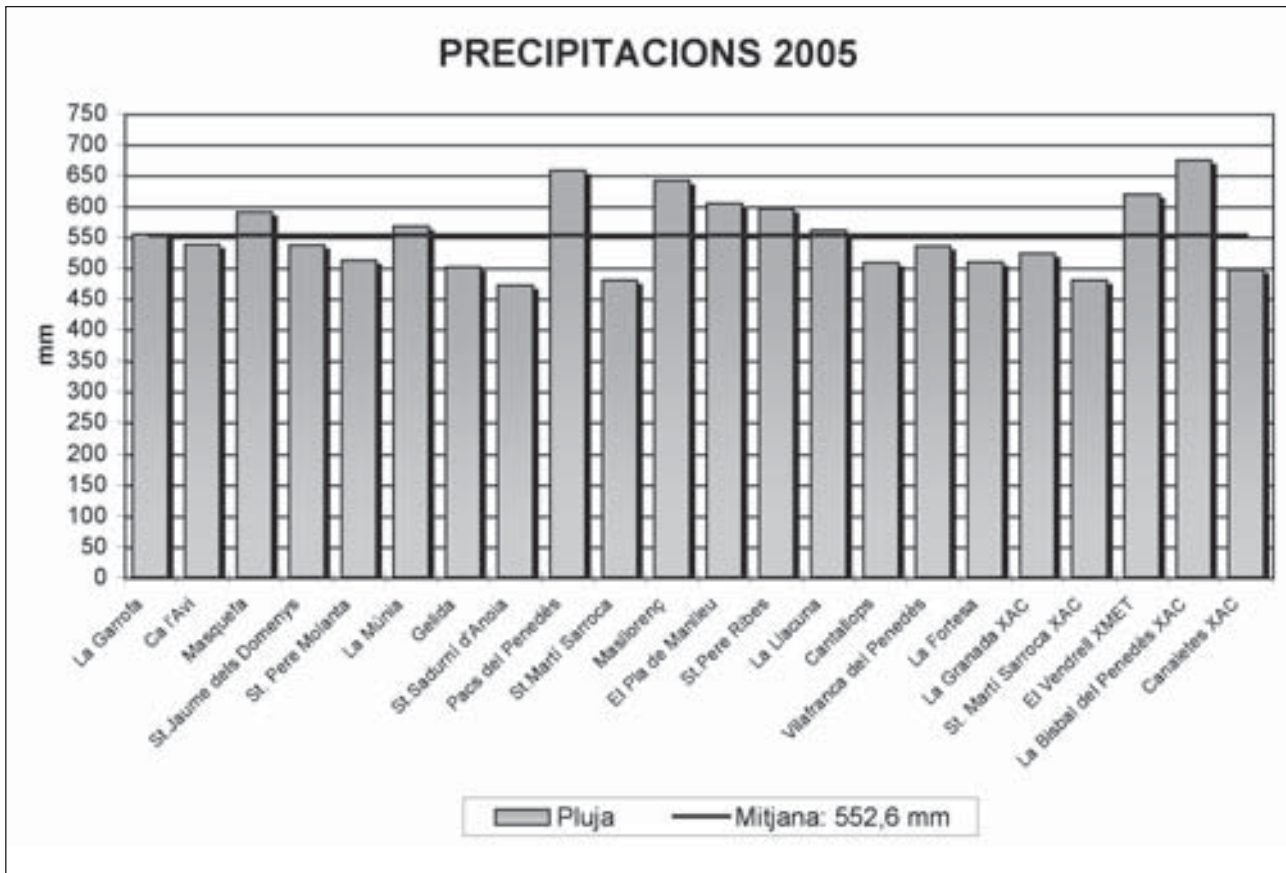
Moltes gràcies i... adéu JOAN. ☹

**Societat de Caçadors
de Gelida**

La Societat de Caçadors i la repoblació d'espècies

Apreciades i apreciats convilatans, serveixin aquestes ratlles per esmentar-vos les inquietuds de la Societat de Caçadors del nostre municipi. Aquest any estem molt orgullosos, ja que veiem que la tasca que venim realitzant dins del medi ambient, durant els darrers anys, dóna els seus resultats i comença a ser reconeguda pel conjunt de la ciutadania. Amb aquest sentit són molt engrescadores les paraules que ens va dedicar el nostre batlle i regidor de Medi Ambient, durant el passat sopar de final de temporada, on ens reconeixia i agraià de manera molt

explícita la nostra estima pel mitjà natural, on desenvolupem el nostre esport, i valorava molt el nostre coneixement sobre aspectes ecològics. Aquestes paraules les hi agràim de manera molt especial i són la constatació que la ciutadania, a través del seu màxim representat, s'adona del gran esforç que la Societat de Caçadors fem per tenir un entorn cada cop més polit i sostenible.

Els nostres esforços per recuperar la fauna autòctona del nostre terme municipal no decauen. En aquest sentit aquest any hem continuat repoblant les espècies més desfavorides: 300 perdius, 245 conills i 160 faisans; ahora que controlem, en escrupolosa col·laboració amb els tècnics del Departament de Medi Am-

bient de la Generalitat de Catalunya, les espècies de les quals hi ha excés de població, com guineus, porcs senglars i garses.

Per últim, un any més, ens és grat compartir amb vostès les dades pluviomètriques de l'any 2005, on es pot observar la terrible sequera que va afectar l'any passat les nostres contrades durant hivern, primavera i major part de l'estiu. Aquesta situació, molt perjudicial tant per als nostres camps de conreu com per als nostres boscos i la nostra fauna, malauradament, s'està repetint aquest any.

No ens queda res més que desitjar-los una molt bona Festa Major a tots, i que esperem que tots plegats puguem gaudir del medi natural cada dia més. ☺

Ràdio Gelida

Ràdio Gelida, 25 anys

Seria un tòpic dir que els anys passen volant... però és que és veritat. Quan t'arriba l'aniversari, fas una mirada enrera i intentes recordar tot allò que ha passat durant un any, i quasi sempre et sembla que tot allò va passar just ahir.

Ràdio Gelida fa 25 anys. Ràdio Gelida ja fa 25 anys. Ha passat ràpid, oi? Ha superat l'etapa d'infantesa, de joventut, d'adolescència i ara és una ràdio plenament adulta. No, plenament madura.

I com s'arriba a una edat madura? Doncs acumulant experiències i veient-ne de tots colors.

Vaja, que pensàvem que ser Jedi i tenir una espasa làser era el millor, fins que va arribar la màgia d'en Harry Potter. I cada Nadal ploràvem amb E.T., fins que es va estrenar Titànic. De comptar en pessetes, hem passat a amoquinar euros, i el pa amb tomàquet tradicional ja no es porta. Ara tenim escuma de pa amenitzada amb tomacons a la Ferran Adrià. En 25 anys han canviat moltes coses.

Per exemple, ens hem tornat moderns. La cinta de casset que tantes vegades havíem rebobinat ha deixat pas als brillants CDs, els vinils són peces de col·leccionista, els telèfons ja no van amb dial de rosca, sinó que ara tenen politons i sonitons i fan fotos, com si ja no hi hagués càmeres digitals de la mida d'un xiclet.

La Ràdio ha tingut diferents dials, i també diferents ubicacions. Les parets dels nous estudis inaugurats el 2001 estan insonoritzades... No com les de la ràdio antiga, on havíem fet el possible, però si passava una *motillu* pel carrer, creieu-me, allò sortia en antena.

A la Ràdio, al principi hi tení-

Muntatge de l'exposició dels 25 anys de Ràdio Gelida a la sala d'exposicions de l'Ajuntament de Gelida

em una unitat mòbil, com un walkie talkie però de la mida d'una barra de quart; ara hi tenim un micro inalàmbric amb cobertura des dels nostres estudis fins més enllà de la plaça de la Vila. Sense fils ni res! Això, avui dia encara em flipa...

Fa menys de 25 anys, si volíem acudir a una font d'informació, o bé jugàvem al Trivial fins que ens sabíem les respostes o anàvem a consultar l'Enciclopèdia Catalana. Ai, quins records. Ara l'enciclopèdia ve a casa. Seus davant l'ordinador, un clic, ens connectem a Internet, un clic, un buscador mundial de les coses més inversemblants, un parell de paraules claus i, apa, descobreixes coses

com ara què és el disc d'or de les naus Voyager o el missatge d'Arceibo (he, he..., a veure si ho trobeu...).

Des del primer dia de l'any 2004, els ordinadors són una part vital de la programació de la Ràdio, ja que, gràcies a aquestes modernitats, emetem 24 hores al dia sense interrupcions.

Al nostre voltant, la vida també ha canviat molt en 25 anys. Des de l'inici de la transició als fonaments d'un nou estatut per a Catalunya ha plogut molt. I, més enllà, hem presenciat esfondraments de dictadures a països sud-americans, esfondraments de murs a Berlín i esfondraments de torres bessones, així com sorgiments de

democràcies, sorgiments de pactes internacionals i ressorgiments vitals. I de tot el que és notícia, la Ràdio se n'ha fet ressò.

I què me'n dieu, de tota la gent que ha passat per la Ràdio? Totes i cadascuna de les persones que han estat vinculades a l'emissora en algun moment han fet possible que Ràdio Gelida sigui l'enveja (sana) de les altres ràdios. Han fet possible que anés canviant, evolucionant i adaptant-se als temps, que és el que intentem fer tots al llarg de la vida, per acabar tenint una personalitat forta i una salut immillorable.

Felicitem de tot cor aquells que en el seu dia van muntar antenes enfilats a les teulades, els que es van inventar els sopars de Festa Major i la Funimetrada, els que van posar alguna vegada un disc o que han parlat pel micròfon, els que van utilitzar el sofà dels antics estudis, i els que no han trepitjat mai la Ràdio, però que se l'escolten i que se l'estimen. I tots els que ara mateix estem oblidant, també els felicitem. Els anys passen molt, molt ràpid. I mira quantes coses passen en un obrir i tancar d'ulls. Ràdio Gelida ja té 25 anys.

Per molts anys, Ràdio! 🎧

No al polígon de Can Joncoses!

Al març d'aquest any va sortir a la premsa la notícia que la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat de Catalunya obria la porta a la construcció del polígon industrial de Can Joncoses, després de ser aturat, el 2 de juliol del 2002, pel conseller de CiU Felip Puig, segons tinc entès al·legant la necessitat d'atendre una suposada moratòria urbanística mentre no s'aproves el Pla Director de l'Alt Penedès, tot i que probablement també existissin altres motius de política de partit.

En el seu dia vam ser moltes les persones que ens vam oposar a la creació d'aquest polígon, en major part aglutinades a la plataforma ciutadana Aturem Can Joncoses!

En un acte de rebuig en gran part de caire popular i entre moltes activitats dutes a terme, el més remarcable és que es va aconseguir reunir més de 1.000 signatures per demanar bàsicament aturar aquest projecte i obrir una reflexió sobre el model industrial a Gelida.

Just després d'assabentar-nos de la decisió d'Urbanisme a l'estiu del 2002, vam decidir dissoldre'ns com a col·lectiu, entenent que era el més coherent perquè la creació del polígon estava suspesa.

Probablement en aquest breu resum de tall introductor em deixo alguns passos, els quals podrien resultar importants a l'hora d'explicar què hi ha darrere de la creació d'aquest polígon, com també els motius del meu posicionament contrari, encara avui, al projecte de Can Joncoses. Però la qüestió és que personalment crec que la urbanització de Can Joncoses és només la punta d'una problemàtica creixent a la nostra comarca i per això tampoc vull allargar-me més del necessari en aquest sentit.

Actualment ens trobem en un

moment crucial per decidir el nostre futur i definir així quins són els límits que volem marcar per a la nostra comarca. El Pla Director de l'Alt Penedès pot ser una eina útil per aconseguir dibuixar un futur sostenible com també ho ha de ser el Pla d'Ordenació Urbanística de Gelida.

El problema es presenta quan aquest Pla Director es fa en clau metropolitana, d'esquena a la Vegueria del Penedès, donant cobertura a creixements desmesurats, creant infraestructures innecessàries i amb un concepte no gaire clar del que és o hauria de ser sòl protegit. Amb uns sistemes de participació ciutadana d'allò més dubtosos se'ns presenta una proposta pensada per incloure aquesta comarca a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Si no posem fil a l'agulla i comencem a exigir als nostres governants quin Penedès volem, de ben segur d'ací uns anys no hi haurà volta enrere i serà massa tard. No neixen arrels del ciment i el futur de la vinya perilla ara més que mai.

Retornant al motiu principal de l'escrit i lligat amb els darrers comentaris, la meva negació a Can Joncoses és fruit d'un concepte diferent a l'imperant en la gestió del territori.

Sincerament, penso que un polígon industrial de 13 hectàrees ara mateix a Gelida no és necessari. Alguns/nes volen minimitzar aquest impacte al territori argumentant que no són tantes hectàrees com es diuen i que a la vegada aportarà beneficis al poble (llocs de treball i riquesa), com també que allà on va ubicat no és cap paratge natural.

Evidentment, es poden argumentar aquests i altres motius per

Vinya de la Fencia afectada pel polígon

justificar la construcció d'aquesta obra, però jo responc a totes les persones que veuen amb bons ulls aquest projecte que m'és indiferent que el polígon sigui una mica més petit, que les empreses que s'hi traslladin portin algun benefici a Gelida, que a la vegada el pintin de verd i li posin arbres al voltant o que fins i tot allà on s'ubiqui sigui o no terra erma.

Si la meua posició és contrària al polígon, ho és simplement perquè la seva construcció condicionarà enormement les terres que ara hi ha cultivades i productives al seu voltant. No el vull perquè, encara que no s'edifiqui en la seva totalitat i extensió, seguirà sent immens. Perquè la carretera que porta cap a aquests terrenys no suportaria el trànsit que significaria. Perquè actualment a Gelida hi ha espais més apropiats per edificar-hi naus que ofereixin llocs de treball, els quals, en moltes ocasions, també val a dir-ho, no satisfan ni de bon tros les necessitats de la nostra població.

De camí a l'estació de Renfe trobem diferents extensions de terreny (algunes més petites i d'altres més grans) que haurien de ser suficients per satisfer les necessi-

Vinyes de la Ferreria

tats que, segons alguns, Gelida té de sòl industrial. Si s'aprova Can Joncoses, estarem degradant el nostre territori i malmetent un dels símbols més preuats i identificats amb la nostra comarca. Les vinyes!

L'experiència en d'altres ocasions ho avala i per això no tinc cap dubte que si aquest projecte va endavant, que en neixin d'altres en un futur al seu costat és només un compte enrere. I aquest és el veritable mal que pot fer una construcció d'aquestes característiques.

Hem de garantir un preu just per al raïm i que la vinya sigui una font útil de vida per a la gent del Penedès. Que l'ús del territori sigui compartit amb activitats productives d'altres sectors, coherents i respectuoses amb el medi i l'entorn. Que aquestes no busquin al màxim l'obtenció de beneficis esclavitzant els mitjans de producció perquè després se'n vagin a d'altres països per rebaixar despeses. Espero que aquest món immers en el capitalisme més expansiu no aconsegueixi esborrar, quant al territori, el que és l'herència de les nostres generacions passades i de patrimoni col·lectiu.

Si anem camí de Vilafranca, veiem que la construcció de naus industrials va en augment, a la vegaada que, majoritàriament, aquestes no ofereixen llocs de qualitat i la majoria de feines són precàries.

Precisament, no fa gaire una vaga de treballadors/es del Mercadona va posar al descobert les greus mancances que existeixen en aquesta empresa en relació als drets laborals.

Al voltant també de la nau de Mercadona direcció Sant Sadurní d'Anoia, diferents veïns que han d'usar la carretera per on passen els camions que van als polígons propers s'han queixat en diverses ocasions per l'estat lamentable de l'asfalt.

Ara mateix, sembla que estan arreglant la carretera, però en moltes ocasions es limiten a fer pedaços sense solucionar el problema definitivament.

Llastimosament la solució real no està únicament

a les nostres mans i la voluntat dels partits polítics és imprescindible per evitar que Gelida s'acabi convertint en el que malauradament hem de veure molts quan anem diàriament cap a la capital del Penedès.

Vivim en una societat democràtica d'estructura parlamentària, la qual permet únicament a la població mostrar el rebuig real a un partit polític, la seva línia d'actuació, quan hi ha eleccions (normalment cada 4 anys). Però el que també permet aquest sistema és la llibertat d'expressió i la de manifestació.

Per això crido la gent que com jo no estem a favor de Can Joncoses perquè de nou mostrem el nostre rebuig al polígon industrial en qüestió. Encara que sembli que no hi ha res a fer i no es pugui aturar perquè una sentència judicial en permet la construcció, per coherència hem de dir la nostra opinió i no permetre que Can Joncoses sigui una realitat amb el nostre silenci.

Imagino que moltes persones no estaran d'acord amb els plantejaments que he ofert, però aquest fet no em molesta, tinc ben clar quin és el Penedès que vull i quin és el millor futur per al nostre poble.

El que sí que em preocuparia és que no m'hagués explicat prou bé i algú es pogués emportar un visió equivocada del que he expressat. Per aquest motiu aprofito per puntualitzar que no estic en contra dels polígons industrials en si, sinó simplement de la manera de fer (en línies generals) de les empreses que hi treballen. Com també qüestiono que Gelida necessiti sòl industrial i que aquest vagi a parar als terrenys de Can Joncoses. Crec que abans cal esgotar altres possibilitats, tot plantejant un model diferent, emmarcat en la forta cultura i tradició agrícola de la nostra comarca.

M'agradaria que aquelles decisions que afecten un ampli conjunt de la població anessin acompanyades d'un debat social, vinculant i suficientment madur, el qual aportés conclusions al més representatives possibles.

Mentre això no sigui possible hem de tenir present que salvaguardar les vinyes i/o els espais naturals construïnt ordenadament i en equilibri és la nostra obligació.

No a Can Joncoses! No amb el meu silenci!

*Quede clar, també, que són covards,
tots els qui obliden les arrels.*

Seran branca d'empelt en altres prats.

I en la mort, rellogats dels estels.

Ovidi Montllor - LA CANÇÓ DEL CANSAT - A Joan Fuster ◉

Xavier Palou Baucells

Avinguda Colomer, que n'ets de maca!

Que l'avinguda Colomer és molt bonica no és cap descobriment. Ja fa molts anys que ho és i va ser un gran encert per part del seu creador, el Sr. Colomer, el qual, en urbanitzar-la sense necessitat de fer cap pla parcial ni haver-la d'aprovar en un ple municipal, va inventar el que actualment els urbanistes anomenen "una unitat d'actuació urbanística". Però, a diferència del que succeeix avui dia, no va tenir cap problema ni amb qüestions ni normatives urbanístiques, ni de medi ambient ni de cap altra mena.

Aquesta avinguda, per als qui l'hem trepitjada des de petits, per als qui vàrem menjar nous verdes dels noguers que hi havia, per als qui ens vàrem punxar amb les funtes de les castanyes bordes que queien dels castanyers que es van plantar entre els noguers, per als qui la coneixem de quan era de terra i plena d'herbes, de pedres, de restes dels cavalls que anaven amb els carros a carregar pedra per fer les cases, o a carregar calç al forn de l'Agustinet, o a carregar les portadores de raïm quan la verema... Per a tots nosaltres l'avinguda Colomer és el nostre estimat barri.

De quan jo era petit i jove recordo, com també recordaran molts gelidencs de la meua edat que llegeixin aquest escrit, que entre els números 3 i 10 del carrer Vista Alegre de l'avinguda Colomer, i just al bell mig d'aquest carrer, hi havia plantada una olivera amb un banc de pedra al seu voltant, la qual

Imatge retrospectiva de l'avinguda Colomer

cosa obligava els pocs carros i cotxes que aleshores hi circulaven a fer una maniobra molt forçada per poder-hi passar. Com que feia molta nosa i resultava ser solament un destorb, suposo que el Sr. Colomer la va fer arrencar i veritablement no sé si va ser trasplantada o no, però un bon dia va desaparèixer l'olivera i el banc que l'envoltava i des de llavors s'ha pogut transitar per aquest carrer amb tota normalitat.

I tot pensant en l'olivera de l'avinguda Colomer em ve a la memòria urbanística un cas que vull exposar a continuació.

Ara fa un any hi havia al nostre poble una figuera molt gran, crec que quasi centenària, dins d'una finca particular. Els seus propietaris, quatre germans, la van vendre junt amb un petit tros de terreny que la rodejava, van cobrar el que

els pertocava, van repartir-se els diners a parts iguals i van manifestar-se molt satisfets d'aquesta operació tot i desatenent el desig de la seva mare, la qual havia cedit gratuïtament a l'Ajuntament anys enrere el tros de terra en el qual es trobava la figuera per tal de permetre la futura obertura d'un carrer.

Per circumstàncies urbanístiques del planejament vigent els nous propietaris es van trobar que la figuera estava situada al ben mig d'un carrer que estaven urbanitzant i es van veure obligats a arrencar-la, no sense cap mirament, sinó després d'haver consultat experts jardiniers i especialistes en botànica per saber si la figuera, un cop transplantada, podria viure, tot i assumint l'elevat cost que aquest transplantament suposaria. Ningú no va donar cap seguretat

3. GELIDA — Avinguda Colomer

Imatge retrospectiva de l'avinguda Colomer

de la possible supervivència de la figuera.

En no rebre cap resposta segura ni afirmativa sobre l'efectivitat d'aquesta solució, la figuera va ser desarrelada; no va trobar-se cap altra solució.

A mi, el que m'interessaria destacar d'aquestes dues històries és saber si va ser un encert arrencar l'olivera del carrer Vista Alegre, que ho va ser, i si també va ser un encert el que va passar amb la figuera, que també ho ha estat. Els germans antics propietaris de l'arbre van criticar aquest fet en el programa de la Festa Major de l'any passat atès que ja no podran gaudir de l'ombra que els donava la figuera; però a canvi poden fruit d'altres coses en compensació amb els diners que la figuera i els terrenys venuts del voltant de la figuera els han proporcionat.

És ben cert que els temps han canviat; no és el mateix una olivera de franc d'abans que una figuera a preu d'or d'ara... ☹

Carmen Pallarès

Grans records

El mestre Pere Pallarès acompanyant al piano el seu nét David Guitart en la festa de fi de curs del 1995

D'uns anys ençà m'envaeix sovint la tristor de perdre persones molt estimades. Només parlaré en aquest escrit d'aquelles a les quals m'unia una amistat gran fruit d'un vincle comú, l'amor a la música.

L'any 1990 va morir el meu estimat i

sempre recordat mestre Pere Vallibera, sense ell una alumna com jo quedava privada dels seus savis consells tant a nivell d'estudi professional com personal. Quin buit més gran em va quedar!

L'any 1999 ens deixà sobtadament el nostre Dr. Carlos, quin desconsol! Gelida perdia no solsament un metge proper a tothom, que no tenia mai un no per a ningú, sinó també un amic, un home participatiu i d'una gran humanitat. I jo perdia, a més, un interlocutor del dia a dia musical i un entrançable alumne entusiasta del piano.

Sempre em deia "Quan em jubili tindrè temps per estudiar i tocaré l'*Ave Maria* de Schubert amb la teva filla Eva al violí". No hi va ser a temps, parany del destí.

L'any 2001 el dia de Nadal es va apagar la vida del meu estimat pare, en Pere Pallarès. Per a molts va ésser aquell home treballador incansable, per a d'altres el director del Cor Parroquial i de la Coral

Intimitat que durant 53 anys ininterromputs va dirigir, però per a mi era molt més, era el pare, era la persona amb qui podia comentar a diari temes familiars, culturals, històrics... i en cada cas en rebia una resposta prudent, respectuosa, humana, intel·ligent. Com el trobo a faltar! A casa som colla però el seu lloc no el pot reemplaçar ningú.

L'any 2005 a l'estiu va morir un músic, el Sr. Josep Llopis, persona d'una gran sensibilitat i amb qui vaig tenir el privilegi de cultivar una bona amistat. Teníem llargues converses i sempre n'aprenia alguna cosa. Era un entusiasta de la música, mai no faltava a la meua festa de final de curs.

Col·laborador en afers musicals de Gelida, com a organista a l'església i també com a pianista en diverses ocasions amb la Coral Intimitat (l'acte de la presentació del llibre de l'entitat n'és un exemple).

Els meus pares i jo vàrem coincidir amb ell i el seu fill en un convit per la presentació del llibre de la vida del pare Rodamilans al monestir de Montserrat. A mi, sentint parlar aquells grans amants de la música, se'm van despertar uns sentiments indescriptibles.

Aquest any 2006, després d'una llarga malaltia suportada amb valentia, s'ha esvaït la vida de l'amic Pedro Cobos. La meua amistat amb ell va començar en l'època que ballàvem a l'Esbart Rocasagna i no es va estroncar mai. Era un ballarí nat, sovint em vénen a la memòria els divertits assajos del 25è aniversari de l'Esbart on érem parella en el ball de *Les cintes de les Preses*.

Sempre que ens trobàvem xerràvem i m'encomanava la seva alegria. Recordo un d'aquells dies de trobada casual al carrer Major, quan em va fer saber que li havien

Celebració del 25è aniversari de l'Esbart Rocasagna. El 5è ballarí és Pedro Cobos

Podem veure uns joveníssims Ramon Torres, Josep Parellada, Pere Pallarès, Lluís Valls (al violí), Lluís Calvet, Josep Valls i Civilet

diagnosticat un càncer. Em vaig quedar muda, i ell va dir: "No passa nada, lluitaré", i així ho va fer.

Pocs dies abans del seu traspàs vaig rebre una carta seva (que guardo com un tresor) on em desitjava salut per a mi i per a tota la meua família.

Aquest mateix 2006 també ha

perdut la vida el Ramon Torres, que molts coneixíem com el campaner. Tots sabem de la seva fal·lera pels tocs de campanes i del merescut homenatge que se li va dispensar.

Era un home que tenia una veu molt bonica i que sempre va ser membre del Cor Parroquial i de la

El Dr. Carlos Herráez en la seva interpretació durant la meua festa de fi de curs del 1997

El mestre Pere Vallribera, el mestre Pallarès i els solistes Albert Jorba i Antoni Roig, durant el casament de Josep Guitart i Carmen Pallarès, el 26-IV-1975

Coral Intimitat juntament amb els records amics Joan i Josep Clanchet, Pere Carafí, Santiago Comajuncoses, Pere Gilbert, Joan Guitart, Albert Jorba, Antoni Llopart, Antoni Roig, Ventura i Josep Valls, entre d'altres.

Quedi amb aquestes lletres el meu tes-

timoni d'aquestes persones. Amb les seves bones accions m'han marcat l'ànima, i això no s'esborra. Han forjat en mi uns bons records que m'acompanyaran sempre.

Gràcies, doncs, a tots, al mestre, al metge i alumne, al pare i als amics.

Que Déu els vulgui ben a prop! ☺

Mª Montserrat Piqué i Tió

Fins sempre

D'Esparreguera vaig venir, amb el meu flamant marit, disposada a formar la nostra família i a treballar.

La feina que feia d'alfabetització a àvies d'Igualada, un treball molt agraït, aviat la vaig haver de deixar. El nostre primer fill que s'anava formant dins meu volia que estigués més per ell i el metge que es feia càrrec del meu embaràs no em va deixar acabar el curs.

Amb l'excedència per un temps a sota del braç, i el Narcís sempre al meu costat, vaig fer créixer el Lluís; al Jordi també, però per poquet temps. Vaig anar fent classes als que calia un "repàs", als nens i nenes qui venien els estius, etc. I donava un cop de mà aquí o allà o bé em quedava a casa perquè el que participava

en els "Amics dels castells" o els "Amics de Gelida" o tenia feina a la Parròquia o a l'Ajuntament, era el Narcís.

Més endavant, un cop ja havia nascut el Joan, em varen encarregar els pàrvuls de les monges, les labors de les nenes, la "gimnàsia"...

Quan els nostres nens ja eren una mica grans, varen inaugurar El Montcau i cap allà vaig anar a fer cap. Trenta anys hi hauré estat. Amb el naixement del Miquel per entremig: vinga excursions, colònies i reunions, dictats i explicacions; "suspensos" i "aprobados", "cuentas" i "problemas", redaccions, dibuixos i manualitats; disfresses, rues i Carnestoltes, estades a l'escola amb els pares de l'APA fins a les tantes per penjar els murals que havien fet els nens i nenes a les classes,

compartint festes de Santa Llúcia, amb exposicions, sardanes, sopars i... ball, diades de Sant Jordi amb pares, mares, germanes i d'altres; fent de monitors de cent i un tallers. Anys més endavant, quan ja tot era en català, cap nen d'aquí t'havia de dir que no sabia com parlaves perquè no t'entenia.

La direcció, uff! La direcció. Encara ressonen dins meu les paraules de la inspectora: "No et pregunto si ho vols fer, tan sols t'ho faig saber perquè sàpigues de què va el nomenament que rebràs". La sorpresa va ser majúscula.

Un cop els cinc anys van haver passat i mirant-ho d'un tros lluny, penso que es va fer feina, però molta feina diferent. La direcció d'una escola no té res a veure amb el treball de mestre, que és el que a mi m'agrada, i menys amb dos cursos i mig d'obres: arquitectes, aparelladors, regidor, paletes, pintors, rajoles, escales, parets, mides...

Ajuntament, Departament d'Ensenyament, Sanitat, mestres, pares, alumnat. Volem mòduls aquí, sí, allà, no; que hi fa fred, ara hi fa calor, que si xarxes, que si protec-

cions; que si tireu endavant que no n'hi ha per a tant, que què us heu pensat amb els perills que hi ha... Total, una feina "agobiant", però que va servir per arribar a un bon final en què, afortunadament, no ha calgut dir: Ai que el Montcau cau!

En tornar a les classes normals, també ha tornat la manera de fer i de treballar d'una mestra, amb les seves batusses diàries amb els nois i noies de la classe i amb els seus pares, les preparacions de temes amb les companyes i companys, el fet de buscar una manera que motivés l'alumnat per despertar-los les ganes adormides que tenen d'aprendre.

A tot això, ara he decidit posar punt i final o, potser millor dit, punts suspensius; perquè si fins ara m'heu pogut trobar en tot allò que tenia relació amb els "nanos" i l'escola, a partir d'ara també penso aportar la meua col·laboració allà on jo pugui ajudar, fer o donar.

És per això que dic a tothom, alumnes i exalumnes, companys i excompanys, amics i pares: "fins sempre" en el tomb que donarà a partir d'ara la meua vida. ☺

Juny del 1985. Els nens i el drac

Juny del 1985. Els nens, el drac i el Montcau

Marga Bertran i
Emi Llopart

Digue'm d'on véns a Ràdio Gelida

En el nostre dia a dia a Gelida, moltes vegades, empesos per la quotidianitat no ens adonem de com canvia el nostre entorn i tampoc som gaire conscients de com es transforma la nostra població.

Un dia qualsevol anem a comprar, a passejar, al metge, al bar i, tot d'una, ens sorprèn sentir algú que parlar una llengua diferent, que aquell que tenim al costat té un altre color de pell i que aquest que tenim al davant té unes faccions que semblen d'un altre lloc.

En aquell moment, el primer que et ve al cap és pensar: què fan aquestes persones aquí a Gelida, lluny de casa seva, per què han vingut?, com es deuen sentir?

És més tard, resultat d'una reflexió, que recordes totes les notícies i articles que has llegit o sentit dels immigrants i la immigració. Paraula que utilitzem per definir les persones que vénen d'altres llocs i que no sempre s'utilitza amb tot el respecte, tolerància i igualtat que caldria.

Aquesta curiositat ens ha dut a voler conèixer una mica més aquestes persones que ara viuen entre nosaltres i ho hem fet amb el programa "DIGUE'M D'ON VÉNS" de Ràdio Gelida.

Cada setmana de programa ens hem volgut apropar a alguna d'aquestes persones vingudes d'altres terres per conèixer de més a prop la seva vida, qui són, què fan, què els va empènyer a marxar del seu

país, per què van triar Gelida, i tot allò que l'hora de programa ens ha donat de si.

El seu testimoni en alguns moments ens ha fet posar la pell de gallina, ens han fet sentir la nostàlgia de la distància, reconèixer l'esforç de començar de zero, el patir de quan s'arriba a un lloc i no s'entén res. Per altra banda, hem pogut veure la il·lusió de tirar endavant, de veure que els mals moments ja han passat, que aquí, entre nosaltres, han trobat amics, famílies que els han acollit amb tot respecte, que els seus fills ja són amics dels nostres fills i també han entès que parlar català era important per ser un més entre nosaltres. I tantes coses mes... tantes, que no es poden expressar en unes quantes línies d'un article.

Ha estat un plaer i alhora molt enriquidor poder compartir aquesta hora de programa amb tota aquesta gent. Creiem que el "DIGUE'M D'ON VÉNS" ha estat el nexa d'unió entre els nostres oients i els nostres convidats. Gràcies a tots. ☺

Xavier Nicolau

De Sitges a Vilanova, per la costa

Com que avui fa un matí esplèndid –espaterrant, diríem–, havent esmorzat prenc el cotxe i me'n vaig a Sitges amb el propòsit de fer el camí que, arran de mar, segueix des d'aquesta població fins a la veïna Vilanova. Dotze quilòmetres, dues hores llargues, aptes per a qualsevol canya, fins i tot la meua. El camí comença una mica desolat a l'aparcament de la discoteca Atlàntida, a tocar de la via del tren, a sota mateix d'un indicador d'aquests de color verd poma que alguna institució ha posat en diferents trencalls de la comarca per marcar rutes excursionistes. Jo, que darrerament he seguit uns quants d'aquests indicadors, puc dir que n'hi ha d'excel·lents i els recomano els itineraris que proposen. Per arribar a l'Atlàntida no cal sinó demanar-ho al primer sitgetà que se'ls posi a l'abast, el lloc és prou conegut. En el meu cas es tracta de dues noies ben plantades i lleugerament passades pel sol que van en BTT i que farfallegen un castellà ple d'espines travessat per l'accent del que podria ser una llengua eslava. En català ni tan sols provo de dir res, convençut que fins i tot en un canvi d'informació tan bàsic com el que sol·licito quedaria curt i incompreensible. A l'aparcament de l'Atlàntida no hi ha ningú quan deixo el cotxe. El sol no és al capdamunt ni de bon tros, però fa estona que s'ha llevat i escalfa beníssimament: un sol de cua d'hivern. Al cel no diríeu que hi ha cap núvol. L'aire manca, però l'ambient és fi i agra-

dable; la llum ampla i tibant. Totes les formes que se us figuren a l'ull dibuixen un contorn retallat, definit, consistent. No falla, és primavera.

El camí que diem és, de fet, una romanalla residual d'aquest morrot aspriu una mica tirat enfora que és el massís del Garraf. Aquest massís fa uns escarafalls molt seriosos en la secció principal del coster, entre Castelldefels i el mateix Sitges, però aquí ja no. En aquest tram la geologia ja hi arriba endogalada, sense tanta pedreria, més aplanada i assequible per a la gent comuna. És un món de puntes i puntetes, de capcirons, menut i afarbalanat, de fireta. Part de darrere, terra endins, el relleu s'enfila una mica, no gaire, i presenta unes característiques que a nosaltres no ens són gens estranyes, perquè en definitiva també són les pròpies dels llocs que quedem a l'altra banda d'aquest indret, això és, a l'esquena de tot el rejoc orogràfic que les terres immediates del litoral fan en aquest punt. L'itinerari a peu no té pèrdua possible. És un puja-i-baixa que segueix perfectament, encaixat entre l'aiguall i la via del tren, en una franja d'uns cinquanta metres. Un perfil d'ondulacions curtes i seguides, gronxadís, modulats, sense cap aresta. No té cap dificultat, a tot estirar en algun lloc molt puntual, més pedregós, potser demana una mica d'encert en l'equilibri, però res més. El camí és de molt bon peu tota la tirada. Si pot fer cap angúnia no és pas per la duresa, sinó per la distància que el separa de la via fèrria contigua,

que en algun moment es retalla fins a centímetres escassos. Cal fixar-s'hi, doncs, però no agafar-hi por. Dit això, i amb les precaucions que fan al cas, aniran passant –si hi passen, és clar– de la platjola al turó, de la platjola al turó, i així, un peu al davant de l'altre, fins a tocar Vilanova. Per aquests racons, en aquests dies de l'any, un encara no hi topa gaire gent, però alguna n'hi ha. Els qui no són estrictes i declarats passavolants, com és el meu cas, solen aparèixer ajaguts a la platja prenent el sol de panxa enlaire o de bocaterrosa. A vegades veig que els acompanya un diari, i potser una BTT. Normalment són gent que s'està sola, potser alguna parella. Per la presentació, hom diria que són persones que mantenen serioses objeccions contra tota mena de tèxtil, o dit d'una altra manera, persones que es belluguen a pèl, absolutament conilles. El mar petit i arraconat d'aquests tocoms es veu que convida al deixatament de les convencions elementals. El despullament és l'etiqueta habitual aquí.

Per als més agosarats el lloc té algun penyal embarrancat, però per això cal sortir una mica i anar a treure-hi el nas expressament. La ruta té algun cop de vista, però sobretot hi trobaran racons i raconets. Més que una ruta de grans panoràmiques, dels grans formats de la naturalesa del país, la que diem és una sortida de racons, per veure coses petites, per conèixer detalls de la vida. Enlloc no trobaran l'estesa de les platges de més

al sud, tot el que hi veuran són cales baixes de pedruscall posades entre les puntes del relleu. Pedra, roca, més que botànica. Però de botànica també n'hi ha: hi coneixeran el margalló i el càrritx, que allà hi són a casa i en abundància. Naturalment no deixaran de veure el mar ni de sentir-ne l'olor. Del color del mar no se'n pot dir mai res, serà el que serà el dia que hi passin –si hi passen, tornem-hi–, i depenent de la llum de l'hora. En el meu cas, un matí de mitjan mes de maig, el sol lluu i la transparència de l'aire és vivíssima. A tocar del roquissar calcari, l'aigua fa un joc de transparències blauverdes d'una claredat de somni. Són colors de fons de roca, nets –absolutament grecs, diríem si no ens lligués el sentit del ridícul–; res a veure amb els tons tèrbols d'aigües més sorroses i aclofades. El barrija-barreja de verd i blau no allarga gaire, però, tot just uns pocs metres. Després, a mesura que la mirada es posa enfora, el verd es va fonent i el blau va prenent cos, cada cop més cos, fins a arribar a la tonalitat ultramarina, més opaca, que al lluny, sota el cel blau elèctric, fa l'efecte de ser-ne una misteriosa

decantació. Les onades no fan gaire soroll: hi són i no hi són. S'emboliquen elles amb elles amb un cargol d'escuma blanca al damunt, com celebrant la llum solar, o bé peten tímidament contra la roca. Els ocells callen o no hi diuen gaire, no passen. Tan sols, de tant en tant, un tren de rodalies per la via del costat corre amb un estrèpit desfet, de freginat de peix. Cap al final de l'itinerari, a les envistes del port de Vilanova, la pedra de l'estrep, aixafat com una sargantana, s'aixafa definitivament. D'aquí en avall el món és una altra cosa, més sorrenc.

Una nota final al que es diu aquí. Per al meu gust una de les amenitats indiscutibles de fer aquesta mena de caminades és tot allò relacionat amb la toponímia, és a dir, amb el nom que els homes i els anys i la llengua pròpia del lloc han anat posant damunt els accidents geogràfics més diversos. En aquest escrit hauria volgut fer-hi referència, però passa que el dia que vaig ser pel tros de costa que relato, no duia paper ni boli a sobre, i doncs no vaig prendre apunts. Algú altre potser tiraria de memòria; jo no ho faig perquè no vull equivocar-me i dir coses que no són. ◀

Josep Maria Pinto

Comeback

En el moment d'aterrar a l'aeroport ja havia pensat de quina manera passaria la tarda fins a la reunió de l'hora de sopar. Sempre que arribo en una ciutat, i com si tingués una por que se'm fa intolerable de no saber en què m'ocuparé durant les vastes hores lliures que emmarquen els moments molt més breus de feina, miro de planificar, si més no d'una manera vaga (una sumària idea mental), no tant unes activitats com un pretext o el "concepte" del temps lliure: alguna galeria, llibreries, els carrers del centre, un parc o una cafeteria on podré llegir i observar la gent passar. Aquesta

vegada, amb l'avinentsa de la primera visita en trenta anys a la meua ciutat natal, havia planejat un recorregut pels carrers de la meua infantesa i havia revisat mentalment l'inventari de paisatges i de records que en tenia, conscient del plaer potser una mica inquietant que podia néixer de superposar una imatge ja remota però que continuava vívida en la memòria amb la realitat que percebria al cap d'unes hores. Ara passejava pel carrer del Rec i entrava a la plaça del Sud, on no esperava pas quedar decebut en veure-hi substituïdes les botigues antigues (no pas unes botigues en con-

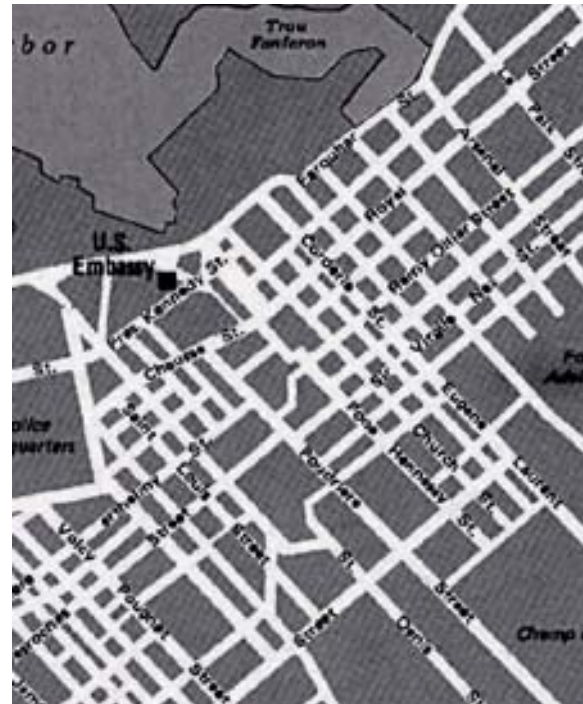
cret, que no recordava, sinó el tipus genèric de botigues de fa trenta anys) per comerços moderns, restaurants ràpids o libanesos i agències bancàries, ja que aquestes transformacions les he vistes en les altres ciutats que he hagut d'anar visitant. Em semblava més interessant veure en què podia consistir l'essència d'un lloc l'aparença del qual havia d'haver canviat per força, és a dir, mirar d'esbrinar en què, la plaça del Sud, per exemple, continuava essent la plaça del Sud, més enllà del seu traçat físic que, per altra banda, també es podia haver transformat.

Cap a l'hora que tancaven les botigues em trobava al carrer Major, assegut en un banc. Fosquejava i, per un moment, vaig sentir a la pell i en algun racó de la memòria aquella carícia dels capvespres de principis de tardor que em remet als darrers dos anys a la ciutat, quan tornava d'escola. Aquesta sensació (una llum i un aire que són com un alleujament, com una entrada, després dels rigors de la calor de l'estiu, en una mena d'estat natural, sense encara la promesa explícita del fred ja no gaire llunyà) no és inèdita, i es renova gairebé anualment si es produeix una conjunció entre l'estació, l'hora crepuscular i, sobretot, certa configuració urbana que no puc determinar però que sens dubte està connectada amb aquells recorreguts infantils. I per bé que aquest patró m'ha sorprès gairebé sempre en la ciutat on visc ara, o fins i tot a l'estranger si les condicions són propícies, sempre he sabut que l'origen d'aquell record difús l'he de buscar en aquella època: és un bagatge amb el qual he de viatjar sempre

Un home va seure al meu costat i em va treure del meu enso-

nyament. Per fer-li lloc, vaig apropar la bossa on duia tots els documents, i que havia deixat al mig del banc, a dos pams d'on seia. No recordava una manca d'atenció semblant des de feia quinze anys, quan m'havien robat la cartera que havia deixat a la cadira del cantó en una estació d'autobusos. Vaig mirar de reüll l'home que s'havia assegut sense repenjar l'esquena, amb el cul amb prou feines a la punta del banc, i que marcava un número en el seu telèfon mòbil. Vaig assegurar-me que sentia el contacte de la bossa a la cuixa i vaig enllaçar el canell en la nansa; pensava que, probablement, d'una manera inconscient, m'havia distret perquè feia hores que revisitava uns temps en què aquestes precaucions haurien estat inconcebibles. L'home va començar a parlar: el to peremptori i sense pauses era el d'una persona que deixa un missatge en un contestador automàtic; la veu que vaig sentir em va sacsejar tot d'una. Era un timbre monòton i sense fluctuacions, que sens dubte havia d'haver canviat en trenta anys, però que continuava recordant com aleshores la remor d'algú que arrossegues cadires en un altra banda, en una habitació apartada del pis de dalt. Sí, era la veu del Sergi Porcel.

Quan veig una cara i em sembla reconèixer-la no acostumo a equivocar-me. Hi ha una sèrie de persones que he deixat de veure i l'evolució de les quals, doncs, no he pogut seguir, però que continuo recordant, i d'algunes d'elles n'he projectat el creixement. En el cas concret d'aquest meu antic company d'escola, que havia estat el meu millor amic i que vaig perdre de vista quan tenia dotze anys, havia arribat

a establir una mena d'imatge mental molt detallada de com devia haver canviat, a quina tipologia de persona devia respondre ara; i, en veure a l'autobús, o pel carrer, o a la televisió algú de la meua edat que creia que s'adequava a aquell meu retrat subjectiu, pensava: "Aquest podria ser el Sergi Porcel", la qual cosa no significava que pensés que el Sergi Porcel fos aquella persona, el nom de la qual, citat per exemple com a peu de foto d'un diari, desmentiria de seguida aquesta identificació, sinó més aviat que aquell rostre devia ésser *del mateix tipus* que el del Sergi Porcel d'ara. Però de sobte, assegut en aquell banc, la imatge reiterada que m'havia distret durant tants anys es va ensorrar, i vaig comprendre que aquell home de cabell gris, amb les ulleres de sol subjectant-li el serrell a sobre el front, que ara s'alçava i començava a caminar mentre tornava a guardar el telèfon a la butxaca, era en efecte el Sergi, malgrat no tenir res a

veure amb la projecció les línies de la qual havia anat perpetuant des de feia temps. I no li hauria dit res –com altres vegades quan havia trobat rostres del passat i em limitava a observar-ne els canvis, a registrar-ne la visió– si no hi hagués hagut aquesta diferència tan sorprenent entre la representació que havia construït i la cara present i real d'aquell home. Em vaig aixecar jo també, el vaig seguir unes passes i, agafant-lo del braç, li vaig dir: “Perdona que et molesti; et dius Sergi?” I, en dir ell que sí, vaig continuar: “Sergi Porcel?”. Ho era. I només el temor que m'identifiqués ara que l'havia abordat, més que no pas la consciència de l'absurd d'una situació en què una persona demanés a una altra com es diu

però no el correspongués amb el seu propi nom, em va moure a presentar-me. I acte seguit, després de contemplar un vague moviment dels seus ulls que devia traduir una fugaç inspecció en els racons més remots de la seva memòria, el Sergi Porcel va alçar les celles d'una manera que assenyalava inequívocament que recordava el meu nom o la meva existència en algun moment de la seva biografia, un gest que vaig tallar amb una brusquedat més nerviosa que descortès tot dient-li: “De totes maneres, segur que ens han passat tantes coses que no val la pena de parlar-ne; m'alegro d'haver-te vist”; i abans que no em contestés, vaig girar cua i vaig arrencar a caminar. Tot plegat no va durar ni mig minut. ☺

Jaume Palau

A Gelida, qualitat de vida!

Molts cops he sentit a dir això de la QUALITAT DE VIDA. És més, aquí a Gelida moltes vegades ho hem sentit a dir: a Gelida hi ha qualitat de vida! I és veritat, pensem una miqueta i de seguida ens adonarem que no estem dient cap mentida. Una altra cosa fóra començar a avaluar si l'estem perdent o si en guanyem, però ara no cal que ens hi posem. Doncs, com a bons gelidencs que som tots i cadascun de nosaltres, hauríem de ser prudents i intentar que això que ens ha estat donat i que hem rebut com a herència no ho deixéssim perdre, i no em refereixo a res concret, em refereixo a la **qualitat de vida**, aquesta que tots estem d'acord que existeix a la nostra vila i que tots intentem gaudir al màxim. Si pensem tots una mica, tots pensarem en aquelles coses que ens fan sentir bé i per les quals continuem vivint aquí i per les quals lluitaríem: entorn, vida social... A tots se'ns n'acudeixen un munt. Ja podeu comprovar que intento ser positiu i

que no busco aquelles coses més negatives o que no van tan bé, ja que, tot i sabent que existeixen, vull fer una petita reflexió en to alegre perquè a tots ens faci sentir millor, però si algú vol pensar en la part negativa, és lliure de fer-ho.

Però la qualitat de vida és una cosa en la qual tots estem d'acord? I la veritat és que no, perquè per a algú augmentar en qualitat vol dir tenir una piscina coberta i per a un altre és que no li tallin aquell arbre on té l'ombra diària per fer-hi la piscina (tenint en compte que només he exposat dos exemples que no cal que siguin reals). Així doncs, la qualitat de vida no és per a tothom igual, tot i estar d'acord en la base: a Gelida hi ha qualitat de vida. Què passa doncs?

Quan et fas aquesta pregunta és quan comences a pensar en quines dimensions són les més significatives per avaluar la nostra qualitat de vida i resulta que el benestar material només n'és una petita part. Dies enrere vaig llegir quines eren aquestes dimensions, que coincidien en

gran part amb el que jo m'havia anat plantejant. Schalock (1996) va descriure les següents dimensions:

- **BENESTAR EMOCIONAL** (seguretat, espiritualitat, felicitat, no patir estrès, autoconcepte, acontentament).

- **RELACIONS INTERPERSONALS** (intimitat, afecte, família, amistats).

- **BENESTAR MATERIAL** (propietats, finançament, seguretat, alimentació, treball, possessions, estatus econòmic social, protecció).

- **DESENVOLUPAMENT PERSONAL** (educació, habilitats, acompliment, competència personal, activitat significativa, progrés).

- **BENESTAR FÍSIC** (salut, nutrició, oci i temps lliure, assegurança, activitats de la vida diària).

- **AUTODETERMINACIÓ** (autonomia, eleccions, decisions, control personal, autodirecció, objectius/valors personals).

- **INCLUSIÓ SOCIAL** (acceptació, estatus, entorn de treball, integració i participació comunitària, rols, activitats voluntàries, entorn residencial).

- **DRETS** (privacitat, votació, accés, procés degut, propietat, responsabilitats cíviques).

Així doncs, podem definir com a qualitat de vida tot allò que ens fa sentir bé a nosaltres mateixos: **BENESTAR PERSONAL**. Tots i cadascun de nosaltres i d'acord amb la nostra escala de valors i amb les nostres aspiracions vitals podem tenir prioritat en diferents dels àmbits que hem acabat de definir. I aquí radica la nostra diversitat dintre la unitat poble, és a dir, cadascú de nosaltres valora diferent la qualitat de vida de Gelida. Perfecte! I, a més, ja hi estem d'acord, però també estem d'acord en l'afirmació: a Gelida hi ha qualitat de vida! Per tant, hem d'intentar potenciar aquelles dimen-

Castell de Gelida

sions que ens fan sentir bé sense minvar les dimensions que fan sentir bé els altres. Ja sé que això és complicat i sempre partim de les majories, però potser cal tenir en compte les veus que opinen diferent.

Ja veieu que hi ha moltes veus que ens determinen el nostre **BENESTAR**. L'altre dia estava mirant una pel·lícula on el protagonista tenia una angina de pit, i això el va fer adonar que hi havia coses importants a la vida que

El poble que creix

La indústria

estava deixant de banda per dedicar-se al negoci, i va decidir vendre el negoci per canviar i **aprofitar allò de bo que li oferia la vida** i que no “tenia temps” d’assaborir. No cal arribar a aquests extrems per reconèixer a què volem dedicar la nostra vida, com volem gaudir de la vida. Però sí que potser és bo aturar-nos a pensar quines de les dimensions citades tenim oblidades i potser ens ajudarien a viure molt millor, a augmentar la nostra sensació de qualitat de vida. Tenim la Santa Mania (i perdoneu l’expressió) de passar-nos el dia pensant només en una cosa: treball, possessions, propietat..., creient que aquella sola dimensió ens portarà el benestar. **EQUIVOCATS!** Estem totalment equivocats, la suma de tot plegat ens farà millorar. Perquè mentre pensem i centrem tots els esforços en una sola dimensió en perdem un munt, i sobretot aquelles que no estem acostumats a contemplar o valorar: amistats, espiritualitat, control personal... Realment creieu que anem bé

deixant de banda aquests aspectes tan importants per a la nostra condició de persones? Ens podem sentir bé quan hem perdut tants aspectes personals? No si-guem ingenus, la vida no és fàcil, però només falta que ens la compliquem pensant que aconseguir la figura estètica que ens marca l’anunci de torn ens farà perdre de vista totes les altres coses que ens fan sentir malament: no estem bé amb la família o al treball perquè creiem que no ens veuen amb la figura que tocaria. Ja sé que no és bo posar exemples perquè cadascú de nosaltres ho viu de maneres diferents, però crec que ens ajuden a veure les coses de manera més clara.

No m’allargo més, crec que he donat prou “teca” per reflexionar sobre el que fem a la vida diària, tant personal com vilatana, i sobre quines coses prioritzem. Però no acabaré sense abans recomanar-vos rellegir les dimensions exposades i pensar com les valorem i com les tenim integrades en la nostra vida diària. ☺

Pâtisseries La Confiança

Pâtisseries La Confiança - 150 anys de confiança

150 anys d'història: quatre generacions de pastissers

Aquest any tenim un motiu molt especial per escriure-us quatre ratlles, i és queenguany bufem les espelmes, celebrem els 150 anys de la nostra casa!! 150 anys plens de història, il·lusions i satisfaccions.

Pinzellades de la nostra història

Era l'any 1856 quan "Pâtisseries La Confiança", en aquella època coneguda com "Ca l'Adroguer Vell", comença a emprendre el dolç camí de la confiteria. En un principi es venia de tot: productes de neteja, licors, cafè, llegums i, per descomptat, tortells i altres peces dolces. Amb el pas del temps es van anar adequant els productes a les noves necessitats i tendències del mercat.

- Al llarg d'aquests 150 anys podem destacar diferents productes de creació pròpia:

- Els *gelidencs* (producte estrella de la casa), creats per la segona generació de la pastisseria, en Francesc Pascual i Mestres, avi de l'actual pastisser, la figura que va deixar la màxima empremta en la creació de productes originals i típics de la casa.

- *Bats o panets d'aliment*, pasta típica dels anys de la recessió de la postguerra.

- *Currutaco*, pasta tradicional catalana pròpia del diumenge de Rams, amb forma de figures d'animals.

- *Torró artesà de crema*, segons la recepta de l'avi.

Primera remodelació de La Confiança

- *Tisores de Santa Llúcia*, creades per l'actual pastisser, en Francesc Pascual i Valls.

- *Funilets de Gelida*, una creació ideada per Francesc Pascual i Valls i Joaquim Margarit per homenatjar l'emblemàtic funicular de Gelida que des de l'any 1924 forma part de la nostra història.

Premi Mestre Artesà Alimentari

Ara fa tres anys que "Pâtisseries La Confiança" va ser guardonada per la Generalitat de Catalunya com a tercera pastisseria més antiga de Catalunya en tradició familiar. Aquest any, tenim un nou motiu de satisfacció, ja que a finals del 2005 en Francesc Pascual i Valls va ser guardonat per la Generalitat de Catalunya com a Mestre Artesà Alimentari. Aquest guardó distingeix els professionals del sector alimentari per la seva trajectòria professional.

Reformes a la botiga del carrer del Sol. Nou concepte: pastisseria - degustació

Francesc Pascual Valls mostrant el Diploma de Mestre Artesà Alimentari atorgat per la Generalitat de Catalunya

Articles publicats als diaris
El 3 de 8 i La fura

AGRAÏMENTS

Des de Patisseries La Confiança volem donar les gràcies a tots els convilatants de Gelida per la confiança i fidelitat dipositada en nosaltres tots aquests anys.

Esperem celebrar 150 anys més plegats!! ☺

Narcís Banchs i Valls

Oda a Gelida

Gelida, ens estàs creixent...!,
les grues ja et fan confiança,
vols agradar a qui se t'atansa
i ets com una adolescent.

Tes gales tradicionals,
funi, castell, boscos, fonts...
han de conservar sa importància,
car són la tradició que ens mou.
I has de lluir en tots els fronts
fent-hi agradable l'estada,
tant del qui ve d'acampada
com del qui hi viu de bell nou.

Nouvinguts, enhorabona!
Si Gelida heu escollit
i n'heu quedat enamorats,
sigueu aquí ben trobats.
Els "de sempre" us desitgem
convivència, respecte i no pas oblit.
Feu-vos membres renovats
de tot allò que ens fa delit.

Del teatre i de l'esport,
dels bastoners i els concerts.
De Sant Llúcia als Carnavals,
si ho conservem, és que som vius.
De l'esplai i les corals,
de l'església i les excursions...
de tot el que us puguem dir
participeu-ne i sigueu-ne actius.

Parleu-nos pel carrer, viviu la Gelida viva,
que això és la qualitat de vida,
de segur el que us ha fet venir.

Gelida, ara que estàs canviant,
segueix tranquil·la, i engrescadora.
Si bé la nostra Gelida es fa gran,
ha de seguir sent integradora.

Gelida, musa estimada,
tu ets per molts la més preuada.
Gelida, amb la nova gent,
sigue'ls també dolça i plaent.

Carles Casanellas i Parellada

Breu crònica sobre la passió per un poble: Gelida

Feia anys que volia explicar aquest sentir, però no tocava, calia esperar el moment adequat i aquest ja ha arribat!

Corria la desitjada, per a uns (els pares) i circumstancial, per a altres, data del 2 de març de 1974, dia en el qual el règim franquista decidí executar al garrot vil un dels molts lluitadors antifranquistes condemnats injustament, en Salvador Puig Antich.

I per què aquest principi? Mireu, casualitat o no, recordo que una de les primeres pintades amb to reivindicatiu que he vist a les parets dels carrers de Gelida (just davant d'on avui es troba la caserna de la Guàrdia Civil) deia, si no em traeix la memòria: "Vive Puig Antich!"

Serà qüestió del destí o no, però el primer record que tinc d'activisme vinculat a Gelida estava relacionat amb aquest anarquista, que morí el mateix dia que jo arribava a aquest món.

Val a dir que he estat 31 anys de la meua vida a cavall entre la ciutat que em va veure néixer, Barcelona, i el poble que m'ha vist créixer, Gelida, i fins avui no puc dir amb fermesa i solemnitat que sóc íntegrament gelidenc.

Des d'aquells primers records d'infantesa que tinc passejant amb l'avi Jaume per la "rajoleria" han passat gairebé 30 anys, i molts d'ells estan estretament vinculats a quelcom més que una vila, el meu particular món, GELIDA.

Encara avui, quan em retrobo amb vells companys i professorat de l'escola Lourdes, és reiterada la

qüestió preguntant-me per Gelida, i això em permet adonar-me que ja de menut estava absolutament captivat per aquell poble que creia centre del món.

La meua passió per aquest indret de l'Alt Penedès on tinc les meves arrels (els pares hi van néixer) ha estat molt gran. Fins i tot els primers amors de joventut van acabar renunciant a mi perquè els caps de setmana, quan tocava passar una romàntica tarda de dissabte per la ciutat, jo els contestava una vegada i una altra: impossible, me'n vaig a Gelida!

Tot i que, com podeu comprovar, la fal·lera pel meu poble m'havia donat més d'un disgust al cor, també he de dir que, gràcies a

Gelida i la seva màgica Festa Major, vaig conèixer una bruna i preciosa barcelonina també d'arrels gelidenques que avui és la meua dona.

Altrament, mentre els meus companys d'Institut descobrien la bella, tranquil·la i captivadora vila marinera del Port de la Selva (jo fa encara no cinc anys que la vaig visitar per primera vegada), i sorrudament em demanaven que els acompanyés allí cap de setmana sí cap de setmana també, jo sempre acabava responent el mateix: impossible, me'n vaig a Gelida!

Semblava que els hàbits personals i els orígens familiars m'aboquessin sense remei cap a la vila fundada pels Bertran i Cervelló, però no, eren la meua pròpia con-

vicció i desitjos els que m'hi portaven: estava absolutament "enganxat", tenia mono de Gelida.

El meu punt d'identificació i complicitat amb el poble era tan exagerat que, fins i tot abans de fer 18 anys, vaig decidir participar directament en el dia a dia de Gelida, vaig optar per posar-me en política. Tot valia! –però l'objectiu només era un, aportar el meu gra de sorra al desenvolupament i progrés del meu poble. Fins avui m'hi he mantingut, i puc dir que, tot i haver estat el regidor més "fugaç" de la història democràtica de la vila, durant 4 mesos vaig sentir-me un autèntic privilegiat.

Tot i així, sempre m'he hagut de sentir el mateix, malgrat la meva indubtable implicació i participació en el dia a dia gelidenc, i el fet que passava més de la meitat de l'any a Gelida, alguns amics gelidencs de soca-rel, amb to irònic i jocós em deien:

sí, sí, però tu ets de Barcelona!

El meu currículum de dedicació gairebé exclusiva a Gelida no tenia prou pes, la meva feina feta no era suficient, les múltiples renúncies per deute personal amb la pròpia identitat no eren prou; sempre el típic, tòpic i irritant retret: però tu no vius a Gelida!

La meua resposta, un sentit silenci, ja que, tot i passar moltes nits entre setmana a Gelida, vivia amb la meua família a Barcelona.

Però bé, finalment puc cridar ben alt i fort: ha costat, he lluitat i he patit! Però ningú m'ha pogut vèncer. Des de la tardor del darrer any, no només sento, defenso i treballo per Gelida, també hi visc!

Així doncs, aquest és el meu breu relat d'una història d'amor que pretén explicar-vos el que pot representar per a algú un bri de terra enmig de la immensitat de l'univers. ◀

Joan Rosselló Raventós

De la història a la realitat

El Parc de les Escoles Velles es mereixia alguna cosa més

El 12 de febrer de 1933, el President de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià, acompanyat del conseller de Cultura Ventura Gassol, va inaugurar les Escoles Públiques de Gelida instal·lades a la torre de Can Valls, construcció aixecada l'any 1891 d'acord amb el projecte del mestre d'obres gelidenc Joan Pascual Batlle.

Les Escoles Velles, com es coneix aquella construcció de la primera etapa de l'estiueig gelidenc, és, des de fa més de setanta anys, un edifici i un recinte emblemàtic per als gelidencs.

És interessant conèixer, per exemple, que l'any 1932 l'adquisició de la finca de Can Valls per a ubicar-hi les escoles va ser objecte d'una consulta popular en la qual el 90% dels participants es van manifestar

partidaris de l'adquisició. Per altra banda, l'any 1934, l'alcalde de Gelida, Joan Bertran, en una entrevista publicada a la revista local *Flama*, portaveu d'Esquerra Republicana, s'anticipava al que seria una reivindicació popular al cap de quaranta anys, esmentant entre les obres més necessàries per a Gelida, "convertir en una espècie de Parc Municipal els jardins de Can Valls, tenir-los oberts cada dia per a esplai de tots els veïns..."

Les Escoles Públiques de Gelida van estar quaranta-tres anys ubicades a l'antiga torre de Can Valls, fins a la inauguració de les noves Escoles Públiques, al setembre de l'any 1976, les quals van adoptar el nom d'Escola Montcau, que actualment encara es manté.

Va ser llavors, mesos més tard, ja dins de l'any 1977, quan el darrer Ajuntament predemocràtic, emparant-se en el Pla General de 1970, va aprovar un estudi de detall amb l'objectiu d'enderrocar la torre de Can Valls i edificar, al jardí romàntic de la finca, un conjunt de blocs d'habitatges.

La resposta popular en contra d'aquesta iniciativa va ser immediata. Liderada per l'Assemblea Democràtica de Gelida, es va emprendre la campanya "LES ESCOLES VELLES PER AL POBLE. CASA DE CULTURA I PARC PÚBLIC", que va tenir un profund ressò en la societat gelidenc i també en els col·lectius més sensibilitzats en la defensa del patrimoni arquitectònic.

Tot això tenia lloc dins del marc il·lusionat per la restitució de les llibertats democràtiques –oprimides durant tants anys pel pes del franquisme– i amb el convenciment, també, que dins d'aquest marc s'aconseguiria reconstruir la identitat nacional de Catalunya.

La iniciativa de l'Assemblea Democràtica de Gelida es va formalitzar en actes divulgatius, exposicions, taules rodones, notes de premsa, articles, la presentació de 44 al·legacions en el període d'informació pública i, sobretot, la recollida de més de 500 signatures, que va comptar amb l'adhesió de la majoria dels grups polítics i sindicals –que en aquells moments es començaven a organitzar a Gelida– així com amb la col·laboració d'associacions gelidenques i de col·lectius externs com el SERPPAC (Servei per a la Protecció del Patrimoni Arquitectònic Català) i el suport de molts professionals i intel·lectuals participants en el Congrés de Cultura Catalana.

Dins d'aquest esdeveniment, en l'acte de cloenda de l'àmbit d'Arquitectura i Disseny celebrat a Reus el 8 de maig de 1977 i després de la

intervenció de qui signa aquest article, s'adheriren a la iniciativa gelidenc, amb la seva signatura, Lluís Cantallops, que després va ser el primer director general d'Urbanisme de la Generalitat; Antoni González, actualment cap de l'ISPAL de la Diputació de Barcelona; Antoni Navarro, durant molts anys cap del Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat; coneguts urbanistes com Manuel Ribas Piera, en aquells moments catedràtic d'Urbanisme de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, o prestigiosos arquitectes com Oriol Bohigas, entre d'altres.

Com a conseqüència de tot això, el consistori predemocràtic gelidenc va desistir de la seva iniciativa i el projecte es va retirar i va quedar sense efecte.

Les Escoles Velles s'havien salvat gràcies a la pressió popular però molt possiblement també gràcies al fet que aquell darrer consistori de la transició s'havia deixat convèncer que la seva iniciativa no era bona per a Gelida.

Dos anys després, el 3 d'abril de 1979, les primeres eleccions municipals democràtiques consolidarien la preservació de les Escoles Velles i el seu entorn amb l'aclaparadora victòria de les forces polítiques integrades en l'Assemblea Democràtica de Gelida: l'Entesa de Gelida i el PTC.

Una de les primeres accions de govern del primer consistori democràtic, del qual va ser el pal de paller l'Entesa, va ser aconseguir l'Escola de Formació Professional, la qual es va ubicar fins fa pocs anys a l'edifici de les Escoles Velles i va ser una eina decisiva per aconseguir anys després l'Institut d'Ensenyament Secundari.

L'any 1985, amb l'aprovació definitiva del Pla General Urbanístic, la salvació de les Escoles Velles adoptava un rumb irreversible. L'edifici i l'àrea més propera al carrer es qua-

Maig del 1977. L'estació superior del funicular amb una gran pancarta de la campanya impulsada per l'Assemblea Democràtica de Gelida

lificaven d'equipament comunitari dins d'una zona d'interès especial d'edificis a mantenir, i la resta del recinte es qualificava de sistema de parcs i jardins urbans.

Aquell eslògan de l'any 1977, LES ESCOLES VELLES PER AL POBLE, s'havia finalment formalitzat en un document públic.

Per a facilitar la gestió urbanística, el Pla General va dividir el recinte de les Escoles Velles en dues parts. Una incloïa l'edifici, el camp de terra de l'antiga escola pública i l'accés des del carrer de Sant Lluís. L'altra part abastava la resta del jardí romàntic original amb els xiprers, la pineda i aquella petita gruta de rocalla, sota de l'antic garatge de Can Valls, que més tard va ser el parvulari de l'escola i després habitatge del conserge.

Com a conseqüència d'aquesta divisió en la gestió urbanística, d'una banda l'edifici i el recinte més proper al carrer van ser comprats per l'Ajuntament als seus propietaris, la

Juny del 2006. El mur i la tanca del nou aparcament que divideix el recinte de les Escoles Velles

família Palou, a principis de la dècada dels noranta del segle passat, tot seguint les determinacions del Pla General i per a destinar-los als usos que el Pla definia, és a dir, equipament i parc públic.

D'altra banda, el planejament, per no gravar excessivament l'economia municipal, va incloure la resta del recinte de l'antic jardí romàntic, dins de la Unitat d'Actuació núm. 3 "Ronda Nord". Aquesta inclusió portava implícita l'obligació dels propietaris de cedir gratuïtament a l'Ajuntament els terrenys per ubicar-hi el reivindicat parc públic, així com també el compromís ferm de fer-se càrrec de les despeses d'urbanització, en contrapartida de les plusvàlues urbanístiques que obtindrien de l'operació.

Així estaven les coses fins fa ben poc. Després de més de 20 anys de vigència del Pla General, finalment els propietaris van decidir desenvolupar la UA núm. 3, que té com a principal eix viari l'avinguda del President Francesc Macià i, dins del seu àmbit, el parc de les Escoles Velles.

Des d'aquell llunyà 1979 tots els governs municipals democràtics de Gelida havien estat extremadament curosos i sensibles amb les Escoles Velles. Fins i tot el darrer Ajuntament franquista va saber entendre el valor patrimonial d'aquest espai i va aturar l'operació urbanística que hauria significat la seva desaparició.

Ara, quan ha estat el moment de mate-

rialitzar els esforços, la il·lusió i l'espera de tants anys, els resultats estan a la vista.

El dia de Sant Jordi, tot passejant amb el Gres, com faig molts diumenges, vaig entrar al recinte de les Escoles Velles, en obres durant els darrers mesos i aquell dia casualment obert. Si haig de ser sincer, vaig passar ràpidament de la sorpresa a la indignació.

S'havia trencat sense miraments la unitat del recinte a l'entorn de l'antiga torre de Can Valls separant l'edifici del seu jardí amb una nova esplanada tancada per un filat acompanyat d'altres columnes amb focus d'il·luminació, que li donen una imatge més similar a un camp de concentració que a una altra cosa.

Per ampliar la nova superfície s'havia cregut oportú construir un mur de contenció longitudinal i apujar lleugerament el nivell de la plataforma, de manera suficient per aconseguir desafortunadament retallar la perspectiva lateral de l'edifici, la qual amb aquesta intervenció es desmillora.

Aquell camp de terra que per a moltes generacions de gelidencs va ser el seu únic camp d'esports ha desaparegut. I ha estat així –ironies de la política gelidencs– per aconseguir un aparcament de vehicles.

Dies després, vaig escoltar en un Ple municipal l'alcalde "del moment", en Francesc Rosell, el qual, amb paraules i gestos en ell tan característics, volia jus-

tificar aquella barroera intervenció urbana, –novament, ironies de la política gelidenc– assimilant-la al model de “jardí anglès”.

Però els despropòsits que conflueixen en el que havia de ser el parc emblemàtic dels gelidencs desgraciadament no s'acaben amb la divisió del recinte en dues parts i la incorporació de l'aparcament.

L'actuació s'ha fet també sense una adequada i indispensable base projectual que tingués en compte el lloc i la seva història, la presència de l'edifici, que necessàriament havia d'ajudar a revalorar, i la idoneïtat de les formes, elements constructius, mobiliari urbà, materials, textures i colors, que s'havien d'utilitzar en funció dels valors patrimonials inherents del lloc.

Al Parc de les Escoles Velles s'han utilitzat indiscriminadament tot tipus d'elements constructius, materials, i colors, com si amb l'heterogeneïtat es volgués suplir l'absència d'un projecte urbà coherent.

Només a títol d'exemple esmentaré la immoderació volumètrica i fora de lloc de l'escala d'accés des del carrer de Luis Guarro; l'organització atzarosa dels espais lliures i de jocs infantils; l'acabat superficial de color groglerament vermell dels antics camins, que un dia van formar part del jardí romàntic i que no hauria estat difícil de recuperar; la pèrdua de la traça corbada dels camins deguda a la utilització de travesses de ferrocarril per delimitar el perímetre, per altra banda, material no recomanat perquè pot afectar la salut de les persones; o la formació dels murets interns que acompanyen els camins i separen els espais utilitzant granit en els paraments, pedra clarament fora de context, així com el tipus d'aparell utilitzat.

Afegiré a tot això que l'execució

Juny del 2006. Restes d'un dels camins de l'antic jardí romàntic de les Escoles Velles delimitat amb travesses de ferrocarril

material del parc és francament dolenta, incompreensible, tant pel fet de ser una obra pública com pel tipus específic d'actuació que és.

No s'ha d'oblidar que les Escoles Velles és un edifici que forma part del catàleg del patrimoni arquitectònic gelidenc, i que el seu entorn, també protegit, el constitueix el Parc al qual m'estic referint i objecte del present escrit.

Pels seus valors arquitectònics i ambientals, per la seva vida arrelada a la història contemporània de Gelida, pel seu caràcter emblemàtic, el Parc de les Escoles Velles es mereixia alguna cosa més.

Més sensibilitat des del projecte, que suposo que es devia redactar.

Més seny i estimació per les coses de Gelida per part dels polítics que suposo que devien aprovar el projecte.

Més compromís per part dels responsables, tant polítics com tècnics, que suposo que tenen l'obligació d'informar i controlar el projecte i la seva execució.

Sortosament, el que s'ha fet no és del tot irreversible. Encara som a temps de rectificar. En algun moment o altre, més o menys immediat,

s'haurà d'intervenir en l'edifici, i rehabilitar-lo per aconseguir un equipament modern i útil per a Gelida però també respectuós amb el seu patrimoni arquitectònic i històric. Potser serà el moment de refer els valors i la història del Parc de les Escoles Velles, els quals en aquesta intervenció del 2006 incompreiblement no s'han tingut en compte.

Quedin, doncs, aquestes reflexions per a tots els gelidencs però sobretot per als qui actualment tenen la responsabilitat de governar, i per als qui en el futur hauran de decidir com intervenir en l'edifici de les Escoles Velles i determinar si restitueixen els valors que, a criteri de qui subscriu, s'han malbaratat. ☹

Juny del 2006. Detall d'un dels nous murs de granit de les Escoles Velles

Pilar Tió i Pasqual

Dones gelidenques que m'agraden

No m'he considerat mai feminista, encara que segur que moltes vegades he actuat com a tal. No m'agraden els “-ista”, no hi puc fer més. Però sí que m'emmirallo en dones que agafen les regnes de la seva vida amb força, i són molt persones, i actives, i vitals, i participatives en els seus àmbits privats o públics. Dones que molts en dirien feministes des de fa 30 anys, i molt abans que “eren molt seves”.

L'altre dia pensava que estaria bé deixar constància de dones gelidenques que m'agraden –i no sóc lesbiana, no, que tampoc no passaria res si ho fos-. Dones que conec, o que he conegut, i amb les quals he compartit activitats i estones.

I penso en la Montse Julià i la Marga Hernández de la Biblioteca. Elles fan que la Biblioteca sigui més que una biblioteca: més creativa, més interessant, més alegre, amb més valor afegit –que en diríem ara- i més de tots.

També em ve al cap la Fina Rico, tan generosa amb els seus coneixements clàssics, gentil i plena d'idees de millora cultural.

I aquella dona tan plena de rauxa creativa, la Carme Coma, amb tanta em-

penta per divulgar una activitat artística tan arrelada i alliberadora.

I la Montse Massagué, tan solidària i detallista: trobar-te-la en qualsevol moment et fa sentir acompanyada.

I dones amb ganes de millorar i de créixer com a persones, molt bones mares i àvies, un gran exemple de ciutadanes sensibles amb el seu entorn, la seva llengua i la cultura: com la Lola Oms i la Núria Llavina. I també una altra estimada alumna de català i que ja no hi és, la Maria Rosa Bascompte, que segur que em torna la salutació des de dalt d'un núvol, tota ella angelet.

I les que donen un cop de mà a l'AMPA, i les que porten l'escola de l'Esbart Rocasagna, i les de l'Associació de Joves; però aquestes ja no les conec tant i només les admiro.

El meu agraïment per ser al meu costat, encara que algunes no ho sapigueu. I ja em disculpareu les que ara no em veniu al cap i no sou en aquesta llista.

Totes vosaltres us mereixeu realment que els discursos de les autoritats comencin primer amb el “Ciutadanes, amigues, gelidenques...”... i els homes al darrere. I no pas per cortesia. ☺

Enric Carafí i Morera

Dones dels anys 1920

En memòria i homenatge a la meva mare, Maria Morera i Martí (1919-2005), pertanyent a les generacions de gelidenques que han anat formant el nostre país contemporani i que van haver de “picar molt...” amb sacrifici personal i abnegació.

- Gràcies per donar-nos la vida al cos-

tat d'en Pere Carafí i Pascual, treballador incansable i pulcre a carta cabal...

- Gràcies per transmetre'ns els vostres costums, tradicions i parla...

- Gràcies per pertànyer, a partir del 1928, a l'Orfeó Gelida, escola de cant i civisme comandada per l'activista musical Joaquim Llopis i Rius...

La bellesa preciosa de la joventut: fotografia de casament de Maria Morera i Martí i Pere Carafí i Pascual l'11 de març del 1946

Les tres germanes Morera, l'Angeleta, la Maria i la Núria fent un brindis el 1999 a ca l'Andreu de Sant Joan Samora

La besàvia sosté en braços el seu besnét Jordi, el Nadal del 2003

Una de les darreres fotografies de la Maria de cal Morera, voltada de família i amics durant la festa del carrer del Pi, el 2 de juliol del 2005

- Gràcies per treballar a casa, a la fàbrica, fent "confecció", de modista, "fent feines", a l'hort i a la vinya...

- Gràcies per conviure i cuidar els besavis i els avis a casa, el marit i les recordades i estimades veïnes Lluïsa i Antònia de cal Miquel...

- Gràcies per sobreviure a la fam i a les penúries de la Guerra Civil...

- Gràcies per alimentar-nos i educar-nos...

- Gràcies per la vostra valentia, per la vostra honestedat, per la vostra lluita a la vida, per ensenyar-nos a estalviar...

- Gràcies pel vostre afany a tirar endavant una casa...

- Gràcies per haver-nos donat tanta família...

- Gràcies per la vostra paciència i suport immens vers el nostre activisme cultural i cívic...

- Gràcies per donar-nos germans...

- Gràcies per conèixer i estimar els vostres nèts i besnèts...

- Gràcies pel vostre cuinar, hereu gastronòmic del nostre gust ancestral (pels vostres brous, rostits, canelons, sopes de farigola, bunyols de carbassa, panellets...).

- Gràcies per mudar-nos, per fer i per cuidar la nostra roba...

- Gràcies per la vostra elegància, franquesa i simpatia...

- Gràcies per aconsellar-nos, per encoratjar-nos davant les adversitats, per fer-nos sempre costat...

- Gràcies per la vostra immensa generositat vers els vostres familiars, amics i veïns...

- Gràcies per deixar-nos l'herència de la vostra honestedat, humilitat, caritat i innegable respecte i amor per a tothom...

- I, com diu el poeta Miquel Martí i Pol, volem fer palès que "no tornaràs mai més, però perdures en les coses i en nosaltres de tal manera que ens costa imaginar-te absent per sempre..." ☹

Joana Colomé

Eren joves...

Font de Can Torrents

Eren joves ...i ara són grans. Quan eren joves, alts, macos, cabells foscos, estaven junts, plens de feina, preocupacions, els fills, primer petits, problemes petits, després els fills es varen fer grans i els problemes també varen créixer. Els fills es van desdoblar ara tenen néts, preciosos, ...i ara, vells, encara passen junts. Quina sort!, vells i caminar junts. Res d'aquest món ha trencat el seu llaç quan tantes parelles no han resistit a les estrebancades trobades. Ara vénen tranquil·lament de comprar, el seu pas no és ràpid com abans, ni els cal, tampoc no tenen pressa per a res,

tot ho tenen fet, tot acabat menys les seves vides que continuen riques del passat, present i futur. Futur que esperen amb il·lusió perquè veuran com els néts creixen, encara els donaran moltes alegries i potser també algun ensurt, però és igual, si han pogut seguir fins aquí, també ho superaran.

Els són grans, encara són alts, macos, només amb alguna arruga, amb el cabell que ha perdut la foscor. Jo em pregunto què es diran? Encara comparteixen coses? Pensen en el seu passat? Ple de passió, vida, cel obert, inquietuds, solucions i dubtes. Pensen en la sort que tenen d'encara estar junts? Forgen i engeguen projectes ara? Es refugien en els projectes passats? O pensen en un futur relaxat? Tot és, a més, en *relenty*, però és igual, estan junts, es poden agafar la mà i no dir res però es trameten escalfor, es freguen la pell, encara alguna cosa s'encén? Segur que sí, perquè la flama es revifa amb la força del passat, la certesa del present i la il·lusió pel futur. ☺

Miguel Moreno Nieto

El amigo que se fue

Esta Fiesta Mayor no será lo mismo sin tí. Aunque no estés presente físicamente, estás en nuestras conversaciones y, por consiguiente, con nosotros.

Siempre recordaré aquella época cuando, después del trabajo, nos reuníamos en cualquier sitio recordando cosas de esa Andalucía que tú tanto querías. Yo siempre te decía: "Maestro, no fumés, que te estropearás esa voz para cantar";

tu me mirabas y, con esa forma tan peculiar de decir las cosas, decías "¡leche pa tí!". Estando tú, de cualquier conversación, por triste que fuera, sabías sacar lo positivo.

Fuiste un buen amigo y, estés donde estés, seguro que habrá alegría.

¡Un abrazo, MONDI! ☺

Joana Colomé

La tendresa

Es porta avui la tendresa? Jo veig al meu costat educació, correcció, amabilitat, però tendresa no en veig. Potser el gest de tendresa es reserva més a la intimitat? No veig persones al meu voltant en què la tendresa estigui flotant. Veig gestos d'apassionament, altres purament sexuals, altres fingits, banals. Potser la tendresa avui ja no cal? Com entenc jo la tendresa? Intentar buscar exemples, absurd. La tendresa jo diria que més que veure se sent. L'acció podria ser la mateixa però feta amb tendresa o sense ella. Sentir la tendresa sense més, sense esperar res.

Tendresa que surt de dins amb veu amorosa. La tendresa es pot expressar amb un sol mot, en un pronom, et tapo... t'agrada... en vols? fins aquell... meu... que s'escapa de dins fins cridar-te pel teu nom un adéu tendre que plora un alegre fins demà... Vine, vés, deixem marxar... dorm, desperta't, torna a ballar... riu, despullat, deixa plorar... en aquell vespre després de besar... Et miro la cara lluent de cantar, mires la meua que no et vol deixar, dintre de l'ombra cerques què no hi ha, desfiles el sol que et ve a tocar, deixa la nina i viu realitat, respires molt fons i no saps què fas, notes el pit que et vol ofegar però no és d'angoixa, sinó d'estimar i dius a la tendresa, no et deixo marxar. ☺

Lluís Valls i Comas

Més que un record...

La major part d'ocasions que he col·laborat en el programa de la Festa Major ho he fet com a conseqüència de les responsabilitats polítiques. Enguany el motiu que em mou a participar-hi és diferent. Partint de la base que no dispo de la tècnica dels qui dominen l'art d'escriure m'he decidit a redactar aquest article de record a un company, a un amic, al Pedro. Un article que, sense una estructura gramatical o literària definida, vol recordar una curta però intensa visita a la seva terra, a Màlaga.

Ha estat a través de la política, que també té aquestes coses bones, que vaig conèixer de manera

més propera el Pedro. El coneixes, el veus pel carrer –Gelida no és tan gran– però, pel que sigui, suposo que per la diferència d'edat o pels cercles en els quals es mou cadascú, a vegades no acabes d'establir lligams amb aquella persona.

Aquest era el nostre cas fins a l'any 1999, quan assumeixo la responsabilitat de l'Alcaldia. Recordo que a l'antic Miracle, el bar de casa, li dic: "Pedro, me tendrás que echar una mano...". Inicialment es va quedar estranyat, segons ell, per la confiança que entenia que li atorgava, però tot seguit em respon: "¿Cuando quedamos?". A partir d'aquí sempre vàrem pensar que havíem iniciat una amistat

d'aquelles que et marquen. En aquest sentit, pensant que les casualitats no existeixen, sempre feia referència a quan arriba a Gelida amb la seva família, als anys 60, i que una de les primeres persones que coneix és el meu pare, que aleshores tenia la botiga de queviures al carrer Major, on ara hi ha el BBVA.

Gelida 2001. Un dia d'abril, l'Agustí, el Pedro i jo xerrem de diferents temes, una mica de tot. Sense cap motiu especial ens parla de la "Panda de Verdiales", com una possible activitat de la Festa Andalusia. De mica en mica ens engresquem i valorem la possibilitat que hi participessin. Des d'aleshores parlàvem sovint

d'aquesta dansa, dels tres estils que hi han: Almogía, Montes i Comares. Parlem de Màlaga, d'Almogía, d'Arroyo Coche, de Villanueva de la Concepción, del Torcal i de molts altres llocs. La passió, la il·lusió amb la qual el Pedro ens ho explica se'ns encomana i una tarda ens plantegem de manera seriosa anar a Màlaga. Des d'aquell moment i fins al dia de marxar el Pedro ens planteja sempre un itinerari diferent, amb noves propostes. Fins que arriba el dia, el divendres 25 de maig. Marxem cap a Màlaga. Un cop dalt de l'avió ens explica la proposta definitiva d'itinerari.

Aterrem a Màlaga, el somriure de satisfacció del Pedro és prou evident, el seguim de pressa, les ànsies per iniciar aquesta curta visita són moltes, "tenemos que cumplir con el programa, quiero enseñaros lo más bonito de esta tierra, quiero que disfrutéis de todo lo que os he contado".

Parem a la Venta Las Navas, un restaurant de carretera -la majoria s'anomenen "Ventas..."-, que ens agafa camí d'Almogía. Ell mateix demana l'esmorzar, "lomo con manteca y café con leche". Nosaltres, l'Agustí i jo canviem, potser per la tradició penedesenca, el cafè amb llet pel vi. El Pedro no, ell manté el costum i ho farà al llarg del viatge.

El viatge fins a Almogía es fa llarg tot i haver-hi uns 25 quilòmetres. Anem a velocitat de passeig. El Pedro exerceix de guia i amfitrió, cada racó del paisatge, cada cortijo te una narració o una anècdota. I ho explica en primera persona, es notava que Almogía i els altres pobles, Màlaga en definitiva, eren indestruïbles en els seus pensaments, en la seva vida.

Arribem a Almogía, "La Bonita", amb molt sol, amb molta calor. Els carrers són estrets, alguns amb forts pendents, les façanes blanques amb torretes plenes de flors. A les 12 hem quedat a l'Ajuntament amb el regidor de Cultura, que ens ha d'ajudar en la contractació de la Panda de Verdiales. Ens tracten de manera molt amable i amistosa. L'alcalde, també diputat provincial de Màlaga, ha deixat l'en-

càrrec de col·laborar en tot el possible. Les gestions s'acaben bé, molt bé. A Gelida, hi vindrà una Panda de Verdiales i fins i tot des de la Diputació de Màlaga ens subvencionaran una part del cost dins d'un programa de promoció cultural. El Pedro se sent satisfet, il·lusionat; si tot va bé, Gelida veurà una Panda de Verdiales. Ja s'ho imagina.

Anem cap a Arroyo Coche, nucli d'Almogía, on ens esperen els seus germans, la Josefa i l'Antonio. Al costat de la casa de la Josefa, on ens allotgem, hi ha el bar Balaya. És un carrer estret i aparquem davant mateix de la finestra del bar. Uns homes juguen al dominó o a les cartes, no ho recordo, però se'm va quedar gravat que es giren per veure qui son els del cotxe i n'hi ha un que crida: "És el «Mondi»!" Des d'aquell moment a Arroyo Coche es perceben sensacions diferents, havia arribat el Pedro, el "Mondi", així el coneixien els veïns i amics de sempre.

L'Agustí i jo ens adonàvem en "viu i en directe" del que representava per a tots ells el Pedro, abraçades i petons plens d'enyorança i d'alegria, de simpatia i d'amistat, una amistat sincera. Ja a casa de la Josefa, dinem sota la parra -"aquella parra que siempre comentabas cuando llegabas de Málaga"-, el Pedro tenia sempre una butaca reservada, el seu "sillón" -"aqueel sillón que en muchas ocasiones, tal como nos explicabas, compartía contigo momentos de reflexión y de descanso"- . La Josefa, l'Antonio, els altres familiars, tots, ens omplen d'atencions, com aquell qui diu, "no ens deixen tocar de peus a terra".

Ens queden menys hores per a la tornada. És demà mateix. L'agenda del Pedro, la programació que havia fet, no donava per a gaire descans, però tant s'hi valia. Se'ns havien encomanat aquelles ganes de conèixer els seus amics, els seus familiars, de conèixer aquella terra on havia viscut la seva infantesa, reviure amb ell tot allò que ens havia explicat.

A mitja tarda anem cap a la Sierra del Torcal -l'única imatge que jo coneixia era la foto que hi ha al bar d'aquí a Gelida que porta el seu nom, El Torcal-, el sol

es va amagant i el silenci existent des de dalt de tot d'aquell paratge augmenta el que des d'allà es gaudeix. Una serralada amb diverses espècies de flora i de fauna, sobretot aus. Un paisatge de grans roques que per l'erosió s'han anat conformant en múltiples formes, amb grans esquerdes, amb petits passadissos, per acabar sent com una mostra d'escultures naturals. Les sensacions són especials tant per al Pedro com per a nosaltres. En aquest sentit són ben certes les paraules d'un poeta que, en referència a la Sierra del Torcal, diu:

*Que bella gema engarzada
en el valle de mi villa;
parece en su pétreo gesto
la talla de una sonrisa,
corona gigante,
alada...*

Ens hauríem estat més temps contemplant aquell paisatge, però el "programa" ens limita l'estada. Anem cap a Villanueva de la Concepción, un poble situat sota la Sierra del Torcal amb carrers amples, molt cuidats, amb les façanes emblanquinades. Allà ens espera la seva germana, l'Antonia, tant il·lusionada com la Josefa i l'Antonio amb l'arribada del Pedro. Passem una estona a casa seva, no paren d'explicar-se coses. L'amabilitat de l'Antonia es deixa notar en tot moment i no ens és gens fàcil acomiadar-nos.

Cal tornar cap a Arroyo Coche però abans passem per Antequera, on visitem la "plaça de toros", rehabilitada des de l'any 1984, una obra arquitectònica digna d'admirar. En el restaurant de sota la plaça degustem un pernil exquisit i "un vino" que ens ajuden a continuar el viatge.

Arribem a Arroyo Coche, a las Canteras, on ens espera tota la família. Sopem sota "la parra", la temperatura acompanya i el magnífic sopar que ha preparat la

Josefa es guarneix encara més amb les anècdotes i els records que ens expliquen cadascú. Tot allò que ens havia relatat el Pedro abans de marxar estava essent realitat. Allà vàrem comprovar, més ben dit, vàrem reafirmar el que realment sentia per aquella terra, el que sentia pels seus familiars i amics i, sobretot, el que representava per a ells.

Ens despertem amb una fresca que agraïm i amb la sensació que tot ha estat massa curt. El comiat és emotiu, sembla com si haguéssim conviscut amb tots ells durant molt temps. Els familiars i amics del Pedro, aquells pobles, aquella terra, ens havien deixat empremta.

A primera hora de la tarda surt l'avió cap a Barcelona. Hem de visitar Màlaga però abans passem per Casabermeja, un municipi on destaca, entre d'altres coses, el seu nucli antic amb els carrers estrets, amb capelletes a les façanes. Tocant a la carretera hi ha el cementiri, declarat monument històric. Des de fora s'hi observen els seus

originals panteons, sepulcres i pinacles.

Ja som a Màlaga. El Pedro continua exercint de guia, amb emotivitat, amb il·lusió i amb el desig que puguem conèixer, tot i el poc temps del qual disposem, aquesta ciutat. Una ciutat atractiva amb molta activitat comercial. Arribem a la plaça de la Constitució, on hi ha el "Café Central", que manté l'ambient de les antigues cafeteries. Passem pel nucli antic, pel centre històric, uns carrers plens de gent que transmeten simpatia. Passem per "la calle Larios", un anomenat carrer de "tapeo", fins a arribar a la Campana, una taverna tradicional de més de 100 anys on els cambrers, amb un guix, et fan el compte sobre la barra. Queden ja molt poques hores, la darrera nota del seu programa és "comer en El Tintero". Un restaurant a peu de platja, a l'aire lliure. Els cambrers quan surten de la cuina "canten" els plats que porten, si en vols tan sols has d'aixecar el braç i ja el tens a la taula. Un sistema curiós i alhora simpàtic. Allà

vàrem menjar, per sort i per indicació del Pedro, uns "espetos", sardines travessades per una canya afilada que es clava a la sorra de la platja, al costat de les brases i que es van coent a poc a poc. Un bon i gustós final de viatge.

Ens enlairem cap a Barcelona i amb certa nostàlgia ens vénen al cap imatges i anècdotes del dia abans. Havíem viscut, detall per detall, tot allò que el Pedro havia previst. Ho havíem viscut amb els sentiments, amb la il·lusió que ell ens havia transmès.

Gelida 2001. La Panda de Verdiales actua a la Festa Major de Gelida. L'emissora Radio Pinomar de Màlaga trasllada una unitat mòbil a Gelida i connecta al llarg del dia amb Almogía, amb Villanueva, amb Màlaga, amb Andalusia. L'emoció del Pedro es percep en tot moment i més a la cercavila, amb els sons dels platerets, del pandero, amb les indicacions de "el alcalde" que dirigeix la Panda, que dona sortida al violí.

En aquesta ocasió, però, aquesta emoció, aquesta il·lusió del Pedro és compartida per molta altra gent, gent que s'emociona en veure aquells balls i en escoltar aquella música. Veïns i veïnes que viuen a Gelida, que estimen Gelida però que allà a Almogía, a Villanueva de la Concepción, a Casabermeja, a Arroyo Coche, a Màlaga, tenen les seves arrels. La Panda de Verdiales els va fer reviure records, enyorança, va despertar aquells sentiments que tots portem dins. "Pedro, te lo propusiste y salió muy bien. Hiciste contenta a mucha gente".

Gelida 2006. Avui encara tant l'Agustí com jo recordem aquell viatge, curt però intens, ple de impressions, que ens va servir a tots tres per refermar la nostra amistat.

Les festes andaluses ja no són com abans, i si ho fossin no serien ben bé el mateix. Hi mancaria aquella persona que de manera voluntària però amb idees i amb empenta, vestit per a l'ocasió amb aquella camisa estil "hawaià", organitzava la Festa. Hi mancaria aquell amic que s'emocionava amb la *Salve rociera* –"como aquel día que se la dedicaste al Lluï-

set"-. Hi mancaria aquell company, aquell regidor socialista que tenia unes ganes enormes que la gent s'ho passés bé, no tan sols a la Festa Andalusia, sinó durant tota la Festa Major.

Enguany el Pedro ens ha deixat, tot i que de ben segur segueix entre nosaltres, després de lluitar contra una malaltia que no s'atura. Ens ha deixat un andalús de soca-rel que estimava Gelida i Catalunya, que li encantava anar a la resclosa amb el seu nét, un gelidenc que estimava Màlaga i Andalusia. Una persona que ha participat de l'activitat gelidenc des de moltes vessants, la sindical, la política, la cultural, etc... i que ha deixat petjada. En la seva darrera activitat, la política, ens ha mostrat una manera diferent de fer i d'entendre la política, essent proper a les persones i als seus problemes, compartint les seves inquietuds, essent conciliador en els moments de discrepància. Com ell deia, i això l'emocionava molt, la mateixa manera de fer, els mateixos passos que el seu pare, Diego Cobos García, que durant uns anys, un anys molt durs, va ser l'alcalde de la Pedania de Arroyo Coche - Las Canteras, a Màlaga, el destí d'aquell viatge.

Persona familiar –li agradaven les trobades familiars–, oberta i simpàtica, sincera i noble, amic dels seus amics, amb les seves virtuts i els seus defectes, com tothom, continuarà essent present en molts moments, en moltes converses. Aquelles felicitacions nadalenques o d'aniversari, tot i que d'una altra manera, les continuarem rebent.

"Federico García Lorca escribió unas palabras, que de haberte conocido, Pedro, no habría dudado en dedicarte, unas palabras que muchos compartimos:

*Tardará mucho en nacer si es que nace,
un andaluz tan claro, tan rico de aventura.
Yo canto su elegancia con palabras que gimen
y recuerdo una brisa triste por los olivos. ☺*

Anuncia Losada

Records

No fa gaire que un gran home ens va deixar, un home que tanta alegria va donar al nostre poble. L'últim campaner que feia 50 anys que havia fet la seva feina, fes fred o calor ell sempre anava content i puntualment acudia a la seva cita de tocar les campanes. Quan tocava i l'escoltava, era tan dolça la seva harmonia que tot el poble somreia. En Ramon era un home molt valent i de caràcter sociable amb la gent. Les campanes eren la seva feina, la feia tan content que mai se'n dolia, recordo quan tocava les campanes per la diada de Sant Pau al castell de Gelida,

quina meravella quan les sentia repicar!

El funicular també va ser part de la seva vida, tot passejant amunt i avall sempre en tenia alguna per a dir. Una altra de les seves aficions era el cant, recordo quan sortia a cantar amb el cor per Pasqua.

Estimat Ramon, ens has deixat un buit molt gran, un buit que mai podrem oblidar. Per molts campaners que vinguin mai et podran igualar.

Campanes del meu campaner no deixeu de repicar, ja que Gelida està trista per un campaner que no tornarà. ☹

Ramon Torres, campaner

Ramon Cuadros

Embús a la porta del Cel

Aquell dia, com la majoria, a les portes del Cel, hi havia un amic de Sant Pere que li feia una substitució, perquè en aquells moments aquest estava discutint el conveni dels àngels que, per les moltes categories que hi ha compreses, era molt delicat.

Va arribar, per tant, aquell home, que, després de ser degudament examinat, complia els requisits per ésser admès dintre el privilegiat recinte, on totes les músiques són perfectes, i on no pot desafinar, ni tan sols el més desafortunat membre de la coral, que tots ens imaginariem, pel que hem sentit en la nostra vida. L'ajudant de Sant Pere va dir, doncs, al nostre home que podia passar, però aquest, no sense dir uns "co-

llons", que li van costar una bona repassada dels que el van sentir, va fer aquella pregunta:

"Si això és el Cel, on cony és l'església?"

Després de la segona reprovació del dia pel seu llenguatge, al Cel es va parar el moviment.

Tots sabem que el cel existeix des de l'eternitat, i fins ara ningú havia fet aquesta pregunta.

Naturalment, Sant Pere va haver de deixar la discussió del conveni, i presentar-se directament a la porta per interrogar personalment a aquell que s'atrevia a posar condicions a la seva entrada al Cel.

I, a més, amb aquell llenguatge!

Es va presentar, doncs, Sant

Pere, i en veure aquell home sense vergonya, que preguntava per l'església, va examinar el dossier que la divisió d'investigació secreta dels àngels, li havia preparat, i va buscar els antecedents. Però, quin va ser el problema? Doncs que, com que el conveni no estava signat, el dossier havia estat codificat per un sistema estrany que només seria desmuntat quan es signés el conveni.

Això ja va enfurismar una mica Sant Pere, que va organitzar una reunió urgent del Comitè de Sants, als quals, per cert, no havia comunicat les seves dificultats en el conveni, per explicar el problema que tenia amb aquell que no volia entrar al Cel, si no hi havia església.

Fins que Sant Pere, ja absolutament contrariat, va haver d'acudir a la Direcció, és a dir, al que pren les decisions definitives, i plantejar-li el problema.

Però, per què? Es preguntava, Ell, que a pesar de saber-ho tot, no arribava a comprendre que algú es negués a la felicitat absoluta per una qüestió personal. Va haver, doncs, d'interrogar personalment l'home que, mentrestant, havia provocat un immens col·lapse a l'entrada del Cel. I, per impressionar-lo i fer-li dir la veritat, es va vestir amb les més brillants vestidures, i es va presentar a la porta, on l'home ja conegut per tots va quedar impressionat en veure'l.

Llavors, l'home va contestar a la concebuda pregunta (reprimint interiorment la primera paraula que anava a dir: "collons"):

"Passi que ací no hi hagi un funi (i mira que n'hi ha, de pujades!), que ja és molt, però no puc acceptar, de cap manera, que no hi hagi un campanar. On us ensenyaré, a tots, com es toquen les campanes?"

Des d'aquell dia, si mireu fixament a Montserrat des de davant de l'estació del funi, veureu, en el fons del vostre cor, una molt estilitzada església, i sentireu, en el fons de la vostra ànima, una campana que sona amb els tocs perfectament adequats a cada ocasió.

Sembla que serà així per a tota l'eternitat. ☺

Tampoc aquesta qüestió s'havia plantejat mai en les reunions que normalment acostumaven a ser plàcides i tranquil·les, sense temes a discutir.

No hi va haver tranquil·litat a la reunió, ja que hi havia partidaris que tot el Cel ja era com una Església, i altres que era necessari distingir entre teologia i arquitectura, etc.

Rita Gómez i Cardona

Extinció d'espècies, una realitat tangible

No hi ha paradís més gran que aquell perdut per sempre.

Marcel Proust

Un projecte de futur per a Gelida era el títol d'un interessant estudi sobre el nostre municipi que es va presentar al gener de 1995.

Era un treball que va comptar amb la participació d'un gran nombre de col·laboradors i que parlava de temes que ens eren molt propers com ara el nostre paisatge, la geologia, la climatologia, l'erosió, la flora, la fauna, les aigües, els incendis forestals, les masies, el PEIN Muntanyes de l'Ordal... Tot plegat una visió àmplia i

profunda del nostre petit món: Gelida.

Avui, 11 anys després, tot repassant el text m'he pogut adonar de la velocitat de vertigen amb la qual "el progrés" s'ha endut una gran part d'allò que teníem, d'allò que vam ser. De com res ja no és com abans. Tot ha canviat. Localment, comarcament, a nivell de país, a nivell de planeta.

Ja no parlo de les transformacions irreversibles que en el nostre paisatge penedesenc han deixat la proliferació de polígons industrials o la immensa cicatriu de la línia de l'AVE. Ni de com el ciment i la totxana han anat ocupant, també irreversiblement, pam a pam, el nostre territori. Ni de com la població del Penedès creix com una marea imparable, fugitiva de la gran urbs; urbanitzant-ho tot.

Hi ha, però, altres canvis, altres transformacions més subtils, gairebé "invisibles" però no per això menys importants.

Sense anar més lluny, deia l'estudi que a Vallbardina, "una zona que, per les seves característiques climàtiques, botàniques i geogràfiques, és procliu a la presència d'un gran nombre d'espècies d'aus, d'ordres i famílies diversos, que atorguen una riquesa ornitològica de primera magnitud a l'esmentada zona", de les 9.251 espècies d'aus que en aquells moments es coneixien (encara no s'havien descobert noves espècies al paradís perdut de Foja, a la jungla de Nova Guinea), el nostre petit racó gelidenc n'aplegava 122. Tot un luxe de diversitat. Tota una riquesa que calia protegir.

Ocells que hi eren presents tot l'any, d'altres que passaven per Vallbardina en les seves rutes migratòries, d'altres que només ens visitaven a l'estiu, d'altres que tan sols es podien observar ocasionalment... Ocells... gran quantitat d'ocells.

Molts gelidencs recordem haver

observat o sentit cantar aus magnífiques com el xot o el mussol comú o els oriolos. Passejar per les vinyes i veure'ns sorpresos pels fantàstics abellerols, tot sortint dels seus nius fets en forats als talussos. O gaudir amb el vol de les orenetes de ribera ran de l'aigua de l'Anoia... Qui no recorda el cant de la puput, la seva cresta emplomallada, la singularitat del seu vol?

També havíem tingut esparvers i milans i falcons i aligots vespers i àligues cuabarrades.

Si parlem dels amfibis i dels rèptils, la llista de pèrdues encara es fa més llarga. Els dragons comuns sobreviuen a les nostres façanes, de vegades lluitant contra les supersticions que els atribueixen la "malifeta" de ser uns "menja-robres"; però els fantàstics llangardaixos ocellats, aquells saures de cap massís i ample, de color verd lluent, o gris o bru, amb unes cridaneres taques blaves als costats, són molt i molt difícils de veure. Igual que els gripaus que abans sortien als camins quan acabava de ploure, o les serps d'aigua... O les salamandres, abans freqüents a Vallbardina i als indrets més humits i obacs del nostre poble i ara tan difícils de veure!

Molts gelidencs havien anat a pescar al riu. Generacions de gelidencs. Quan les aigües eren clares i netes i hi havia molta més vida de la que ara hi ha. Fins i tot hi ha qui explica que pescaven amb galledes i amb les mans, a la resclosa.

D'ericones comuns, de musaranyes, de talpons, de genetes i fagines també n'havíem vist en algun moment. A banda de ser uns animals d'hàbits crepusculars i/o nocturns, la qual cosa dificulta la seva observació, el nombre de les seves poblacions s'ha vist sistemàticament reduït per acció directa de la pèrdua dels seus hàbitats. Si construïm habitatges, si fem infraestructures, si dotem els municipis humans de més

Els rapinyaires han patit sistemàticament la persecució directa de l'home com la caça i l'espoliació de nius. També han vist disminuïdes les seves poblacions pels efectes de les línies elèctriques, la freqüentació excessiva del medi, l'escalada, els verins i els insecticides. Foto: Rita Gómez

i més serveis, artificialitzem el medi alhora que estem foragitant del nostre entorn totes les espècies que viuen, directament, sobre aquest territori.

L'últim record és per als insectes. Els grans damnificats de la "revolució" dels pesticides i els insecticides. Les primeres víctimes de l'acció agressiva de l'home sobre la natura.

El 1960, la zoòloga americana Rachel L. Carson ja va denunciar en la seva novel·la *Primavera silenciosa* els efectes nocius que té per a la natura l'ús massiu de productes químics.

Qui no recorda les llumetes intermitents de les lluernes en els arbres, en els camps, en els marges? Quant de temps fa que no veieu una cuca de llum? Els petits del poble en podran parlar quan siguin grans?

I les marietes? Tan vermelles i rodonetes, amb llunes negres sobre les ales.

I totes les papallones màgiques que veiem dansant pels sembrats, pels camps, sobre les flors, fent batregar aquelles ales tan acolorides, tan plenes de dibuixos geomètrics d'una precisió extraordinària...

Tots recordem haver vist en abundància libèl·lules, espiadimonis, abelles, vespes, borinots (dels rossos, que portaven bona sort, i dels negres, a qui la superstició popular

Els pregadéus, com tots els insectes, són molt sensibles als productes químics amb els quals es fan tractaments fitosanitaris i sovint en són les víctimes.
Foto: Rita Gómez

els atribueix el paper de portadors de malstrugança), pregadéus...

On són, ara?

La Unió Internacional per a la Conservació de la Natura (UICN) va fer pública el passat mes de maig la nova llista vermella de la flora i la fauna en perill d'extinció que no va fer res més que mostrar allò que tothom ben informat sap: l'acceleració imparable de la degradació de la biodiversitat a tot el planeta. Les 15.589 espècies que el 2004 formaven part d'aquest trist catàleg, el 2006 han passat a ser 16.125. El linx ibèric, els hipopòtams, milers d'amfibis, taurons, rajades, l'ós polar...

El tallarol de casquet és una espècie hivernant que sovinteja als jardins. És víctima de paranys il·legals l'esquer dels quals és la formiga alada.
Foto: Rita Gómez.

Pel que fa a la situació d'espècies i hàbitats a Europa, coincidint amb el Dia Mundial del Medi Ambient es va presentar a Brussel·les un estudi de conclusions més aviat pessimistes: el 52% dels peixos d'aigua dolça, el 42% dels mamífers autòctons i el 45% de les papallones i els rèptils estan amenaçats a Europa.

Causen? Moltes. Però el denominador comú de totes elles sempre és el mateix: L'HOME. L'home i les seves lucratives activitats ecocides, com per exemple la contaminació dels sòls, la destrucció d'hàbitats per pràctiques agrícoles i forestals, l'abús de productes químics, la urbanització i la construcció d'infraestructures, la destrucció dels aiguamolls... i també l'acció directa com la caça, el furtivisme, el trampeig i l'ús de verins.

Encara som a temps de conservar el que ens queda. Però hi ha d'haver una voluntat ferma de fer-ho. I una bona pedagogia, per informar els ciutadans de la necessitat de conèixer el nostre entorn, la nostra realitat, el nostre món natural, els nostres orígens. Perquè s'estima allò que es coneix. I es defensa allò que s'estima.

Cal més compromís per part de les administracions. Si liquidem la nostra herència en només unes dècades... què els deixarem als qui vindran després? No es poden fer polítiques que potenciïn el "pa per avui, fam per demà".

I també cal una aposta ferma per part dels mitjans de comunicació per fer informació ambiental. En la premsa escrita, en la ràdio, en la televisió... a tot arreu.

La gent ha de saber què passa en aquesta casa comuna que es diu Terra. I com actuar per afegir el nostre granet de sorra per ajudar a mantenir allò que encara tenim. Perquè, com deia Carl Sagan, "crec que tenim el deure de lluitar per la vida a la Terra i no tan sols en benefici propi, sinó en benefici de tots aquells, humans o no, que van arribar-hi abans que nosaltres, així com en benefici d'aquells, que si tenim prou seny, vindran després." ☺

Josep Font Llopis

Quin és el meu Poble Quin és el meu nom

Jo tinc el meu poble com el té tothom.

No cal pas que digui quin és el meu nom,
ni cal que les seves virtuts enalteixi
ni les seves gràcies una a una expliqui,
només és testimoniar
que el Montcau li fa de caps,
que ses gèlides fonts cal sempre lloar,
que de petits ens gronxa el funicular
i que besa ses plantes l'Anoia immortal.

Perquè arreu hi ha ciutats, viles i pobles
més grans, però no més formosos, ni més vells, ni més nobles.

Així doncs, ja sap tothom
quin és el meu poble,
quin és el meu nom. ☺

Font de Sant Miquel

Ramon Tarrida i Montserrat

Celebrant els vint-i-cinc anys de Ràdio Gelida 1981/2006 Mercè i Maria del Mar, dues princeses "a mig matí"

Diumenge, nou del matí
i amb la ràdio preparada
ja s'ha acabat el dormir.
Hi ha una emissió molt nostrada
que té un nom: "A mig matí".

Més..., mireu com són les coses,
a part la gent gran i els no tant,
hi ha dues raons poderoses

que hi donen un cert encant:
són dues raons poderoses
que li donen un cert encant:
són dues fidels oïdores.

Dic que són les dues princeses
de tant preuada emissió,
ja que en veritat són xamoses
i ens causen certa emoció.
Són tot l'any... com dues roses.

Els seus noms jo us els diré:
si l'una és la Maria del Mar,
l'altra noia és la Mercè,
que així entren en nostra llar
deixant-nos l'ànim serè.
Per sort, a ràdio Gelida hi ha
qui sempre va avant i mai enrere,
car, tot i haver de matinar,
són tossuts amb sa fal·lera
l'Hèctor i en Ramon Parera. ☺

Elisenda Llobet Barbany

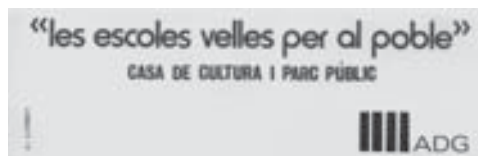
Escoles Velles, Biblioteca Nova

Sembla que a Gelida tindrem una nova seu per a la seva biblioteca municipal. El consistori ha aprovat que siguin les antigues escoles el lloc on podria estar ubicada, un indret més que encertat encara que sembli difícil posar-lo en solfa.

La biblioteca actual és un espai molt agradable i molt ben aconseguit gràcies, en primer lloc, a la feina de la Montse, de la Marga i d'altres persones que hi donen suport i col·laboren de forma constant en les propostes que elles posen en marxa.

El nostre poble està canviant d'aspecte de forma molt ràpida i no sempre per millorar, però, per a sort nostra i de les persones que encara han de venir, hi ha algunes construccions i alguns llocs emblemàtics que es mantenen dempeus i que cal conservar. És important per a la memòria col·lectiva mantenir punts de referència històrica, i un d'aquests punts és la casa que en el seu moment va aixecar la família Valls, a finals del segle XIX. És el moment que es varen construir la major part de les cases del carrer Sant Lluís. Can Valls, Institut Lluís Rutllant, ha estat durant molts anys el lloc d'estudi per excel·lència dels gelidencs. Com diu E. Carafi en el seu article de 1995, "aquesta finca que sempre ha estat lligada al món de la cultura".⁽¹⁾

La meva vinculació amb aquest edifici

ve donada en primer lloc per la ubicació de la nostra casa, just al costat de les antigues escoles. De petits vàrem passar moltes hores jugant amb la Carmen, que vivia amb la seva família, aleshores guardes de les escoles, en el mateix edifici, a la planta baixa. Després, més endavant, quan ja era l'Institut Lluís Rutllant, la relació la vàrem tenir amb l'Anna, el Jaume i la seva filla Lourdes. Com a habitatge s'havia habilitat la caseta on s'ubicava temps enrere el parvulari.

Els meus vincles amb l'edifici sempre han estat més d'amistat que no pas per un ús educacional, encara que no tots els de casa poden dir el mateix, ja que alguns germans i diversos amics varen estudiar els estius amb el Sr. Sacasia.

En aquell moment no ens plantejàvem quina era l'importància que tenia aquesta casa ni tan sols quina havia estat la seva història. Jo no sabia que el Sr. Valls l'havia construït pels volts del 1886⁽²⁾, ni que el 1932, ja amb la República, es va aprovar la creació d'unes escoles nacionals en aquesta finca i, que el 12 de febrer de 1933 varen ser inaugurades pel president Macià, i que el 1934, ja es volien convertir en parc municipal els seus jardins⁽³⁾.

En el bombardeig de 1938 de Barcelona, part de la casa on vivia la meua mare es va esfondrar, junt amb el seu pare. En Ramon Llopart, més conegut per Ramonet, veient que els seus cosins no tenien casa on viure, els va deixar la casa que en aquell moment era de la seva propietat, al carrer Sant Lluís, junt a les escoles. En aquesta casa va passar la guerra la meua família. La meua mare sempre ens explicava que de petita, quan baixaven al vespre pel carrer, sempre feien l'últim tros

Vista de can Valls actualment amb la zona destinada als cotxes

corrent, ja que els espantava tanta vegetació, a causa del nombre d'arbres que hi havia en la zona que donava al carrer Sant Lluís. La guerra va acabar i els temps més foscos van anar passant. L'edifici de les escoles, però, va continuar amb la seva tasca d'ensenyar els infants i els joves del poble.

Abans dels anys 70, la propietat de la finca ja no era de la família Valls, el nou propietari l'havia adquirit com a un solar jardí amb edifici, qualificat de zona d'equipaments. Però, curiosament, això va canviar i, per a sorpresa de tots, va passar a estar requalificat com a zona urbana semiintensiva. Aquella jugada feta per un consistori del final de l'època franquista feia que el nou propietari, el Sr. Palou, pogués començar a enderrocar la casa i construir. Dintre del perímetre del solar es pensaven construir, tal com indiquen els plànols que conservem, dos carrers i diverses edificacions de cinc plantes, dues de locals comercials i tres d'habitatges. Convindrem tots que aquesta requalificació feia que el valor del sòl es veiés multiplicat per 100. Una operació que precedia en uns anys les famoses pràctiques de la Costa del Sol i les del Llevant Mediterrani.

L'any 1971 diverses persones varen presentar a l'Ajuntament diverses instàncies, a títol particular, a fi d'intentar aturar l'enderrocament de l'edifici de les escoles. Textualment, es qualificava de "barbaritat". A poc a poc es va anar creant una consciència col·lectiva entorn a una cada vegada més forta oposició a aquest projecte. Més tard, el 17 de maig de 1977, es va presentar una instància demanant la paralització d'aquella operació. Els sotassinants eren tots els veïns del carrer de Sant Lluís, com els Srs. Castells, la família Viladot-Vendrell, el Srs. Mas-Viladot, la família Llobet-Barbany, a més d'altres perso-

Treballs recents d'acondiciament de can Valls, practicant la tala d'arbres, un esport molt estès a casa nostra

nes que no hi vivien però que comprenien que aquell era un edifici per salvaguardar, com els Srs. Huguet-Redecilla, els Srs. Presas-Ortega, el Sr. Blasi, la Sra. Sanromà, el Sr. Robert Brillas i la família Civil-Juncosa.

No els voldria avorrir traslladant a aquest article tot el que en la instància denunciem els signants, però sí que voldria fer esment d'una anècdota: una vegada presentat el citat escrit a l'Ajuntament, el meu pare va rebre una nota en la qual, textualment, es deia "Sr. Llobet, ya se habla de posibles represalias para los firmantes". Sense comentaris.

Per fi, aquell maig del 77, el poble, amb l'Assemblea Democràtica de Gelida, es va mobilitzar i organitzar per aturar l'especulació d'un sòl que durant 40 anys havia estat qualificat de zona d'equipaments. Més val no imaginar quina fesomia tindria actualment Gelida en el cas de haver-se construït tots aquests edificis. El resultat dels pactes als quals va arribar en

aquells moments eren que les antigues escoles o Can Valls, l'edifici i la part del camp de futbol junt amb la caseta, serien de propietat municipal, i els boscos del darrere, on es varen instal·lar els barracons, fins ara fa dos anys eren dels mateixos propietaris, als quals s'havia pogut impedir la desfeta de l'edifici.

Anys després els propietaris del bosc de pins varen començar les negociacions per urbanitzar i edificar a la zona UA3, la qual, per entendre'ns, és la que queda per sobre de l'Institut nou, convertint tot aquest solar en la zona verda que correspondria a aquesta unitat d'actuació urbanística. Aquesta zona verda és formada per un parc infantil i un "parc anglès", com vaig sentir que el defenien recentment, ja que es veu que s'hi complementen diferents ambients.

Gelida, encara que "envoltada" fins avui de boscos, està perdent arbres emblemàtics dins del nucli urbà i encara té necessitat d'àrees de joc per als infants i de trobada

Imatge de can Valls de principis del segle XX, on s'observa l'esplèndida vegetació

per als grans. L'adequació d'una bona i ben dotada mediateca en les instal·lacions de can Valls serà una bona proposta. Crec que és una ocasió única que no es pot desapropitar, i que rebrà un gran suport, el nostre per descomptat.

Però en el que no estarem tant d'acord és en la instal·lació d'un pàrquing al davant de l'edifici. Allà on abans hi havien plantat i crescut arbres frondosos ara es planteja l'Ajuntament de plantar cotxes. És ben evident que infants, na-

tura i cultura no s'adiuen gaire amb cotxes, fum i contaminació.

Per contra, fóra bo que part dels diners que generen les totxanes i el ciment es reinvertissin en la cultura dotant la futura nova biblioteca, millor mediateca, de molts més recursos dels que ara disposa i que pugui esdevenir un gran centre cultural per a Gelida i aquest entorn que no para de créixer. Fóra bo també que s'obri a altres cultures, ja ben presents al nostre poble, ja que és ben sabut que la cultura i el coneixement són la millor eina per a la integració.

Can Valls ha de seguir essent com fins ara un centre i una cita per i per a la cultura i la unió de les persones i a la vegada hem de conservar en la memòria els fets i les accions del passat, i d'allò que, afortunadament, gràcies a l'esforç de moltes persones no va passar. Si volem un futur digne per al nostre poble, hem d'impedir entre tots que fets com aquells es repeteixin en el futur.

Notes:

(1), (2) i (3) CARAFÍ MORERA, Enric: "Can Valls, una llarga història". Programa de la Festa Major de Gelida 1995. ☺

Enric Carafí i Morera

Adéu-siau, amic Joan...!

El propassat 21 de juny ens deixava, després d'una curta malaltia, el bon amic Joan Ollé i Julià, de ca la Magdalena Santa, més conegut pel mot d'antic ofici "el Joan del carro". Tenia 84 anys.

L'assistència al seu enterrament demostrà a gratcient l'estima que molts gelidencs li teníem. Fou un acte emotiu, amb una església plena de gom a gom i amb un encert per part de tothom: el senyor rector amb paraules escaients i especialment el Cor Parroquial, dirigit per la Carme Julià, que ens oferí un reguitzell de cants apropiats amb un vibrant *Violai* al final.

Del Joan Ollé voldríem destacar la seva

bonhomia, la seva franquesa, la seva fortalesa, la seva entrega a les coses de Gelida. En aquest sentit, volem recordar el seu suport a les cavalcades de Reis; a la festa de Santa Llúcia, de la qual era una de les ànimes; la seva empena entusiasta en la festa de Sant Antoni Abat amb els seus "Tres tombs", on el recordem amb la seva figura d'elegant genet; la seva aportació a les tasques dels Amics dels Castells... (sempre ens

deia "si no fos per vosaltres, ara el castell fóra una pila de rocs...!"), i ja en el terreny professional, el seu ofici de carreter especialitzat en el transport de materials per als constructors; la direcció de la brigada municipal durant una colla d'anys i el fet de donar corda al rellotge municipal instal·lat al frontis de la parròquia... cada dos dies fins que fou despatxat d'una manera matussera i poc elegant.

Trobarem a faltar els seus consells, la veu de l'experiència que donen els anys i que a vegades, erròniament, ens neguem a escol-

tar; les seves informacions sobre costums i famílies d'abans d'aquell món rural i pagès ja pràcticament desaparegut i sobretot les seves paraules i ànims que sempre ens aportaven valors positius.

Descanseeu en pau, vell amic Joan, i que la vostra estimada família, la vostra dona Lola, el vostre fill Joan i la seva esposa i el vostre nét, rebin el nostre sentit condol i el reconeixement de tots els gelidencs de bona voluntat.

Post scriptum: I TAMBÉ ENS HA DEIXAT LA CARMÉ OLLÉ I JULIÀ

Quan estàvem redactant aquest escrit, ens arribà la notícia de la mort de la Carmé Ollé i Julià, germana del Joan. Ens ha deixat sis dies després que el seu germà, el 26 de juny. Casualitats de la vida.

La tieta Carmeta de cal Tinet tenia 92 anys -tot continuant aquest fenomen de la llarga longevitat dels veïns del carrer de la Barceloneta-. Havia estat una excel·lent cuinera i mestressa de casa. Més d'un gelidenc encara recorda els seus dinars de Festa Major, i les seves bondats i simpaties. Els

que amb més o menys fortuna ens dediquem a esbrinar la nostra història també ens hem quedat sense una excel·lent informadora. Descanseeu també en pau, estimada tieta, ben prop del vostre germà! ☹

Joan Rosselló Raventós

El Pla d'Ordenació Urbanística està servit

Sembla que ben aviat tindrem sobre la taula el Pla d'Ordenació Urbanística de Gelida.

Fins avui ens ha arribat el document que, en forma d'Avanç de Pla, constitueix l'estructura bàsica del nou planejament i que ens dona pistes suficients per copsar les directrius que dirigiran el planeja-

ment urbanístic de Gelida durant les properes dècades.

Afrontar la revisió de planejament urbanístic a Gelida no ha estat en cap moment de la història de l'urbanisme gelidenc una tasca fàcil, i en aquest cas tampoc.

Conflueixen, especialment, d'una banda els factors específics

de l'estructura morfològica del territori i la mateixa història urbana i, d'una altra banda, alguns factors condicionants de caràcter més general que en el cas de Gelida tendeixen a aflorar sempre.

L'urbanisme, com a ciència i tècnica pluridisciplinària dedicada a l'ordenació i gestió de les ciutats i el

Zona actualment qualificada d'equipament que l'Avanç de Pla delimita com a àrea d'edificació privada

territori, és una disciplina directament vinculada a la política municipal.

Com a conseqüència d'aquest vincle, l'urbanisme està massa sovint condicionat per servituds excessivament domèstiques, més pendents d'acontentar expectatives, interessos i opinions que estan de moda, o simplement de satisfer qui ostenta el poder, que no pas plantejar opcions que garanteixin l'adequació del territori, els pobles i les ciutats a l'herència del passat i a les formes de vida a les quals aspiren els ciutadans actuals, tot formulant propostes d'ordenació que serveixin perquè les noves generacions puguin afrontar el futur amb il·lusió.

De tot això, se'n ressent el Pla que, en forma d'Avanç, s'ha posat a consideració dels gelidencs, el qual presenta, al meu entendre, molts aspectes preocupants.

De forma resumida diré, d'entrada, que és en general un document urbanísticament molt limitat que pretén, segurament, seguir les instruccions confuses sobre el model de població fetes per un equip de Govern municipal complex i indecís, tot i que en aparença fa l'esforç d'exhibir seguretat. L'equip de Govern possiblement tampoc ha comptat amb el suficient suport tècnic que fes possible capgirar les primeres intuïcions dels polítics i que aportés idees força capaces de generar il·lusió als governants i als usuaris del nou planejament.

S'ha de pensar que les instruccions deuen sintonitzar de ple amb el lema del nou planejament: "Créixer en qualitat", i que

aquest Avanç de Pla vol sintetitzar els seus objectius.

Es descarta així, d'entrada, des de l'origen, una de les opcions possibles a desenvolupar en el futur Pla: la de creixement zero.

Aquesta opció, per altra banda, hauria estat plenament legítima i justificable, tant des d'una contundent formulació de principis com des de la mateixa realitat urbanística, la qual a l'inici dels treballs presentava un clar esgotament del sòl urbà qualificat i la dificultat d'aconseguir-ne de nou en l'específica estructura morfològica que ja he esmentat abans.

Hauria estat legítim i plenament justificable reajustar algunes ordenacions, definir nous instruments de gestió o millorar les ordenances, tot mantenint els límits de Gelida actuals, descartant, des del convenciment, nous creixements urbans. El planejament, però, s'havia decantat d'entrada per l'opció de creixement.

Un cop assumida aquesta opció, que comparteixo, els grans reptes del nou planejament eren: definir com havia de créixer Gelida, per on i fins a on, i precisar els ritmes correctes que s'haurien d'adoptar.

La dificultat es centrava, en gran mesura, més en la definició de les formes de creixement urbà de Gelida, que en les propostes d'ordenació del sòl no urbanitzable; més en com "fer el salt" a l'altra banda del turó de la residència Sant Jordi, que a "inventar-se" nous creixements desvinculats i allunyats del centre del poble; més en la vertebració d'una Gelida que se'ns ha fet gran que en la distribució d'equipaments en barris inexistents.

El nou planejament, que optava pel creixement, havia de ser valent i plantejar actuacions hàbils des del disseny urbanístic, contundents amb els objectius i que significuessin un pas endavant en l'afirmació de la identitat de Gelida i en la posició i prestigi aconseguit al llarg de les darreres dècades. A partir d'aquí, tot hauria estat més fàcil, tot s'hauria acabat de relligar, i hauríem tingut un document urbanístic que ens permetés afrontar el futur amb tranquil·litat.

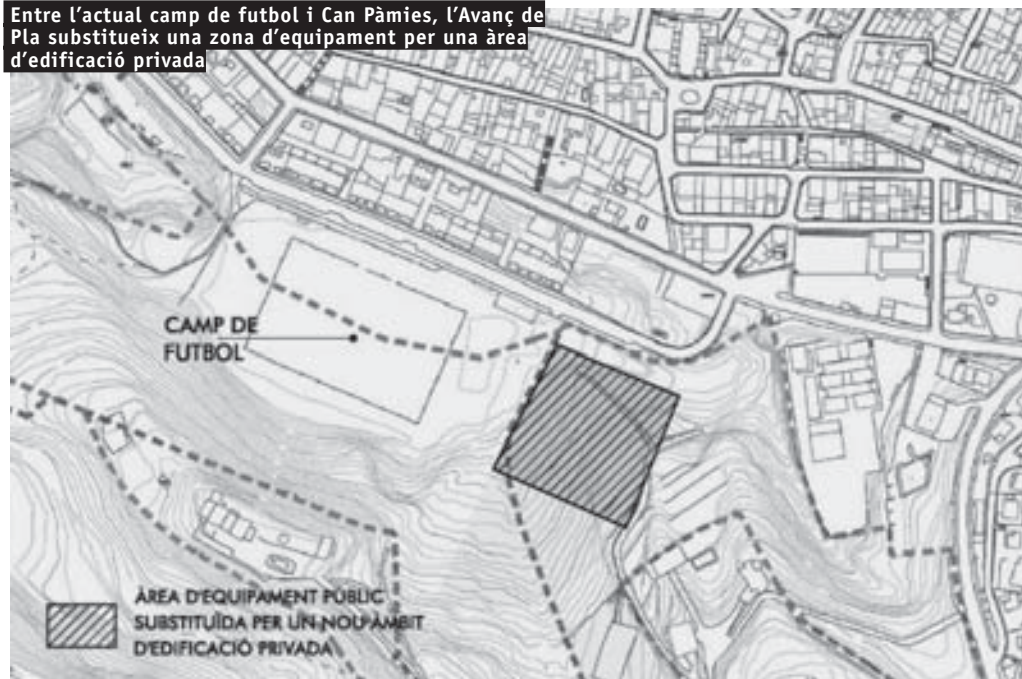
Contràriament, estem davant d'un Pla

poruc i desdibuixat que pretén acotar les àrees de creixement urbà, però que, tot i explicitar aquesta voluntat, a l'hora de definir físicament les propostes es debat en contradiccions que generen formes de creixement que s'allunyen del model sostenible que implícitament es defineix en els mateixos criteris i objectius del Pla.

La incapacitat urbanística d'afrontar el creixement del nucli actual de Gelida "fent el salt" a l'altre cantó del turó de la residència Sant Jordi, a través de fórmules similars, per exemple, a les que al seu dia va plantejar el projecte de Manuel Herce en l'ordenació del Parc Central, genera la desaparició de la reserva d'equipaments esportius que el Pla General vigent preveia entre el camp de futbol i Can Pàmies, substituint-los per una zona d'edificació privada justificada per la necessitat de compensar els drets edificatoris, la qual afectarà paisatgísticament aquest paratge tan estratègic de Gelida i avortarà la idea compartida per tots els grups polítics gelidencs del Parc Central des de Cantillepa fins a la Font Barbuda.

Amb aquestes insuficiències, l'àrea de Can Torrents, situada per sota de la carretera, que el Pla pretén qualificar en gran extensió, es conformarà sense la necessària vertebració, com una urbanització residencial que algú ha volgut denominar "la nova avinguda Colomer" perquè un dia la va "somniar". Aquesta nova àrea urbana restarà vinculada amb el centre de Gelida únicament a través d'un fil viari tan feble com és la carretera de Sant Sadurní, intentant de reproduir una iniciativa de l'urbanisme noucentista gelidenc que, de consolidar-se amb l'il·luminisme que s'ha formulat, està condemnada a ser una operació elitista, amb molt consum de sòl i poc beneficiosa per al conjunt urbà.

Entre l'actual camp de futbol i Can Pàmies, l'Avanç de Pla substitueix una zona d'equipament per una àrea d'edificació privada

Al nord de Gelida, el creixement s'havia limitat afortunadament amb els carrers de Can Sàbat i de Joan Pascual Batlle i la ronda del president Francesc Macià, fites que des del final del carrer del Pi fins a la carretera de Sant Llorenç constituïen un eix viari que separava el nucli urbà de Gelida de l'autopista.

Aquest espai-coixí només s'havia superat en els darrers anys amb la ubicació del nou institut i una petita àrea d'habitatges unifamiliars aïllats vinculats a l'operació urbana que va fer possible obtenció del sòl d'aquest equipament.

Ara el nou planejament, incapaç d'afrontar amb encert altres creixements, vulnera aquest límit històric i planteja un operació urbana de grans dimensions fins al peu de l'autopista. Una operació que, malgrat que es vulgui emmascarar amb denominacions com "barrera sònica i visual que protegeix de l'impacte acústic els habitatges més propers a l'autopista", de fet, amaga una operació urbanística de rellevant envergadura que generarà un barri marginal, cara al nord, fregant amb

l'autopista i de molt poca qualitat ambiental.

L'absència d'idees urbanes que reforcin Gelida i el seu centre urbà arriba a límits insostenibles quan el planejament proposa un nou àmbit de creixement residencial al petit barri de Sant Salvador que s'acompanya, per a reforçar-lo, amb la ubicació de grans equipaments com el nou camp de futbol.

La incapacitat de trobar fórmules de creixement urbà en els llocs on la morfologia gelidencs és més difícil però a la vegada més singular, aboca a saltar-se les regles més elementals de la sostenibilitat que el mateix Pla predica i la legislació urbanística obliga. Sense escrúpols, es proposa la formació d'un nou poble a l'altra riba de l'Anoia a l'entorn del nucli històric de Sant Salvador, el qual va adoptar la configuració actual com a conseqüència de la colonització de la vinya.

Sembla com si els redactors del Pla haguessin trobat la pedra filosofal en allò que la nova legislació urbanística catalana apunta en relació amb la preservació de la urbanització dels terrenys amb pendents

L'Avanç de Pla planteja la formació d'un nou poble a Sant Salvador. L'àrea qualificada incrementa en més d'un 500% de superfície el nucli històric del barri

superiors al 20%, i estan decidits a proposar el seu compliment estricte, sense acabar de llegir interessadament l'article esmentat, que afegeix precisament una excepció aplicable a la topografia de Gelida.

A Sant Salvador, els pendents dels terrenys són més suaus i planers sobretot cap a llevant, condició que, com els mateixos redactors de Pla reconeixen, permet una expansió indefinida, i sobretot, això ho dic jo, permet promocions d'habitatges més rendibles.

No es pot justificar ingènuament aquesta operació en funció de l'antiga Unitat d'Actuació Claramunt i de la necessitat d'estructurar un nexa entre la urbanització i el nucli històric de Sant Salvador.

En justificar-se així, es posa de manifest el desconeixement de la història de la política i l'urbanisme gelidenc del darrer terç del segle passat, o se'ns vol donar gat per llebre. La UA Claramunt va ser, al seu dia, un "nyap" que de mal grat es va veure obligat a acceptar el govern Ferrando, per allò característic del moment: una persona "influente" volia implantar la indústria d'un familiar seu a Gelida. El que va venir després són altres històries.

Amb la potenciació d'aquest nou poble a l'altre cantó de l'Anoia es vol fer l'orni a l'origen de la urbanització de Sant Salvador, parcel·lada sobre una feble estructura de camins agrícoles i sense cap criteri urbanístic al darrere, feta per alguns dels prohoms que durant mig segle van fer i desfer des d'alguna empresa constructora i des de l'Ajuntament.

El fet de consolidar ara tot això amb creixements injustificables i clarament fora dels criteris de sostenibilitat és, al meu entendre, un disbarat. Un disbarat innocent o interessat però, en tot cas, un disbarat que tampoc es pot justificar a partir de l'operació d'habitatge dotacional que s'hi farà. A qui se li va ocórrer aquesta brillant ubicació?

Des del punt de vista industrial el Pla resta segregat, directament o indirectament, pels criteris dels impulsors del No a Can Joncoses, i més enllà del respecte que es vol donar als connectors biològics, que fan difícil la implantació industrial a Can Joncoses, el Pla planteja, també sense cap rubor, un nou polígon industrial a Can Pascual.

Són sorprenents afirmacions com la que argumenta que l'ampliació del sòl industrial del POUM "respon a una voluntat de mantenir l'esperit agrícola de Gelida", i aquesta voluntat es tradueix qualificant de zona industrial els terrenys al voltant d'una de les masies més emblemàtiques de l'agricultura gelidenc i que forma part del patrimoni arquitectònic, la masia de Can Pascual, amb la intenció d'ubicar-hi indústries locals o potser un centre comercial que algú ja té emparaulat.

Aquesta nova porta de Gelida consumista i industrial deu ser la que respon al manteniment del "nostre" esperit agrícola que em costa d'identificar.

És molt preocupant, en el document urbanístic que coneixem, l'absència de sòl qualificat, preparat per poder absorbir futurs creixements de Gelida. Aquesta absència propiciarà actuacions, molt similars a algunes de les que s'estan produint actualment, tendents a l'agrupació de parcel·les i a la desaparició d'edificis que conformen la imatge de Gelida.

És molt preocupant també la poca re-

llevància que prenen en el Pla les operacions urbanes amb edificació compacta i amb poc consum de sòl i, en canvi, l'accentuació evident d'un model residencial difós, extensiu i de baixa densitat, que encara dificultarà més l'accés a l'habitatge als joves i a les classes populars.

Se'm fa molt difícil d'entendre per què "s'abandona" Martivell, que té prou pes específic com a nucli urbanitzat des de fa molts anys, i que tothom es quedi convençut quan s'afirma: "La població prevista no és suficient per justificar la creació de grans equipaments escolars i esportius...", i, en canvi, s'opti per obrir un nou pol de creixement a Sant Salvador. Haurem d'estar molt atents a les propostes de gestió, concentració de zones verdes, reubicació d'equipaments, etc. que s'apunten per a Martivell.

M'intranquil·litzo el pronunciament a favor del traçat nord de l'autovia Vilafranca-Barcelona, que "allunya el problema" cap al terme municipal de Sant Llorenç, sense que es plantegin fórmules vertebradores amb l'estructura viària comarcal i nacional, amb el suficient grau de possibilisme que permeti al planejament urbanístic municipal desenvolupar-se amb autonomia.

No comparteixo la voluntat d'unir el final del carrer del Pi amb les Cases Noves mitjançant la continuïtat cap a la petita àrea residencial existent i sobretot amb la ubicació d'un nou centre escolar entre l'autopista i el ferrocarril. Si ja al seu dia va ser desafortunat que es permetés la construcció de les cases unifamiliars i les naus industrials situades sobre l'espadat de l'Anoia, més ho és ara que el planejament avaluï l'error i el consolidi, sobretot amb la ubicació d'un equipament escolar.

En els tràmits urbanístics que hi haurà en els propers mesos,

Sant Salvador: la nova gran àrea de creixement del municipi

s'haurà de veure com queda la traça d'algunes noves vies urbanes que s'han anunciat, com, per exemple, la variant entre la rotonda del cementiri i la de Can Panyella, per darrere de l'escola de la Fanga actualment en construcció; o les propostes que es facin per a allò que el Pla denomina "petits assentaments". En aquest aspecte, em sembla com a mínim contradictori el criteri, per exemple, d'excloure d'edificació les parcel·les del Maset, justificant-ho per l'aplicació de la legislació urbanística vigent i, en canvi, aconsellar la legalització de la Vinya del Ceguet, urbanització casualment propera al nou creixement de Sant Salvador.

És molt convenient que el Pla, en el moment de definir les àrees ocupables per les construccions, les profunditats edificables i les alçades de l'edificació, tingui en consideració i sigui sensible a les escletxes i miradors urbans tan característics de Gelida, que mantenen la presència del bosc, les

vinyes, l'espai natural i en general el paisatge, en qualsevol indret urbà del centre de Gelida.

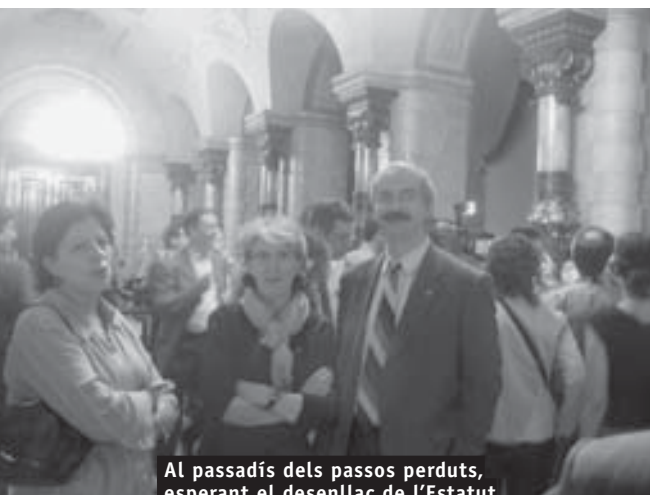
L'Avanç de Pla, que també conté propostes sectorials i de detall que comparteixo, planteja en general molts més interrogants i molts altres aspectes inquietants que els que fins aquí he pogut anar desgranant en aquest article, el qual, tot i ser llarg i feixuc, no em permet abastar tot el contingut del document sotmès a consideració dels gelidencs.

M'he referit especialment a algunes qüestions relacionades amb els creixements urbans i no he abordat com m'hauria agradat aspectes tan importants com la xarxa viària, la protecció del patrimoni arquitectònic, el tractament del sòl no urbanitzable, el paisatge, entre molts d'altres.

Em quedo aquí, i temps hi haurà, potser, per continuar aquestes reflexions crítiques a un Pla que, com he dit al començament, es debat en fortes contradiccions i que de moment, al meu entendre, no és el document més adequat per afrontar amb il·lusió el futur urbanístic de Gelida. ☹

Miquel Carrillo Giralt *Diputat al Parlament de Catalunya*

Un any al Parlament de Catalunya

Al passadís dels passos perduts, esperant el desenllaç de l'Estatut

Ha estat l'any més intens de la història recent del Parlament de Catalunya. Ho comentaven un grup de diputats i diputades amb experiència de diverses legislatures, el dijous 29 de setembre al vespre, mentre esperàvem, al majestuós passadís dels passos perduts, el desenllaç de les converses per poder aprovar l'Estatut al Parlament.

Aquella tarda el president Benach havia suspès "momentàniament" la sessió d'un llarguíssim Ple de tres dies de durada, quan ja havíem aprovat una bona part del text.

La comissió redactora havia acabat els treballs després de dos anys de feina. Però durant aquell Ple encara anava arribant la confirmació de les darreres negociacions. "Ha vingut el ministre Montilla...", "...en Duran no vol l'ensenyament laic als centres públics...", "...ja han acceptat la proposta de finançament!".

Faltava tancar l'acord final, curiosament sobre la religió a l'ensenyament com a principal escull aparent, i més de fons el problema del finançament. Els líders dels grups polítics maldaven per trobar el desllorigador al despatx del president de la Generalitat. Maragall, Mas, Carod i

Saura, amb Piqué de convidat de pedra, tardarien quatre hores a sortir per una porta voltada més que mai de càmeres, micròfons i dotzenes de periodistes expectants.

Des del matí, els passadissos semblaven un plató televisiu. A l'entrada de l'edifici hi havia aparcades les unitats mòbils amb antenes parabòliques de diferents cadenes, pel parc de la Ciutadella patrullaven dotzenes de policies armats.

Dins el Parlament, una munió de persones acreditades: periodistes, assessors, electes municipals, dirigents polítics, policies de paisà amb el "pinganillo" a l'orella. L'Antoni Bassas entrevistava els caps de grup en directe per a Catalunya Ràdio, altres emissores havien muntat estudis improvisats en diferents racons.

Els mossos d'esquadra del cos de guàrdia, a la porta principal, saludaven l'entrada de cada diputat o diputada que amb el pin de la Generalitat a la solapa acreditava la condició de parlamentari.

Els tres matins del Ple de l'Estatut, a l'entrar al Parlament, vaig sentir una emoció especial, només comparable a la del primer dia, en pujar l'ample i impressionant escala d'honor coberta de catifa vermella que condueix fent un revolt cap a la planta de les sales de reunions, sota una impressionant claraboia de vidre que il·lumina tot l'interior.

Els diputats, un cop elegits, representen tot el poble i no solament l'electorat que els ha votat. Són els representants de Catalunya. I el que anàvem a aprovar era una proposta d'Estatut que havia de ser ambiciosa i potent per al nostre país. Quan, finalment, divendres al migdia vàrem aprovar solemnement l'Estatut en votació nominal em vaig sentir orgullós de donar el meu "Sí" posant-me dret des de l'escó 119. Van ser 120 vots afirmatius, d'un total de 135 parlamentaris.

En acabat, el President Benach va convidar tot el Parlament a cantar *Els Segadors* dempeus, la qual cosa vam fer la totalitat dels membres de la càmera, fins i tot els que havien votat en contra.

Molta gent m'ha preguntat quina és l'activitat dels parlamentaris. Òbviament, un Ple com el de l'Estatut és un fet excepcional. La feina quotidiana dels diputats té dos fronts: un dins el Parlament i l'altre al territori.

Al Parlament cal despatxar la correspondència diària, atendre les diverses visites amb qui s'ha concertat entrevista, participar en reunions dels grups de treball sectorials amb assessors del partit. Cal assistir a les comissions de les quals cada diputat forma part. En el meu cas, Comissió de Política Territorial i Comissió d'Immigració. A les comissions hi ha una representació reduïda dels grups parlamentaris, uns 20 diputats en total, i aproven resolucions o propostes que insten el Govern a fer determinades actuacions i preparen els projectes de llei que aniran al Ple.

Per a mi, les reunions més interessants són les de grup parlamentari per preparar els plens i debatre l'actualitat política. En el cas d'Esquerra hi participen els 23 diputats i diputades, amb en Carod-Rovira, Joan Ridao, Marina Llançana i a vegades l'Ernest Benach.

El Ple és l'òrgan suprem de la Cambra. Habitualment als debats hi ha un diputat en ús de la paraula des del faristol, normalment 10 minuts, i a la sala acostuma a haver-hi entre 25 i 40 parlamentaris, que són els més afectats pel tema que es tracta. Tota la resta estan per diferents sales, aprofitant el dia de Ple per celebrar reunions i mantenir entrevistes sol·licitades. Quan el President

S'acaba d'arribar a l'acord per l'Estatut. Foto Miquel Carrillo

crida a votar, un timbre intermitent sona per tot l'edifici i en uns minuts tothom ha de ser a l'hemicicle. Un cop asseguts el president explica quin és l'objecte de la votació i diu "comença la votació". Els portaveus de cada grup aixequen el braç i amb la mà indiquen el sentit del vot als seus diputats: un dit aixecat vol dir "Sí", dos dits "No", tres dits "Abstenció". Llavors cada diputat prem un botó que indica presència i un segon botó amb el que desitja votar. Transcorreguts 10 segons, un panell lluminós visualitza què s'ha votat des de cada escó i comptabilitza el resultat. Quan algú s'equivoca, queda ben retratat en aquest panell i és objecte de la riota dels companys.

Al Ple s'hi debaten les lleis, esmenes, mocions, però el més atractiu són les preguntes al President de la Generalitat que cada grup formula, una de cada partit, a les quatre de la tarda i que el president Maragall respon, a vega-

des amb contundència, altres vegades fent servir el tòpic "tu pregunta el que vulguis que jo respondré el que em doni la gana".

L'altra feina del diputat és al territori, a les comarques que cadascú té adjudicades. En el meu cas, he estat el diputat d'Esquerra adscrit a l'Alt Penedès i el Garraf. S'ha de mantenir el contacte amb els regidors i alcaldes, normalment del teu partit, en aquestes comarques, donar-los suport davant l'administració, gestionar entrevistes amb consellers de la Generalitat i altres òrgans. També mantenir contacte amb empreses o institucions, col·lectius que reivindiquen qualsevol problemàtica. Les visites de consellers de la Generalitat a la comarca i altres actes protocol·laris com inauguracions o jornades de treball, fires i congressos també acostumen a comptar amb la presència dels diputats.

El treball a la comarca és molt gratificant perquè permet el contacte amb les persones que són al

A la jaima del primer ministre de la República Àrab Saharauí Democràtica

capdavant de les principals iniciatives que activen l'entramat social penedescenc.

També hi ha hagut ocasió de fer alguns desplaçaments fora de Catalunya en tasques de representació. A Madrid, per assistir el 2 de novembre al plenari del Congrés quan es va presentar el projecte d'Estatut i vàrem seguir les brillants intervencions d'Artur Mas, Manuela de Madre i Josep-Lluís Carod-Rovira. Em va impressionar la "bronca" que des dels escons del PP li muntaven al president Zapatero cada cop que intervenia. Insults, crits, una constant remor de fons... és un estil que sortosament al nostre Parlament desconeixem.

També vam anar al País Basc, en unes jornades de treball amb Eusko Alkartasuna al Parlament de Vitòria, a Brussel·les per assistir al Parlament europeu a una reunió de l'Aliança Lliure Europea. I el més impactant, un viatge de cinc dies al Sàhara per acudir als actes de commemoració del 25è aniversari de la República Àrab Saharauí Democràtica, amb el front Polisari. Vam viure al camp de refugiats de l'Aaiún i vam ser testimonis de les extremes condicions de vida que arrossegueuen des del 75. Vam anar fins als territoris alliberats, a 300 km a l'interior del Sàhara, i ens vam entrevistar amb el primer ministre de la República. El dia de la tornada el nostre tot terreny va donar tres voltes de campana en xocar

contra una roca quan circulava a camp obert a més de 100 km per hora. L'ensurt va ser important però sortosament, amb l'ajut dels cascos blaus de l'ONU que ens van rescatar en helicòpter, ens en vam sortir.

Finalment, una activitat que he trobat engrescadora han estat les visites d'escolars i estudiants al Parlament, guiats pels serveis educatius de la Cambra i que, després de la visita guiada, requereixen la presència d'algun parlamentari dins la sala de Plens per explicar-los com funciona el nostre Parlament i respondre preguntes dels alumnes. Allà hem rebut des d'alguna classe de l'escola Montcau fins a diversos instituts de la comarca, entre ells l'IES Gelida, o l'Inter de Sant Sadurní, que també ens ha convidat a la seva sala d'actes per conferenciar sobre l'activitat parlamentària.

Vaig accedir al Parlament al juny del 2005 en substitució de Xavier Vendrell, el qual va deixar de ser diputat per incorporar-se a les tasques de Govern com a secretari general del conseller primer. Ha estat un any intens i fructífer, en el qual sempre que he tingut ocasió he fet valdre la condició de gelidenc i regidor.

Amb aquestes explicacions espero haver-vos fet més pròxima la feina parlamentària i si voleu qualsevol aclariment no dubteu a preguntar-m'ho quan ens veiem pel carrer. ☺

Josep Domènech

Coses que passen... o que han passat

Noms i cognoms

De tant en tant i quan un menys s'ho espera, Gelida surt als papers per obra i gràcia del protagonisme d'uns personatges que la notícia ens descobreix com a portadors de vincles amb el nostre poble. Avui en presentem tres exemples, curiosament representats també per tres graus de relació: naixement, ascendència i –és una intuïció– lligam circumstancial amb algú resident aquí.

En un reportatge signat per Rosa Mari Sanz a *El Periódico de Catalunya*, sota el títol "Un erudit de la mobilitat", hi podem llegir coses com aquesta: "Ho sap tot sobre senyals de trànsit. No en va ha dedicat tres dècades a la seguretat viària de Barcelona des de l'Ajuntament... La Direcció General de Trànsit li acabava d'atorgar la medalla el mèrit a la seguretat viària per una trajectòria professional que va començar als anys 60... Durant anys, aquest enginyer de Gelida (Alt Penedès) va ser responsable de temes de senyalització fixa i horitzontal, autor dels nomenclàtors de senyals del 1983 i el 1990 i col·laborador de l'últim pla de mobilitat."

Així doncs, "l'home dels semàfors" de la ciutat de Barcelona durant aquests 30 anys és fill de Gelida. I qui és aquest personatge? Ja és hora de presentar-lo: Xavier Parés Bausà. Per als gelidencs de les noves generacions aquest nom no significa res. Sí

Un dels últims repics del Ramon

que és possible, en canvi, que els qui van viure l'època en la qual Gelida exercia un rol important en el món del paper de qualitat –paper de barba, paper moneda, paper couché– recordin el Sr. Parés, pare del protagonista, component d'aquell estol (als nostres ulls extraordinari) de tècnics que, durant molts anys, van exercir les seves funcions tant a la Casa Guarro com al Molí Nou.

Llegim al diari *La Vanguardia*: «Lluís Botifoll, destacada figura de l'exili cubà i opositor de Fidel Castro, va morir a Miami a l'edat de 96 anys, d'un atac de cor. Periodista, advocat i banquer, tenia ascendència catalana». Aquest nom ens desfermà els mecanismes de rebobinatge de la memòria i ens portà a uns anys enrere, a les imatges d'un pro-

grama de TV3 en el qual s'entrevistava un tal Botifoll, un home esprimatxat, de pell bruna, gest senyorívol, vicepresident d'un banc internacional i que al llarg de la conversa es despenjà amb aquestes paraules: "Mi familia es descendiente de un pueblecito, allá en España, que se llamaba Gelida...". L'oncle ric d'Amèrica?

El 1866 es va produir l'esdeveniment que més ha influït en la història moderna de Gelida: l'arribada del ferrocarril. El nou mitjà de transport, al temps que trenca el secular aïllament d'un petit nucli rural, posa l'entorn de la ciutat a l'abast dels barcelonins o, per dir-ho millor, de les classes benestants barcelonines, ansioses de provar un canvi d'aïres fent-se escàpoles, temporalment, de l'enrarrida atmosfera

d'una ciutat que, si bé acaba d'enderrocar muralles, encara viu ofegada per un atapeïment humà angoixant. Les conseqüències d'aquest apropament es faran paleses aviat i perduraran fins als nostres dies, i afectaran pràcticament tots els àmbits de la vida gelidenc. Avui i aquí, però, ens limitarem a tocar, i només de refiló, l'aspecte cultural.

Arriben els nouvinguts, alguns amb un bon bagatge d'il·lustració, i la seva influència en la vida gelidenc es farà inevitable. Les edicions d'aquest programa, algunes amb data ja força llunyana, i d'altres publicacions locals inclouen testimonis de les petjades deixades per aquesta aportació enriquidora. Però encara hi ha més. Tota aquesta gent rep en algun moment la visita circumstantial de familiars, amics i coneguts que, inspirats en l'entorn, també han deixat mostres de la seva creativitat literària, poètica o artística. Potser aquí es podria buscar una explicació –ho diem com a hipòtesi, ja que no n'hem trobat cap prova– al fet singular ocorregut el 1868, només dos anys després de la inauguració del ferrocarril. Un autor teatral d'èxit –va arribar a tenir simultàniament quatre obres diferents als escenaris de Barcelona– escriu una peça que situa l'acció “a les masies de Gelida”, que es va estrenar al Teatre Romea al mes d'octubre de 1868. L'originalitat de l'assumpte es troba en l'origen de l'escriptor, Vilanova i la Geltrú, una ciutat amb una complicada comunicació amb el nostre poble, molt més si es té en compte que el ferrocarril encara va trigar 20 anys a arribar-hi. Quins foren els camins que seguí l'autor per situar l'espai teatral en el marc de les nostres masies?

Però si aquesta podria ser la primera mostra d'aportació que hem esmentat, avui tenim l'oportunitat de parlar de l'última o bé de una de les últimes. Ho hem d'agrair a la Rosa Parera, que ens va facilitar l'obra *La mirada estrangera*, editada per la Diputació de Barcelona, Proa i Enciclopèdia Catalana, segons introducció i tria de D. Sam. Abrams.

Com diu el pròleg, el llibre “ens ofereix una excel·lent mostra de com han vist la realitat catalana persones vingudes de la resta d'Espanya i de països estrangers...” És un recull excepcional que comença amb Miguel de Cervantes i al qual segueixen una seixantena de primeríssimes figures de la política, la poesia o els viatges. Arthur Young, Melchor de Jovellanos, George Sand, Rubén Darío, Azorín, Rafael Alberti, George Orwell, Italo Calvino, Gabriel García Márquez, Ernest Hemingway, etc... etc... D'aquí copiem la pàgina que publica, extreta a la vegada de l'obra *Solettrar o dia. Obra poética (1988-2002)*, en traducció de Dolors Ventós.

L'autora és Rosa Alice Branco (Aveiro, 1950). Poeta, assagista i professora. Una destacada figura de la poesia portuguesa contemporània. La seva poesia parteix, sobretot, de la mirada i els sentits, per després traduir aquestes experiències en metàfores reflexives.

Després de les ruïnes (a Gelida)

Passejàvem pels voltants del castell,
de vegades, calia mirar on posàvem els peus
perquè a les ruïnes hi ha pedres soltes
i el nostre equilibri era precari.
Montserrat ens seguia en aquell dia sense boira
i nosaltres reculàvem en el temps.
Temps sense focs artificials, sense pressa,
sense destí les nostres rialles i la rialla
de les criatures que fan arabescos al terra.
La casa a prop, el vi fresc, la taula a la gespa,
la ballanga de Biel i Gina que juguen a terra
amb petits utensilis i un xerroteig perfecte
après a l'escola oficial. Si això ho dic enmig
d'un poema és perquè som en plena Catalunya
i la filla pròdiga arriba a les ruïnes de Gelida
en la veu nítida de les criatures, en les mans brillants
amb què el temps va polint el diamant de la casa.

Potser ja ha arribat el moment d'iniciar algun tipus d'estudi sobre els efectes enriquidors per a Gelida de tota aquesta aportació forana.

REPIC DE CAMPANES

Gràcies a l'Associació dels Amics dels Castells, les nostres campanes seguiran emetent missatges. Al seu toc li faltarà la sensibilitat tramesa per les mans d'un campaner, però, almenys, no quedaran en silenci. No direm res més sobre aquesta novetat, ja que tot està perfectament explicat en el fullet *Les campanes: la veu del temps*, editat amb motiu de l'exposició organitzada un temps abans de l'automatització. El que sí que volem és deixar constància d'un petit episodi ocorregut una mica abans de la intervenció en el campanar, d'una iniciativa individual que, si bé ha de quedar reduïda a l'àmbit d'una anèdota, aporta un valor afegit d'exemplaritat que creiem que no ha de quedar ocult.

Un dia de l'any 2003, el repic de les vigílies de festa va deixar de sonar. Molts gelidencs es van estranyar, de ben segur, per aquell inesperat emmudiment. Però n'hi va haver un que no es va conformar amb l'assumpció del dubte. L'Antonia García

Cobos, la persona que regenta el Bar Torcal, anà a entrevistar-se amb el Ramon Torres, el nostre recordat campaner recentment traspasat, per saber què passava. Pel que sembla, una reducció pressupostària era la causant de l'afer. Una quantitat irrisòria, insignificant. I el nostre protagonista va decidir que això no podia ser el motiu que les campanes del seu poble –són les seves paraules– restessin silencioses les vigílies de festa. Va reunir mitja dotzena de persones (en no tenir tots els noms a mà preferim no donar-ne cap per no caure en exclusions injustes) i es creà un equip d'espònsors que amb les seves aportacions assegurarien la continuïtat del servei. I, així doncs, un dels primers dissabtes del mes de novembre de 2003, acompanyat d'alguns veïns i amb la presència de Ràdio Gelida, en Ramon pujà a dalt del campanar i portà a terme el toc de repic de vigília, amb una aparença de gran satisfacció, segurament en veure que hi havia gent que reconeixia una feina que li havia ocupat una bona part de la seva vida.

La Marina i el Mario fascinats veient tocar el Ramon

Hi ha testimonis gràfics de l'acte i que segurament són els últims dels quals podrem disposar. Poc després, la malaltia, que ja no el va deixar, li va impossibilitar la continuïtat del projecte. Les anècdotes segurament no canvien el curs de la història, però a vegades contribueixen a entendre-la millor. ☺

Joaquim Roig

Et recordarem sempre, Dídac

Ja fa massa dies que et trobem a faltar i hi ha quelcom que m'angoixa. Crec que ho veig clar i de sobte no ho entenc.

Alguna nit dormo bé, la resta més d'un cop m'he llevat amb neguit i he anat a la teva habitació amb incertesa, si la porta és oberta aleshores vol dir que encara no has tornat. Així com hi ha moments durs en els quals em surt de dins un sentiment que m'ennuega i que no puc controlar, n'hi ha d'altres amb records dolços i encantadors que sí que puc suportar, a pesar que, tot i així, també em fan plorar. Són anys portant-te a coll i

acompanyant-te pel teu especial camí en aquest món, són anys explicant a tots els teus mestres i tutors el perquè ets tan peculiar, són anys escampant el nostre amor per tu arreu de per on anaves passant, són anys i anys portant-te en braços, banyant-te i acaronyant-te de petitet, de portar-te en braços igual que ajudar-te a treure't el "carnet", o acompanyar-te a comprar una moto. Els pares SEMPRE portem els fills en braços. Recordo tantes coses que de vegades el cap em vol esclatar, recordo el teu neguit per buscar el sentit de les coses, el perquè no

t'agrada el que li fem els homes a aquest món, el perquè de tantes coses injustes i egoistes i que jo no t'he sabut explicar. Recordo moltes de les preguntes que em feies:

–Papa, per què us heu separat tu i la mama? És que no ens estimes?

O: –Papa, com és que als Estats Units hi ha un home com el Bush?

O: –Papa, per què el Floquet de Neu, un ésser únic, ha de viure i morir empresonat?, no seria millor morir fent el que t'agrada, en el lloc que t'agrada?

–Sí, fill, SEMPRE. ☺

Biblioteca Jaume Vila

La Passera

L'alcalde de Gelida, Francesc Rosell, entrega La Passera Gelida a Pilar Tió

La Passera és el nom del certamen literari que convoca la Biblioteca Jaume Vila i Pascual de Gelida.

La Passera és el nom del pas que s'utilitzava antigament a Gelida per travessar el riu. El certamen arriba enguany a la vuitena convocatòria, i compta amb una participació força notable.

La modalitat del certamen és la narrativa breu.

En aquesta ocasió els treballs guanyadors han estat el de **Joan Carles Gonzàlez Pujalte**, de Mataró, en el convocatòria La Passera, i **Pilar Tió**, en la de La Passera Gelida.

CINC BALES - Joan Carles Gonzàlez Pujalte

El blam d'una porta i un crit esferidor. Algú a les escales corre esperitat, foll, deixant-se l'ànima en cada esglaió, empaitat per una mà brutal, la mà de la desesperança. Un fum que no es veu i l'olor de la pólvora omplint els pulmons de la nit, una tètrica taca en la carcassa seca de la mort.

N'ha tingut prou amb una sola bala. L'assassí surt al carrer. Corre i s'amaga a les ombres d'un carreró estret, entre els ulls llampegants de mil gats que ronquen la seva incomoditat atàvica, que remenen amb la cua la brutícia dels humans. Passa la bòfia, un grapat de merdes amb uniforme, cans de la nit, suats i amb bava als llavis, resseca. Els veu així. Hi ha uns xiulets estranys que no sembla que els faci ningú. Remenen cartrons i brossa, neguitosament, sense cap ordre, repetint vint cops la mateixa feina, excitats com xacals que s'ensumen la carronya, cercant l'assassí canalla. Els gats s'arrauleixen dins l'ombra protectora. No el troben. I ell que es pensava que sí, que el constant pum, pum del seu cor acabaria per fer-se audible a tots els racons del món. Però ells també el temen a ell de debó, que

saben que és capaç de qualsevol cosa. Ells també senten les cames com dos primíssims filferros quan pensen que es poden trobar cara a cara amb aquell fill del terror. Ells també tremolen i porten un nus a la gola que no els deixa parlar i tenen la llengua inflada com esponges de la mar. Només pensen a matar aquell animal eixit de les profunditats més insanes.

Al mateix temps, al racó més distant de l'urbs, els enamorats, d'amagat, surten a la nit. Una nit de lluna ampla com el cor d'un nadó. I van, entrelaçades les mans, dels cafès al restaurant i del restaurant al bar de moda on s'expliquen la jornada. I diuen adéu als altres amants i quan deixen enrere l'esquelet de la ciutat, s'aturen per tal de contemplar-se la pell i els estels, cada piga, cada forat negre. Es petonegen amb una fúria que els neix d'endins i que no poden contenir. I ell posa la mà damunt la galta d'ella i després l'altra mà al pit generós, acaronyant-lo, golut, i remenant el misteri d'aquell amor tan visceral, tan dur i tan tou de la mateixa manera. Cercaran un niu per a l'amor que duen, explosiu, als racons més tendres del cos.

Torna a córrer l'assassí, que sembla que per a això li va donar comes el diable. Tard o d'hora el trobarien allà amagat, a l'atzucac. Aquest cop ja no es podrà aturar. Va cap a les fàbriques de l'extaradi de fa tant de temps abandonades, allà on la ciutat ja no és ciutat, on el món de la llum s'acaba. Corre empaitat per la immensa mà de la por i la necessitat. Una voluminosa ferum de greix i molsa envaeix el seu pit i una pinça tenalla les seves artèries dislocades. És l'ansia punyetera, la fredor de la nit i una angúnia ronca que li remou el cor, petita pedra sense vida, que al centre del seu dolor batega amb fúria, una fúria ara incontrolable. Perboca de fatiga. Perboca bilis i un passat de trets i ganivetades. Les comes li fan figa. Cau i es torna a aixecar. Només hi ha una fugida cap endavant, que és, de ben segur, la fugida més autèntica.

Arriba a un magatzem en runa. Darrere d'unes fustes apilonades, es pren un minut per al respir. Intenta pensar. Se li enreden els pensaments com a la bufeta se li enreden als gats els pèls. I a la boca li sobrevé un àcid regust de palla. Acarona l'arma. Veu que a la camisa porta taques indesxifrables. Sent un soroll de rates-pinya-

des que xoquen les ales amb els angles de l'altíssim sostre i les passes de minúscules formigues que passegen en fila la seva misèria avorrida cap a una fi que porten gravada al fons del genoma. Tal com els homes

De sobte una llum i el soroll del cautxú quan llisca sobre la grava. L'assassí, nerviós, compta les bales obrint el tambor de l'arma. Els dits quasi no li responen. Una suor estranya li amara el front i les galtes. S'apropen. Ja s'apropen. Colpegen la porta i l'abaten amb decisió. Potser massa. Sent com xiuxiuegen alguna cosa. Ah, senyor, són aquí i m'han vist, segur que m'han vist. Mira al seu voltant per si alguna ombra el delata. No s'ho pensa; ja no s'ho pot tornar a pensar. Amb un udol s'aixeca i dispara, dispara, dispara, dispara. Quatre llampecs omplen la fosca d'una llum de vidre tallant, d'una llum que encega, que crema les pestanyes. Queda una bala, la sent dintre de l'arma. Surten uns coloms volant i l'espanten, no ha sabut discernir què eren fins que quatre plomes manses han caigut damunt del seu front. El seu crit, i d'altres que no ha pogut copsar, s'han perdut entre las muntanyes més llunyanes. On són ara? Sorollets de passes. Són com rates, són

com escarbats. Algú que s'amaga. L'assassí du un tret mortal a l'ànima, la certesa de no tenir més camins ni un marge on estendre's i deixar que la seva llum es vagi apagant. On són ara? No deixarà que a les notícies diguin que el van detenir enmig d'un esclat de ràbia. Seria humiliar-lo massa. S'havia ben decidit. Farà un camí contra si mateix la darrera bala.

* * *

Els enamorats tremolen fortament abraçats l'un contra l'altre en un racó del magatzem on havien anat per intercanviar alenades. No saben què passa. Ell, valent, ha aconseguit tancar de seguida la boca de la seva amada. Així la seva posició no quedarà delatada. No comprenen què passa. Ells només cercaven un lloc on estimar-se. Plorant amb un plor menut, els van trobar uns captaires a l'alba, amb el fred glaçant-los les mans i l'espatlla. Ells -repeteixen- només volien un lloc on estimar-se. Ella es tapa amb els palmells la cara i ell encara l'abraça. Tot fa olor de tret i de vida esberlada.

L'assassí aparegué mort quan la llum fou més clara, amb un forat de bala al cap i l'arma buida a la mà tancada. ☹

EL GEGANT SERRAT - Pilar Tió

Avui em mirava mentre jo també el mirava. Jo des del castell, ell des de ca seva. Com que era amunt, igual s'ha pensat que ara era una geganta cappellet.

Jo li he preguntat com es trobava. Li he dit, seguint les normes de cortesia, que se'l veia molt bé, que els últims freds i boires li havien provat.

Abans em veia més. Quan era

joveneta pujava a Esparreguera, primer per l'Ibáñez (el Paco), després per la colla, i després pel Massito. El Massito anava per feina quan jo ver-sejava, i ell no tenia ganes de perdre el temps. Ritmes diferents i encants diferents sota caparronets amb caragols.

Com que m'hagués agradat de demanar-li quina opinió en tenia de mi però em feia vergonya, m'he ima-

ginat que em donava conversa:

"Després, recordes, des de Collbató et vaig veure, també. Primer des de ca la Teresita Newhouses, la Marera. No et confonguis, ella era la maca, la que anava molt pintada i amb talons. Jo no, jo kumba, a la meva. Ens senties com posàvem música, quan son pare no hi era, i ballàvem a la casa d'estiueig de la nena rica? Llavors la Rosa no hi

era; perquè la Rosa i la Teresa, dues lleonetes, no s'acabaven d'entendre. Però tenien tanta empenta que jo m'apuntava a totes les mogudes dels dos bàndols. Crec que si jo no hi hagués estat, potser no n'haguessin fetes tantes.

"Em veus a la Vinyanova, als teus peus, entre oliveres centenàries, llum d'espelmes i els ulls grossos i blaus del Vicenç? Prou que devies pensar que era massa difícil per mi, una nena de 19 anys. Ell havia estat mariner, ninotaire i pagès... era un personatge enigmàtic i creatiu. Per això m'agradava. Vas veure el joc de pistes que li vaig muntar perquè trobés la seva carta astral? Li va agradar molt.

"Ai, Serrat, saps que amb ell va ser la primera vegada que em vaig trobar un penis a la boca, amb el fàstic que em feia només de pensar-ho? No sé pas on devies mirar, llavors, perquè no me'n vas dir pas res. Jo hagués necessitat que em fessis com de pare, ja que el meu no en feia, i que em donessis lliçons de sexualitat masculina. Tu ets un gegant i pots saber què passa en el cos dels homes; el teu carall Bernat bé que deu tenir històries per explicar...

"A Olesa de Montserrat també hi vaig anar. I tu també hi eres, però jo no et feia ni cas. Aquest cop hi havia un Josep Maria muntanyenc, de casa bona, físic, que anava a congressos a Mallorca -i jo amb ell per fer enveja al Miquel de ses Illes-. Era físic, sí, i inexpert i moralista. La jo anarquista de llavors va decidir que no hi havia res a fer: era d'una altra galàxia.

"I potser que pari o semblaré una llibertina menjahomes, quan jo crec que són els homes els qui se m'han menjat a mi de sempre.

"Després vaig estar nou anys lluny de tu... però m'alegrava molt de reveure't, eh. Sempre et somreia quan passava per davant teu.

"Sempre has format part del meu paisatge, i del de la meva mare i el meu avi i el meu besavi. La mare diu sempre que eres la seva alegria, quan et podia veure des del pati de casa seva, a Martorell (a vegades no treies ni el nas, tapat de boires llobregatines).

"L'avi Francesc ja és una altra història,

perquè em sembla que no t'agradava o no li devies caure bé. El pobre! No he entès mai per què no vas cridar quan vas veure com s'enfilava. No t'ho perdonaré mai. Perquè no vas dir res. Un home tan silenciós que mai no et devia ni amoinar, que es veu que anava del camp a casa, de *La Vanguardia* al Círcol, i al camp un altre cop, de qui ningú no recorda cap greuge. Impunement, sí, impunement vas deixar que el meu avi agafés la corda, se la lligués al coll, pugés a les gallines i es pengés. Per terror de la seva dona, per terror de les seves tres filles. No hi podies haver fet res, tu, que bé que el veies?

"Serrat, mai, mai no et perdonaré tanta crueltat; perquè tu eres l'únic que l'haguéssis pogut aturar. Saps que la meva mare, la filla gran, encara no ho ha pogut pair? Que és com si no hagués tingut pare? Que nosaltres és com si no haguéssim tingut avi? Que mai ningú no ens n'ha dit res? Que el tabú s'ha anat estenent com una xacra imperdonable?

"Bé deixem-ho o em sortiran més retrets, i tots sabem que els retrets només serveixen per enterbolir les relacions.

"Al besavi, anant més lluny, li eres agradós (de fet, ara és davant teu per sempre, a Gelida). Era mestre de música. Sí, el metge, aquell tan catalanista, un dels fundadors de les Bases de Manresa (males veus diuen que només hi va anar a una reunió, que Manresa era molt lluny, llavors). Així també hem sortit uns quants de casa. Els altres, s'estimen més les glòries i els diners.

"Feia goig, el besavi. Llàstima que només va donar carrera als nois, i la meva àvia era una noia. A ella, la va casar amb el pagès amb terres silenciós, l'avi Francesc; i així li va anar a la pobra àvia Mercè, amb aquells ullets de tristesa i les manetes de dolcesa que mig recordo."

Aquest monòleg m'hagués agradat de fer-te'l, avui, al Castell.

Però entén-me, acabava de sortir al món des del meu retir espiritual, el sol se n'anava -i ja saps que això em neguiteja-, el meu príncep blau del turmell ferit no es veia per enlloc, estava neguitosa i tenia ganes de caminar.

Però un altre dia ens hi posarem, sí. ☹

En Joan Collado i Castillo, rabassaire d'Estat Català

L'hivern de 1936, el decret d'amnistia posterior a la victòria electoral del Front d'Esquerres dona la llibertat als gelidencs empresonats a la Model; el retorn dels presos polítics es produí el dia 22 de febrer: "A un quart de deu d'aquest matí s'ha format una gran manifestació de ciutadans de la vila que han volgut homenatjar a la seva arribada, l'alcalde popular, senyor Joan Bertran, i els seus companys..." Un dels alliberats era en Joan Collado i Castillo; amb diverses fonts escrites i, sobretot, amb les informacions orals aportades pel seu germà petit, Manel, hem reconstruït la seva interessant biografia. El cens de 1936 informa que era un "pagès eventual" de 26 anys d'edat, nascut a Castell de Villamalefa, a la comarca castellonenca de l'Alt Palància. Era solter i vivia al barri de Sant Salvador, amb la mare i dos germans més joves que ell; el pare havia mort l'any 1928. En Joan era rabassaire de dues finques propietat de Can Bargalló. La mare, Encarnació, i el segon germà, Lluís, treballaven d'obers paperers a Can Guarro. De bon matí, la mare deixava el més petit dels germans a "ca la mestra" del barri de Sant Salvador, per anar a treballar a la fàbrica; anys després, el Manel anà a les noves escoles nacionals de Can Valls. En aquells anys l'únic pont que hi havia per anar a peu del barri a Gelida era l'estret pont de ferro del ferrocarril; carros i animals havien de creuar directament per la llera del riu Anoia. En Joan Collado era un membre actiu d'Estat Català. Sembla que a casa tenia un petit taller on fabricava,

d'una manera casolana, punys americans que després portava a Barcelona per a lliurar-los al partit. Durant la revolta del Sis d'Octubre, fou un dels gelidencs que pujaren als camions requisats que havien d'anar a Barcelona a prestar l'auxili que el conseller de Governació, Josep Dencàs, demanava per ràdio. Fracassada la insurrecció, en Joan tornà a casa com si res no hagués passat. Al cap d'uns dies, però, quan estava treballant a la vinya, a mig matí, es presentaren dos guàrdies civils que, a falta de manilles, li lligaren les mans amb filferro. Algú els havia menat fins allí. De res serviren les súplices i els crits de la mare que, assabentada, deixà la fàbrica i anà corrents a l'estació, on els guàrdies i el detingut esperaven el tren cap a Martorell. De Martorell al jutjat de Sant Feliu, on restà detingut uns dies; després fou empresonat al vaixell Uruguay, ancorat al port de Barcelona. Jutjat i condemnat a tres anys a la "causa núm. 430 de 1934", ingressà a la presó Model, on rebia freqüents visites de la seva mare.

Amnistià al febrer de 1936, tornà a Gelida, on al cap de pocs dies el metge Galés li diagnosticà tuberculosi, prou greu com per haver de deixar el treball a la vinya. El Ple municipal de 15 d'abril de 1936 acordà socórrer amb 50 pessetes "la família de Joan Collado Castillo que està greument malalt"; poc després, el Ple de 20 de maig acordava que l'hospitalització del malalt a l'hospital de Vilafranca del Penedès fos a càrrec de l'Ajuntament de Gelida. Quan esclatà el cop d'estat militar i co-

Joan Collado i Castillo,
rabassaire d'Estat Català

mençà la guerra, en Joan no es movia del costat d'una ràdio Philips, escoltant com a Barcelona es formaven columnes de milicians que es dirigien cap al front d'Aragó. Sofria de no poder-hi participar i es preguntava "per què havia de morir en un llit" i no lluitant. Un dia desaparegué de casa i l'hagueren de convèncer, a la mateixa estació de ferrocarril de Gelida, perquè tornés. Va morir de tuberculosi a l'agost de 1936, a l'edat de 26 anys. El dia de l'enterrament (7 d'agost) van penjar, al barri de Sant Salvador, una gran bandera estelada, d'uns cinc o sis metres de llargada; un extrem de la bandera el lligaren a un dipòsit d'aigua que hi havia sobre Cal Galceran, l'altre en un arbre del carrer. Hi assistí molta gent, destacant la

a la pastisseria del poble en mig d'aquell sidral? Caminant, foren traslladats a Barcelona i els van concentrar a l'Arc de Triomf. Allí es crearen diversos grups de presoners; en Manel Collado s'afegí a un grup que, després de fer nit a la Societat Coral de Molins de Rei, es dirigí a Martorell. En passar pel centre de la vila, en Manel es va tapar la cara per evitar ser vist per la seva núvia que ignorava aquella "aventura" del seu xicot.

A Martorell foren conduïts a Can Bros, una fàbrica tèxtil abandonada, on s'afegiren a altres grups de presoners. Eren molts, tancats a l'interior de la fàbrica, vigilats per milicians falangistes de Martorell. No hi havia cap tipus de lavabo ni comuna, i la brutícia s'acumulava a l'interior; amb

Dues imatges d'en Manel Collado i Castillo. A l'esquerra, quan tenia 18 o 19 anys, al començament de la postguerra. A la dreta, en una imatge actual

aquests arguments, en Manel Collado aconseguí que un falangista el deixés sortir per anar a fer les seves necessitats. "No tardis", li digué. En Manel fugí cap a Gelida,

caminant per la via del tren, de matinada; els camins eren llocs insegurs i, a més, els ponts havien estat dinamitats. La mare, esgarriada, li obrí la porta de casa. ☹

José Luis Rodríguez i García

Sergent cap de la Policia Local

Coneguem la nostra Policia Local

Benvolguts gelidencs i gelidenques: aquest any, tot aprofitant la publicació del tradicional programa de Festa Major, des de la vostra Policia Local, volem comentar-vos l'esforç que fa la Regidoria de Governació del nostre Ajuntament per modernitzar-la i avançar en tots aquells aspectes que ens permetran aconseguir els objectius d'aquest cos policial tan proper a la ciutadania: la millora contínua de la professionalitat, l'eficàcia, l'eficiència i la qualitat de servei.

En la nova era de les policies locals, en la qual es destaca la consideració de la policia com un servei públic dirigit a la protecció de la comunitat, mitjançant la defensa de l'ordenament democrà-

tic, s'obre una nova etapa enfocada a la millora de l'accessibilitat dels nostres serveis i a l'intercanvi d'informació amb els nostres ciutadans, per tal que puguin plantejar i exposar els seus problemes i ser resoltos des de cada Regidoria. La Policia Local de Gelida ha sofert un canvi molt profund. Canvi encaminat a aconseguir aquests objectius: identificar les necessitats dels gelidencs i gelidenques i donar-los solucions. Això ha comportat una modificació de totes les seves estructures.

Us convidem a participar activament en aquest procés i al mateix temps volem donar-vos a conèixer la vostra policia.

La Policia Local és un servei de l'Ajuntament, integrat dins la Regi-

doria de Governació, que ofereix prestacions directes a la ciutadania i que obre una via de comunicació immediata amb l'Administració Local gràcies a la seva presència continuada al carrer. Actualment la Policia Local de Gelida compta amb 10 agents, un d'ells el cap, i una auxiliar administrativa, els quals, distribuïts en tres torns que cobreixen els 365 dies de l'any, donen resposta a totes les demandes ciutadanes. La modernització del cos s'ha produït a tots els nivells, equips informàtics, material de seguretat, etc.), formació, vestuari, renovació de les dependències i nous sistemes de gestió dels recursos.

La missió del servei de la Policia Local és donar resposta a les de-

Nou vehicle patrulla

mandes dels ciutadans i ciutadanes de Gelida, traduïdes en una millora de la qualitat de vida, tot desenvolupant les funcions legalment establertes. La implicació social, la proximitat a la ciutadania i el desplegament territorial, amb la Policia de proximitat, són les eines per a garantir el coneixement òptim de les necessitats de les persones de la ciutat i la qualitat de la resposta que se'ls ofereix.

La Policia Local, com a element bàsic del sistema de seguretat pública i segons les tasques assignades a la Llei Orgànica de Forces i Cossos de Seguretat i a la Llei de Polícies Locals, actualment distribueix les seves tasques en quatre grans àrees: Seguretat, Administrativa, Circulació i Assistencial, totes les quals sumen un total de 500 tipus de serveis diferents, de tal manera que aquesta diversitat obliga a incidir molt intensament en la formació i els protocols de treball, per tal que tot-hom pugui dirigir els seus esforços cap al mateix objectiu.

A banda d'aquestes quatre grans àrees la Policia compta amb diferents unitats: policia de proximitat, monitors d'educació viària, àrea d'atenció al ciutadà, etc.

Les principals línies de treball de la Policia Local són:

- La proactivitat, per a actuar sobre l'origen dels problemes, avançant-s'hi.
- La prevenció, per a intentar evitar aquelles situacions i problemes que pertorbin la vida de la ciutadania.
- La resolució de problemes, quan cal actuar directament en situacions de con-

flicte, en defensa dels drets de la ciutadania i la convivència cívica.

A continuació us oferim un resum dels serveis que realitzem:

Assistència a persones. Resolem, de manera circumstancial o definitiva, una situació puntual que representi un problema sobrevingut per a un ciutadà i, també, oferim la informació pertinent i canalitzem la solució del problema davant l'organisme o institució que presumiblement pugui resoldre'l (auxili a persones, ajut en accidents, contingències i avaries greus, informació, etc.).

Atenció a menors. Custodiem i posem a disposició dels pares o del centre escolar els menors que siguin localitzats en situació d'absentisme escolar. També ens posarem, si cal, en contacte amb Serveis Socials per comunicar aquesta situació i facilitar-los el seguiment dels menors.

Assistència a víctimes de delictes i maltractaments. Oferim a les persones que han estat víctimes de delictes informació i assessorament, i les adreçem, quan és convenient, a altres serveis de l'Ajuntament on poden gaudir d'atenció més especialitzada. Tenim una consideració especial per a les dones i els menors víctimes de maltractaments.

Mediació en conflictes. Intervenim, a petició de les parts implicades, en actes de mediació per tal de resoldre conflictes entre veïns. Donem assessorament i informació a totes les parts, per tal d'arribar a una solució positiva del conflicte. En cas que sigui necessari, es fa la denúncia o l'acta corresponent.

Informació telefònica i presencial. Fem, com a servei d'assistència permanent, una tasca informativa notable, oferint a la ciutadania, de forma presencial o telefònica, informació sobre qüestions d'àmbit policial. En fer-la, a més, obrim canals per a rebre els suggeriments, les peticions i les queixes dels ciutadans i ciutadanes.

En cas que l'assumpte no sigui competència de la policia us adreçarem al departament de l'Ajuntament o estament competent. Oferim un tracte amable, diligent i respectuós a totes les persones. La infor-

mació que oferim és veraç i fidedigna. També garantim la confidencialitat de totes les dades de caràcter personal.

Peticions i queixes per escrit.

Responem, verbalment o per escrit (segons les característiques de la petició o queixa), les peticions o queixes que ens feu arribar.

Trànsit. El control i la regulació del trànsit, i el control de vehicles i conductors, és una de les eines bàsiques per afavorir l'ordre i la seguretat a la via pública, tant per a vehicles com per a vianants, i per a afavorir la mobilitat de la ciutadania i el transport públic. Les intervencions en aquest àmbit són de caràcter assistencial, sancionador i, sobretot, preventiu. Actuem en accidents de trànsit donant assistència a les víctimes i implicats. Quant a la prevenció, realitzem controls de trànsit en diferents horaris i llocs de la ciutat. Controlem el compliment de la normativa que regula velocitat, contaminació acústica, elements de seguretat (casc, cinturó, etc.), infraccions dinàmiques (stops i d'altra senyalització, etc.), documentació de conductors i vehicles (permís de conducció, assegurança, ITV, etc.) i conducció sota els efectes de begudes alcohòliques o drogues. Anualment elaborem un calendari per tal que les actuacions responguin a la planificació i es prioritzin d'acord amb les necessitats de seguretat viària i amb les característiques de la via pública.

Protecció a les escoles. Destinem una dotació a regular el trànsit en hores d'entrada i sortida (matí i tarda) durant tot el curs escolar, en els centres escolars amb accessos conflictius.

Educació viària. Posem a disposició de les escoles de la ciutat un programa d'educació viària que anirem impartint, segons les peti-

Fent educació viària

cions, en els centres escolars.

Retirada de vehicles abandonats. En cas de vehicles abandonats, la retirada es fa dintre dels supòsits recollits a la normativa vigent.

Polícia administrativa. Una part de l'activitat policial es basa en el control de tot un seguit d'activitats econòmiques i en la intervenció en matèria de convivència ciutadana (polícia administrativa): control d'establiments, d'obres, d'animals, i del medi ambient; vigilància del compliment de lleis, reglaments, ordenances i bans municipals.

Controls. Realitzem periòdicament i de forma coordinada amb altres serveis municipals campanyes de sensibilització i control relacionades amb diferents aspectes de la tasca de policia administrativa. També es fan controls amb motiu de denúncies ciutadanes. Traslladem les actuacions realitzades al servei de l'Ajuntament o de l'Administració amb competències en el tema.

Protecció a actes culturals i esportius. Protegim amb la presència policial necessària (d'acord amb el criteri fixat per la Prefectura)

tots els actes en els quals es demani la nostra presència, sempre que hagin estat autoritzats pel servei competent de l'Ajuntament.

Seguretat ciutadana. Fem intervencions dirigides a evitar la comissió d'actes delictius, i, si s'han produït, iniciem els esbrinaments pertinents per a la detenció del/s autor/s en coordinació amb els altres cossos de seguretat, per tal de garantir el lliure exercici de les llibertats dels ciutadans.

Heu pogut comprovar la gran diversitat d'activitats que realitza la vostra policia, i per això, amb motiu de l'increment de la demanda de serveis, any rere any, paral·lelament també hem d'incrementar el nivell d'efectivitat del servei.

Aquesta diversitat fa que la funció d'aquest servei sigui molt complexa i obligui que un policia hagi d'intervenir en tot tipus de demanda.

Rebeu una afectuosa salutació, tot esperant que aquest article serveixi perquè ens conegueu millor, recordant-vos que continuarem vetllant perquè gaudiu d'una bona Festa Major. ☺

Alfred Mauri

El nucli medieval de Gelida

Figura I. Imatge parcial d'un plànol de Gelida de 1860, representant la zona a l'entorn de la plaça de l'Església (Arxiu Municipal de Gelida)

Tot i que avui, quan parlem de Gelida, la identifiquem urbanísticament amb el conjunt urbà de majors dimensions, quan ens referim a l'època medieval ens cal situar-nos en una perspectiva totalment diferent.

El centre polític del moment era el castell de Gelida, al costat del qual s'aixecava l'edifici de l'església parroquial, documentada des del 998. Molt probablement una part del recinte era destinat també a acollir un reduït nucli de poblament. No coneixem bé si aquest es va consolidar, però sí sabem de l'existència de diversos punts de poblament agrupat i esglésies dins el terme del castell.

El castell de Gelida s'esmenta per primera vegada en la documentació el 945. En la mateixa data trobem ja la menció de l'església de Sant Llorenç d'Hortons i el 998 la de Sant Pere del Castell. El 1080 s'esmenta la de Sant Joan Samora.

Fins fa relativament pocs anys es considerava que la capella de Sant Miquel, situada en l'espai que avui ocupa l'actual església parroquial, bastida el 1871, era obra del segle XIII, ja que la primera menció documental coneguda era de 1238.

De fa pocs anys es coneix una nova referència documental,¹ que dibuixa uns orígens més antics per a aquest nucli, que es remunten a l'any 1061. Concretament el document correspon a una convinença entre Miró Onofred i Geribert, per la qual el primer promet fidelitat al segon, senyor del castell, per la castlania del castell de Gelida.

La *convinença* és un tipus de document habitual en aquella època, quan les relacions feudals són ja ben implantades. Així, en aquest cas, veiem com Geribert concedeix la castlania de Gelida, és a dir, encomana el castell i la defensa del territori a Miró. A canvi, Miró ha de complir un seguit d'obligacions, que són les que assenyalava el document. S'ha d'estar al castell, defensar-lo i prestar a Geribert host i cavalcada, és a dir, allotjament i suport militar quan aquest li ho requereixi. La part del document que aquí ens interessa remarcar és la que indica que, en cas de guerra, si Geribert es troba al castell, Miró s'haurà d'estar a l'església de Sant Miquel d'aquesta vila.

Així el document és prou clar. El 1061 Gelida diferencia clarament el castell i l'església de Sant Pere, de la qual no es diu res al document, de la vila i església de Sant Miquel.

En la configuració del territori de Gelida es fan evidents dues fases. La primera i més antiga, dins el segle X, correspon al moment d'afermament de l'autoritat comtal en aquesta àrea, conforme la franja de contacte amb el món musulmà es desplaça cap el sud i es consolida una línia de fortificacions. A aquest procés corresponen el castell, l'església de Sant Pere i la de Sant Llorenç d'Hortons.

A la segona meitat del segle XI les coses s'han transformat notablement. El poder comtal s'ha vist afeblit progressivament per la feudalització, alhora que observem el que s'ha d'interpretar com una redistribució i potser un augment de població. En aquest procés les esglésies hi

tindran un paper rellevant. És precisament al segle XI quan es defineix de manera clara, i en molts casos definitiva, l'ordenació parroquial del territori; és el moment en el qual veiem aparèixer nombroses fundacions de nuclis que després esdevindran pobles, que es desenvolupen a l'entorn de noves esglésies i a l'espai de les sagreres. Un terreny de trenta passes a l'entorn de l'església i que està protegit per l'església amb l'excomunicació de qualsevol que hi exerceixi violència o delictes.

No podem saber si a Sant Miquel s'hi defineix una sagrera, però el cert és que des d'aquest moment la capella de Sant Miquel exercirà una centralitat capaç de propiciar un nucli de cases al seu entorn, fins a esdevenir el nucli principal actual de Gelida, tot i que aquest és un fet que es consolidarà molt posteriorment, ja als segles XVII i XVIII.

L'estructura urbana de Gelida s'articula seguint l'antic camí provinent de Sant Llorenç d'Hortons cap al castell, que es correspon amb els carrers actuals del Pi, Major i Marquès de Gelida. Des d'aquí, seguia a través de l'actual carrer de Santa Llúcia i pel camí dels Grecs, cap al castell, enfilant el torrent de Sant Miquel, on enllaçava amb un altre camí que, també provinent de Sant Miquel, resseguia l'actual carrer del Carme. Just en l'indret on avui conflueixen els carrers Marquès de Gelida, Àngel Guimerà i Sant Llúcia, se situava l'anomenat coll de Sant Miquel que era, alhora, la cruïlla amb el camí provinent de Martorell, el qual seguia en part l'actual camí vell de l'Estació. És al costat d'aquest coll on el 1061 trobem situada la vila i la capella de Sant Miquel. A l'altre costat del camí, al segle XVI, s'hi bastirà la Casa del Senyor.

Figura 2. Representació sobre el parcel·lari actual amb indicació de l'àrea prospectada amb georadar (1) límit de les 30 passes a l'entorn de l'església (2), alineacions de possible origen medieval (3), planta de l'església de Sant Miquel (4) i possible emplaçament de les estructures originals més antigues de la capella (5). En gris s'assenyala el parcel·lari antic

La forma com s'esmenta Sant Miquel i el moment cronològic ens permeten interpretar que no s'està parlant simplement d'una capella, sinó que clarament hi ha un petit nucli de cases al seu entorn.

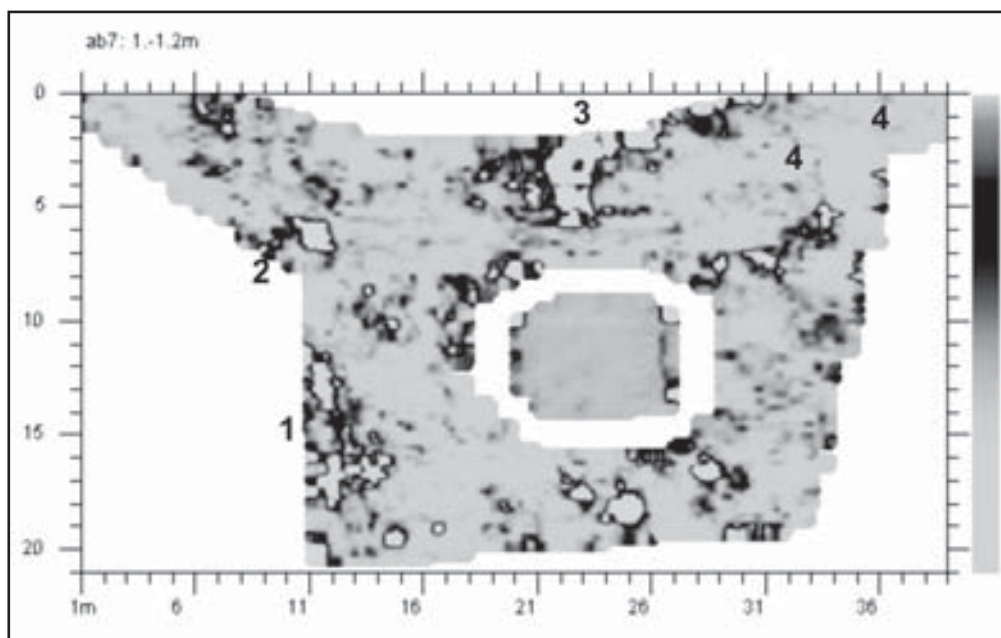
És possible avui detectar traces d'aquesta estructura urbana? Per respondre aquesta pregunta cal prendre en consideració primerament que la zona ha estat profundament alterada des de finals del segle XIX per la construcció de la nova església parroquial, a banda de les cases més modernes que han substituït les antigues, especialment des dels anys 1960 en endavant.

Les referències documentals que ens permeten alguna aproximació a les característiques de la capella de Sant Miquel es limiten a una descripció de 1845, publicada per Enric Carafi,² i a un plànol del nucli urbà, de 1860, que es conserva a l'Arxiu Municipal de Gelida. La part d'aquest plànol que mostra la zona que aquí ens interessa és la que reproduïm a la figura 1.

El plànol representa de manera aproximada l'estructura urbana del nucli principal de Gelida en aquella data, amb una precisió relativa. És de fet l'única imatge que tenim de la planta de l'església de Sant Miquel i de la distribució de les edificacions del seu entorn anteriors a la construcció de la nova església parroquial.

Aquesta informació l'hem traspasada a un plànol actual del parcel·lari urbà i de la traça viària. El resultat és el que es mostra a la figura 2, a partir de la qual exposarem la interpretació històrica, la identificació de les traces urbanes medievals i la relació amb els resultats de la prospecció geofísica amb georadar que va dur a terme a la zona l'empresa SOT Prospecció Arqueològica, per encàrrec de l'Ajuntament de Gelida. Al plànol s'assenyala l'àrea de la plaça i immediata, que ha estat objecte de prospecció.⁽¹⁾

Per la datació de la primera menció documental de la capella de Sant Miquel i pel context histò-

Planta amb la representació dels resultats de la prospecció amb georadar (imatge cedida per SOT Prospecció Arqueològica)

ric general, es podria considerar que hipotèticament Sant Miquel hagués donat lloc a la definició d'una sagrera. Hem traçat al plànol un cercle (2) que envolta l'església de Sant Miquel (4 i 5) amb la mesura teòrica que podria correspondre a la delimitació de la sagrera. Un aspecte sobre el qual cal cridar l'atenció és que l'orientació dels parcel·lars que se situen en una relació més immediata amb aquest cercle presenta una clara diferència respecte dels que s'allunyen. Dins el cercle assenyalen les sis orientacions bàsiques que es defineixen i que descriuen un hexàgon irregular (3).

Mentre el 1761 a l'entorn de Sant Miquel es documenten 17 cases i 77 veïns, el 1863 el nombre de cases és de 159 i el de veïns és de 715. Aquestes cases és clar que s'estenien no ja a l'entorn de l'església, sinó al llarg de l'eix del camí que configura el nucli urbà antic de Gelida, tal com mostra el plànol de 1860. No deixa de ser també significatiu el fet que el 1849 es fonguin dues campanes, que potser eren al campanar d'aquesta església, i que podrien ser indicatives d'aquesta hipotètica ampliació i reforma d'entre 1845 i 1860.

No sembla massa clar que el nucli de Sant Miquel s'hagi de considerar com una sagrera. encara que l'articulació urbana

giri a l'entorn de l'església. El fet que l'esment de 1061 s'hi refereixi com a vila, que en aquesta data es pot interpretar com a sinònim de poblament articulat urbanísticament, més aviat porta a deixar de costat aquesta opció.

Sigui com sigui, el cert és que la capella de Sant Miquel, amb totes les possibles transformacions posteriors, té el seu origen en època altmedieval, se situa sobre un turó immediat al coll que porta el mateix nom i que alhora és cruïlla de camins, i des del primer moment articula un espai urbà que l'envolta i és creuat d'oest a est pel camí principal. La situació i les dimensions de l'església primitiva i del cementiri que de ben segur hi estava associat, les desconeixem. A la *figura 2* hem assenyalat una àrea als peus de la planta de l'església (5) que podria correspondre a l'emplaçament d'aquest primer edifici, que en bona lògica estaria orientat a l'est i tindria l'accés al costat de migdia, obert directament a l'espai definit com a plaça i seguint així la pauta habitual per aquella època. Dins de la trama urbana actual es conserven encara les traces bàsiques que documenten tot aquest procés històric de la formació medieval del nucli.

En quina forma podem vincular aquest procés a les dades proporcionades per la

prospecció? Pensem que les estructures que assenyalen a la *figura 3* corresponen clarament a la fonamentació de les cases que delimitaven el traçat antic del carrer que accedia a la plaça des del sud i que descrivia un angle que avui ha desaparegut, però que veiem en el plànol de 1860 (1). Altres estructures es podrien vincular a alguna construcció situada a la zona central de l'espai que el 1860 apareix com a espai obert, ocupat avui pel carrer i per l'edifici de la rectoria (2). Per l'emplaçament i les característiques de la informació defugiríem pensar que es tractés de l'espai ocupat pel cementiri.

Hi ha unes estructures identificades més destacables per la seva potència que no és factible per ara identificar amb les restes de les esglésies antigues pel desconeixement que en tenim, però el seu estudi creiem que podria aportar dades rellevants (3).

Finalment cal destacar els dos

punts que semblen correspondre a cavitats o estructures similars (4). Una possible interpretació, documentada oralment, ens porta a pensar en les restes de la gruta subterrània que es diu que existia en aquest indret. La imaginació popular segurament exagera al parlar d'un túnel que comunicava l'església i la Casa del Senyor, però són força conegudes les grutes subterrànies que se solien excavar als soterranis de molts edificis per a ser utilitzades com a refugi però, fonamentalment, com a neveres i que se solen datar preferentment com del segle XVII i XVIII.

Una segona possibilitat podria ser que ens trobem davant de restes de sitges medievals, comunes en els espais urbans articulats a l'entorn d'esglésies.

Sobre la base del que hem exposat, esperem ara que la realització de les obres de remodelació de la plaça, atesos els antecedents històrics i els resultats de la prospecció

geofísica amb georadar, vagin acompanyades d'un seguiment arqueològic sistemàtic i de l'excavació necessària si es planteja el cas.

L'oportunitat que es presenta avui per a l'estudi dels orígens medievals de Gelida difícilment es repetirà en molts anys. Igualment també, des d'una perspectiva preventiva en relació a la planificació de l'execució de les obres, els indicis semblen suficients com per aconsellar la intervenció arqueològica.

NOTES:

- 1 FELIU, G.; SALRACH, J.M.; ARNALL, M.J.; BAIGES, J.; BENITO, P.; CONDE, R.; FARIAS, V.; TO, Ll.: *Els pergamins de l'Arxiu Comtal de Barcelona de Ramon Borrell a Ramon Berenguer I*. 3 vols. Barcelona, Fundació Noguera, 1999.
- 2 CARAFÍ MORERA, Enric (2003): "La Gelida del segle XIX, una curiosa descripció del patrimoni arquitectònic gelidenc, el 1845", a *Programa de Festa Major*. Ajuntament de Gelida. Pàgs. 67-71. ☺

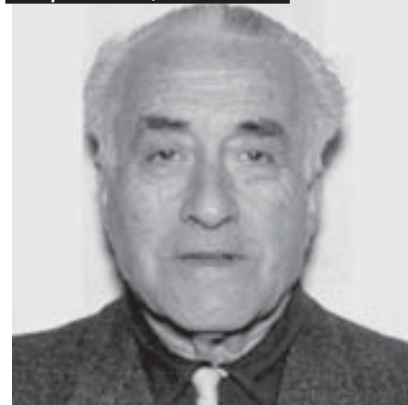
Enric Carafí i Morera

Els fons documentals del poeta Jaume Vila ja són dels gelidencs

Com a culminació a l'exposició i edició d'un díptic sobre l'obra del poeta gelidenc Jaume Vila i Pascual (1890-1969) presentada a la biblioteca que porta el seu nom, per Sant Jordi del 2005, la proppassada diada de Sant Jordi d'enguany, la filla del poeta, la Sra. Teresa Vila i Uiberni i la seva família, feren donació a la biblioteca de Gelida del seu valuós fons poètic, en molta part inèdit: obres de teatre, llibres, revistes i premsa.

Format per 20 caixes d'arxiu, 5 d'obra poètica, teatral i documentació personal i diversa de l'autor i 15 caps de llibres i publicacions, aquest fons, inventariat per qui signa aquest escrit durant la tardor i hivern de 2005-2006, serà custodiat per la biblioteca i restarà obert als estudiosos i paral·lelament es procurarà la seva edició i difusió per part del municipi tal com es reflecteix en el conveni signat entre les dues

Una de les darreres imatges del poeta Vila, vers el 1969

Aspecte del saló del Centre Cultural durant el parlament de donació dels fons. Foto Buch

parts. Precisament, una de les primeres accions, promoguda per la Biblioteca i el Centre d'Interpretació del Castell, serà la presentació d'un itinerari poètic basat en la seva producció.

Pel que fa a la documentació, els primers poemes d'en Jaume Vila són del 1910 i la primera obra teatral del 1916. En conjunt, aquest recull documental s'inicia a les darreres dècades del segle XIX i fineix vers els anys 1970. A part de l'obra poètica i teatral, hi trobem narracions, contes, novel·la i obres musicals basades en textos seus.

Aquest valuós llegat, segons diguérem durant l'acte del seu lliurament per Sant Jordi d'enguany, demostra a bastament la relació del poeta amb la cultura de la

La filla del poeta, Teresa Vila i Uiberni, en el moment de signar el conveni de donació a l'Ajuntament, davant l'atenta mirada de la bibliotecària Montse Julià, l'alcalde Francesc Rosell i l'Enric Carafí, autor de l'inventari d'aquest fons i conferenciant a l'acte. Foto Buch

seva època, especialment la de l'etapa noucentista.

En aquest sentit, volem deixar ben palès que en Vila estava rigorosament al dia com ho demostren els llibres de Riba, Salvat Papasseit, Maragall, Roig i Llop, Joan Maria Guasch, Ventura Gassol, Tomàs Garcés, Ruyra, Sagarra, etc, etc, procedents de la seva biblioteca. S'ha parlat algun cop, i potser malintencionadament, d'una certa carrincloneria en la seva producció. Res més allunyat de la realitat, i especialment a l'esguard de la seva millor producció plasmada en el seu únic llibre editat, *Hores rurals*, del 1931.

Cal recordar que el primer intent seriós i més o menys reeixit de recuperar l'obra d'en Vila, el féu en Francesc Carafí i Lloret, en publicar el 1981 el llibre *Jaume Vila i Pascual, poeta de Gelida*, amb pròleg i recull d'obra de qui signa aquestes notes i epíleg d'en Joan Clanchet i Puig, amic personal del poeta i també autor d'una colla de poemes.

Una darrera i interessant aportació al coneixement i divulgació de l'obra d'en J. Vila ens l'acaba de donar el cantautor vilafranquí Paton Soler, el qual ha musicat 64 poemes d'autors penedesencs plasmat en un CD titulat *Poemes del Penedès*, editat per Ràdio Televisió Vilafranca i enregirat als estudis Trama de Badalona. Concretament, Paton Soler ha posat música al poema *Una estranya carretel·la*, amb molt d'encert. Aquest CD es troba a establiments vilafranquins des de Sant Jordi d'enguany.

Respecte a la temàtica de les 15 capses de llibres, es distribueix en poesia (molt nombrosa), teatre, novel·la, literatura, revistes diverses, política, història, gramàtica, religió i vària.

Tot el conjunt esdevé un llegat ric i variat que haurà d'ésser difós, estudiat i publicat en un futur que esperem ben immediat per part del nostre municipi. ☺

Núria Colomé Montull *Membre de l'equip redactor del POUM*

Créixer en qualitat. Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Gelida (avanç de planejament)

Actualment Gelida es troba en el procés de revisió del seu planejament. El procés s'inicià l'any passat amb la convocatòria d'un concurs obert d'idees per a escollir l'equip redactor. Aquest concurs va ser guanyat pel nostre equip, el Taller d'Arquitectura i Territori. Des d'aleshores ens vam posar a treballar juntament amb els serveis tècnics del vostre Ajuntament per tal d'iniciar els treballs que actualment es troben en plena fase de redacció. El que ara us presentem és la primera part del treball, l'"Avanç de planejament" que amb la propera penjada a la web municipal dels resultats de la memòria participativa es podrà donar per tancada.

Necessitat d'un nou Pla

En els darrers anys la influència de l'àrea metropolitana de Barcelona supera clarament el límit de Martorell influint de ple en l'Alt Penedès. El creixement residencial i industrial s'ha accelerat i en l'actualitat no resta pràcticament sòl urbà per executar.

Aquesta nova demanda pot desbordar un territori com el gelidenc, que destaca per l'equilibri entre una zona industrial a l'entorn de l'Anoia, una explotació agrícola que minva en nombre d'explotacions, però manté la seva

importància territorial, i una massa forestal que manté el seu estat de conservació.

Aquesta revisió del planejament no es pot plantejar en funció de la demanda potencial com a prolongació de l'àrea metropolitana de Barcelona. S'haurà de fer en funció de valors com la sostenibilitat del territori i el manteniment de les característiques tant naturals com dels diferents assentaments rurals i urbans. Alhora caldrà saber quin paper volem que tingui Gelida dins l'Alt Penedès.

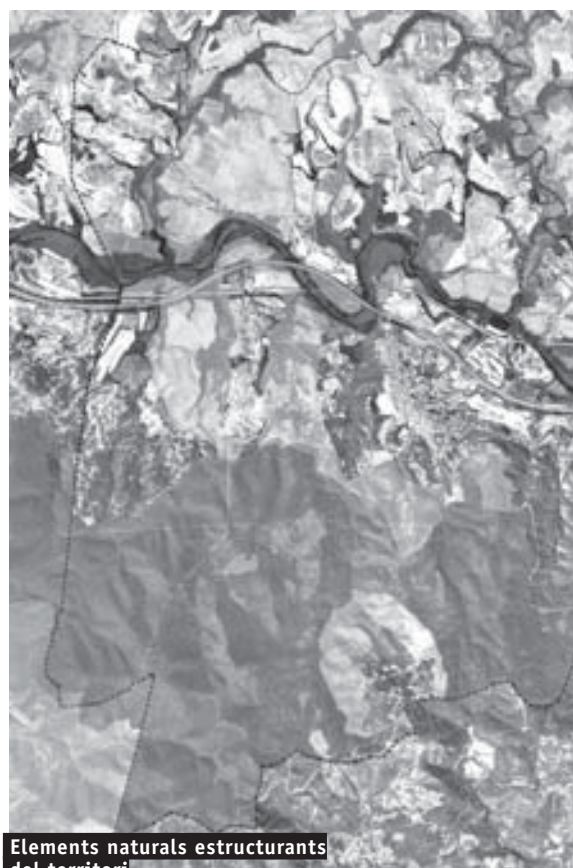
La necessitat d'aquesta revisió ve donada per l'esgotament del planejament actual i la necessitat d'establir noves pautes de creixement en funció de l'estructura territorial i natural del terme, i d'establir mecanismes que dosifiquin el ritme de creixement de manera que aquest pugui ser assimilat pel territori i per la mateixa població.

Situació actual: diagnosi

L'estructura territorial s'ha de basar en els elements naturals existents al territori: les masses boscoses (protegides pel PEIN d'Ordal i la Xarxa Natura 2000), els espais fluvials i els connectors biològics.

Els aspectes més importants a tenir en compte a l'hora d'analitzar la situació actual de Gelida són:

- Diverses infraestructures ter-

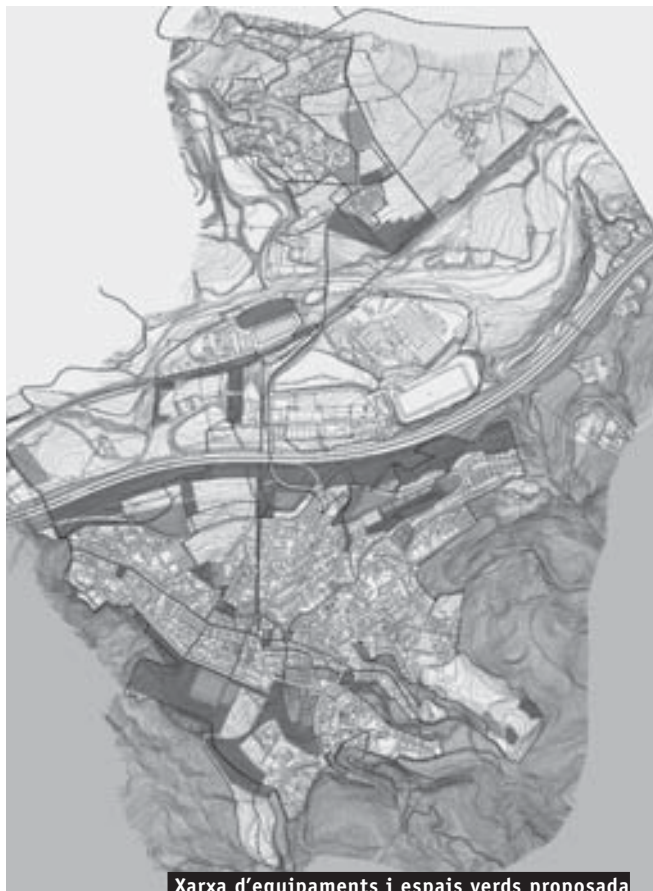

Elements naturals estructurants del territori

ritorials creuen Gelida generant un elevat impacte: AVE, AP-7, ferrocarril.

- Actualment se sumen propostes de noves vies d'elevat impacte: autovia Vilafranca-Barcelona, variant a la C-243b i una proposta de Pla Director Territorial, que travessen el territori sense adaptar-se a la seva morfologia ni proposar un servei que es pugui considerar de qualitat sobre el territori que travessen

- Les actuals carreteres de

Martorell - Vilafranca i Corbera - Sant Llorenç d'Hortons tenen millor adaptació al territori, però presenten evidents mancances de funcionament (creuen el nucli urbà de Gelida, el seu traçat no s'adapta a l'elevat trànsit que suporten...).

- Caldrà reforçar l'estructura camins per a la protecció i vigilància i el gaudi de l'entorn.

- La mobilitat al nucli es basa excessivament en l'eix carrer Major.

- Gelida pateix tensions expansives al nucli urbà (que troben fronteres naturals que poden actuar de límits) i a Sant Salvador de la Calçada.

- A les urbanitzacions de Martivell i Safari, i als assentament irregulars dispersos pel terme, les tensions són de consolidació interna.

- Caldrà millorar dotació d'equipaments per afrontar l'augment de població: previsió nou CEIP, ampliació institut i escola bressol, nous equipaments esportius, centres cívics de barri.

Propostes

Una vegada analitzades les mancances i potencialitats de la Gelida actual, és quan es pot plantejar una proposta de futur que s'ajusti a la realitat gelidenc. Aquestes idees han estat la base per a l'elaboració de l'Avanç de planejament que ha estat donat a conèixer durant el procés participatiu que s'ha desenvolupat:

- Caldrà completar l'estructura de camins millorant la relació entre assentaments, potenciant els recorreguts paisatgístics i lligant-la a una xarxa de recorreguts per a vianants, zones verdes i equipaments dels nuclis urbans.

- L'estructura del territori es determina a partir dels elements naturals que el defineixen: les masses boscoses, els àmbits fluvials i els connectors biològics que hauran de garantir l'equilibri del territori i respondre a les necessitats locals i supramunicipals.

- S'haurà d'integrar la xarxa de comunicacions territorial, les carreteres comarcals i els camins amb les necessitats locals. Caldrà facilitar l'accés a l'estació de ferrocarril, potenciar l'ús del funicular i millorar accessos a l'AP-7.

- Es proposa una variant per a la C-243 que permeti la relació entre nuclis i la transformació de l'actual en via paisatgística.

- S'hauran de crear les àrees de creixement necessàries per completar l'estructura dels nuclis de Gelida i Sant Salvador, al marge de la demanda potencial.

- Es consolidaran i remodelaran la resta de nuclis dotant-los dels serveis necessaris.

- El creixement plantejat es proposa no superar en cap cas un sostre màxim de 12.000 habitants el 2020, considerant els habitants del centre urbà i la colmatació de les urbanitzacions.

- Serà imprescindible reequipar el terme, considerant especialment les necessitats escolars i esportives i l'estructura de Gelida en un nucli urbà molt més poblat que els altres nuclis urbans.

Panoràmica de Gelida

Procés participatiu

Una vegada feta la diagnosi i elaborades les propostes es va desenvolupar el procés de participació ciutadana per tal de donar a conèixer els treballs i recollir les inquietuds i opinions dels gelidencs i gelidenques respecte de la situació i problemàtica actuals.

Donat que els treballs en aquesta fase se centraven en propostes d'estructura general del terme i dels nuclis urbans, tant la informació que s'havia elaborat i que, per tant, es va exposar, com les explicacions donades en les jornades d'exposició pública i la valoració dels suggeriments s'han fet seguint aquest principi.

Durant el procés s'han exposat diferents materials i realitzat diversos actes, uns d'ells encaminats a

difondre les idees plantejades i d'altres a recollir propostes i suggeriments.

- Exposició de la informació, diagnosi i propostes de l'Avanç del POUM a la sala de plens de l'Ajuntament entre els dies 13 de març i 21 d'abril. Juntament amb la documentació de l'Avanç de l'estudi ambiental i l'estudi de la hisenda municipal.

- Penjada a la web d'un Power Point d'explicació de la documentació.

- Repartiment de díptics explicatius de les idees i el procés a tot Gelida.

- Elaboració de butlletes per a facilitar el procés de redacció de suggeriments.

- Realització de xerrades explicatives: 26 de gener, adreçada a entitats; 9 de març, exposició al Ple

de l'Ajuntament; 13 de març, oberta a tota la població.

- Explicacions particulars i recollida d'idees: 16 de març, nucli urbà; 25 de març, Sant Salvador i nuclis rurals i tractament del sòl rústic; 31 de març, Martivell, Safari, Bellavista, Vistabella i Vinya del Ceguet,

- Atenció per part d'un membre de l'equip redactor a la sala d'exposicions per a orientació als visitants, durant 3 dissabtes consecutius (25 de març i 1 i 8 d'abril),

En aquest moment ens trobem en ple treball de redacció del POUM, una vegada ja ha estat analitzada i valorada la informació recollida durant el procés d'exposició pública. El procés de participació es reprendrà quan els treballs estiguin més avançats i puguem oferir nous elements de discussió. Us hi esperem. ☺

*Ferran Perelló i
Víctor Escarré*

Descobrim l'Anoia!

Que els rius són vida tothom ho diu. El que no està gaire clar és quin és l'estat de salut d'aquests rius. Esbrinar-ho pot ser una gran tasca educativa, pot ser una manera de conèixer la biodiversitat, pot ser una manera de fer-nos-els propers. En definitiva, esbrinar-ho pot fer-nos créixer i ens fa estimar el medi, el

poble, la comarca, el país, aquest malmès món del qual formem part dins d'una gran xarxa de vida.

Fent educació ambiental a Gelida

Fa dos anys que cada tardor desembarquem a Gelida, amb alumnes de 13 a 16 anys, des de l'escola la Institució Montserrat SCCL de

Barcelona. Ens acostem al riu Anoia i al seu afluent Rierussa que conflueix amb l'Anoia prop de la nostra estació de tren. Al riu, hi venim carregats de safates, lupes, filtres, dossier de camp, botes de pescador, pots, reactius, mapes, fotos aèries i ganes de buscar pels seus racons la vida, la física i la química que ens amaga.

Alguns alumnes mesurant l'amplada i la profunditat del riu

Vista d'un meandre del riu Anoia

La nostra visita forma part d'un ambiciós projecte ambiental que s'anomena Projecte Rius. Aquest projecte pretén fer una anàlisi de l'estat de salut dels rius de tot Catalunya, alhora que acostar els rius als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que es comprometen a visitar-los i analitzar-ne diversos aspectes ecològics. S'adreça a escoles, associacions, espais, escoltes, particulars, i el seu nivell de dificultat és assequible a tothom. Qui vulgui en pot formar part. En podeu trobar més informació a la web www.projecterius.org.

A la nostra escola, amb un professor gelidenc del Puig, vàrem decidir fer l'anàlisi del tram de l'Anoia situat entre La Gelidense i la Font del Claro, incloent-hi la desembocadura de la Rierusa i passant

pel gran meandre de les Cases Noves. Un quilòmetre i mig de riu que fins al moment actual ja hem estudiat amb uns 150 nois i noies organitzats en petits grups cooperatius.

El nostre estudi del riu

I quins resultats podíem esperar trobar al nostre riu? L'Anoia fa un recorregut d'aproximadament 70 km de longitud i abraça una conca d'uns gairebé 1.000 km². S'origina a partir de 4 rieres que s'uneixen a Jorba i recorre la comarca de l'A-noia, l'Alt Penedès i el Baix Llobregat. Passa per importants nuclis de població i industrials com són Igualada, Capellades i Sant Sadurní d'Anoia. Això no ens permetia ser gaire optimistes a priori sobre l'estat de salut del riu. Durant aquests dos anys hem analitzat l'aigua i les riberes des de diferents punts de vista. N'hem mesurat el cabal, el pH, la duresa, nitrats i nitrits, la temperatura, la transparència (paràmetres fisicoquímics), alhora que n'hem identificat alguns éssers vius, els anomenats macroinvertebrats, que tenen importància perquè són bioindicadors. Els organismes bioindicadors, amb la seva presència o absència, ens diuen si les aigües són netes o brutes. Per exemple, el quironòmida vermell és típic d'aigües contaminades; en canvi, els oligoquets només els trobem en aigües molt netes. Doncs bé, els resultats van confirmar les nostres previsions: vam trobar organis-

Alumnes prenent dades a la riba de l'Anoia

mes típics d'aigües brutes, inclòs el quironòmid vermell. A la Rierussa els resultats van ser una mica millors, però no excessivament optimistes. La presència de col·lectors que aboquen aigües residuals no ajuda a arreglar-ho.

Malgrat que en el transcurs de la recerca hem pogut observar els efectes de les inundacions sobre les naus industrials que han ocupat de forma inadecuada la llera inundable, allò que ens dóna un resultat ecològicament més bo és l'estat de les ribes, tant a l'Anoia com a la Rierussa. És un entorn antropitzat, però els marges de la llera no han estat modificats amb esculleres artificials i el seu estat naturalitzat és un patrimoni que creiem que és important mantenir: els arbres de ribera, els canyissars i els seus meandres que acullen ànecs, fotges i bernats pescaires, així com tortugues i serps, acosten aquests entorns a una natura en un bon estat de salut. Gelida té aquí una riquesa, un patrimoni natural i ecològic que nosaltres valorem com a important.

El treball d'aquest any, signat per quatre alumnes, però recollint la informació de més de 70 alum-

Visita al riu amb els veïns i veïnes del Puig i la Valenciana

nes, ens ha valgut el Premi de la Societat Catalana de Biologia de l'Exporecerca Jove 2006, celebrada a la Universitat Pompeu Fabra el passat mes d'abril.

Sabem que la conca del riu Anoia té pocs grups que l'analitzin des del Projecte Rius. Aprofitarem, doncs, aquest escrit per fer una crida i animar a qualsevol persona particular, a l'esplai, a l'escola, a grups de veïns i veïnes, a unir-se a aquest Projecte Rius. Aquest

mateix mes de juny, els dos sota-signants vam dur a terme una activitat semblant a la que fem amb els nostres alumnes, amb una colla de veïns i veïnes del Puig, que tenen l'Anoia a tocar de casa.

Coneixem el riu, l'estudiem, el respectem i, sens dubte, fent tot això arribem a estimar-lo. I estimant l'Anoia ens fem una mica responsables del nostre petit país. ☺

Alumnes premiats a l'Exporecerca pel seu treball sobre el riu Anoia

Cristina Mollà Tècnica de Joventut-Ajuntament de Gelida

L'espai jove

El passat 27 de maig del 2006 es va inaugurar l'Espai Jove. Aquest equipament, situat al CIC (Centre d'Iniciatives Culturals), sorgeix com a conseqüència de l'elaboració de dos documents: per una banda, el Pla Local de Joventut del municipi (aprobat pel Ple el 15 de març del 2005) i, per una altra, la valoració dels resultats de l'enquesta realitzada a l'alumnat de l'IES Gelida (presentada públicament el 26 de maig del 2005).

Del diagnòstic realitzat en el Pla Local de Joventut es detecta la necessitat de crear un espai destinat a la població juvenil del municipi, a través del recull de les dades i la seva posterior anàlisi. A continuació reproduïm el text que ho reflecteix.

La població d'edats compreses entre els 15 i els 29 anys representa un 21'29% de Gelida, d'aquest un 54'48% són homes i un 45'12% són dones i un 92% són de nacionalitat espanyola [...].

Gelida és un municipi amb tradició associativa, tal com mostra la visualització de les polítiques de Joventut, però a causa del fort creixement demogràfic dels últims anys pot perdre l'arrelament al territori (teixit associatiu), i per aquest motiu és important potenciar l'associacionisme i desenvolupar serveis per a joves.

El diagnòstic realitzat revela que hem de potenciar els següents objectius:

- *Desenvolupar i potenciar serveis adreçats a joves.*
- *Crear espais de trobada i participació.*
- *Enfortir el teixit associatiu.*
- *Dinamitzar la participació de la ciutadania no associada.*
- *Fomentar la participació dels joves en les polítiques de joventut.*
- *Treballar la interdepartamentalitat.*
- *Facilitar els processos de transició de la formació al treball.*
- *Promoure hàbits saludables.*

I en un qüestionari per a l'alumnat de l'IES Gelida es reflecteix el següent:

Quant els serveis per a joves, cal destacar que el 27,2% dels alumnes que han contestat el qüestionari utilitzarien o utilitzen el servei d'accés a internet, seguit dels espais de trobada en un 22,8%.

SERVEIS PER A JOVES	PERSENTATGES
Local d'assaig musical	12,3
Viatgeteca	6,1
Espais de trobada	22,8
Sala per a treballar en grup	12,0
Accés a internet	27,2
Cessió d'espais	4,1
Assessorament en salut	13,5

En tots dos documents s'expressa la necessitat de disposar d'un espai de trobada destinat a la població jove del municipi i és per aquest motiu que, un any després de la presentació d'aquests, s'inaugura l'Espai Jove. Actualment s'aposta per un espai aglutinador de part dels serveis municipals juvenils, on els joves disposen de:

- SIAJ (Servei d'Informació i Assessorament per a Joves).
- Cessió de sales (prèvia sol·licitud).
- Suport a iniciatives (suport a iniciatives de col·lectius i associacions).
- Espai de trobada, activitats i participació.
- "Internet self-service" (accés gratuït a Internet).
- Buc d'assaig (prèvia sol·licitud).
- L'Embut (accés als serveis i recursos per a joves i agenda d'activitats interactiva online).
- "Un cop de mà" (aula d'estudi).
- Punt d'informació juvenil d'autoconsulta (salut, treball, habitatge, turisme, formació, accés a la universitat i formació professional, etc.).
- Treballoteca (borsa de treball virtual i informació sobre el món laboral).
- Assessories individuals i familiars (informació personalitzada per a joves i les seves famílies).
- Viatgeteca (viatgeteca virtual, activitats d'estiu, carnets d'alberguista i estudiant).

Des de l'Àrea de Joventut us convidem a opinar, participar, proposar..., en definitiva, a apropiarnos de l'Espai Jove per tal de donar resposta, en la mesura que sigui possible, a les vostres necessitats, inquietuds i iniciatives. ☺

Alfred Mauri

L'automatització de les campanes de la parròquia de Sant Pere de Gelida

Es van celebrar les activitats inaugurals de l'automatització de les campanes de la parròquia de Sant Pere de Gelida. El dia 3 a la nit amb la presentació del muntatge musical i audiovisual "Campanes i campanars, un paisatge sonor", i durant el migdia del dia 4 oferint la possibilitat de pujar el campanar, fer-hi una visita comentada i conèixer

les noves instal·lacions. Aquests actes, organitzats per l'Associació d'Amics del Castell de Gelida i la Coral Vallbardina, en col·laboració amb la parròquia de Sant Pere de Gelida, van comptar amb el suport del Patronat de Cultura de l'Ajuntament de Gelida.

Culminava així un procés que es va endegar a l'octubre del 2004 amb l'acte d'homenatge a Ramon Torres, campaner de Gelida durant

50 anys, i a Josep Boncompte, per la seva dedicació a l'estudi de les campanes i al patrimoni cultural de Gelida, coincidint amb la inauguració de l'exposició "Les campanes: la veu del temps".

El fet que Ramon Torres deixés d'exercir la tasca que havia fet puntualment cada dia durant mig segle i el mal estat de les campanes eren dos factors que podien portar el campanar de manera im-

Fotos: *Jaume Rius Pascual*

minent al silenci. Davant d'aquesta situació l'Associació d'Amics del Castell de Gelida va endegar la tasca d'elaboració d'un projecte d'intervenció que assegurés la conservació d'aquest patrimoni tant pel que fa a les mateixes campanes com a assegurar-ne la continuïtat dels seus tocs.

Tècnicament s'ha procedit a la substitució dels jous de les campanes Roser i Miquela, un dels quals era de ferro (un material avui totalment desaconsellat), i s'han dotada de nous jous de fusta de roure, adequats per a una automatització mitjançant la instal·lació de dos electromartells i els volants i motors per a fer-les brandar, cosa que en els darrers anys no es feia pel mal estat dels eixos de les campanes. La realització d'aquestes operacions va fer necessari despenjar

les campanes mitjançant una grua de grans proporcions per tal de poder treballar amb la seguretat requerida. L'automatització es va encarregar a l'empresa especialitzada ERMEC.

Avui ens sentim plenament satisfets d'haver treballat per assegurar la pervivència d'un patrimoni històric i cultural de Gelida que era en perill de desaparició i des d'aquestes pàgines volem agrair la col·laboració de tots aquells que ho han fet possible.

Si l'automatització assegura el toc puntual de les campanes, no volem que es perdin tampoc ni l'ofici de campaner ni la possibilitat de fer-les sonar manualment. Per això es vol que Gelida tingui un grup de campaners i campaneres que les facin tocar en dates senyalades.

Els actes indicats es van acompanyar

Fotos: Jaume Rius Pascual

d'una mostra amb quatre plafons que exposen la història de les campanes, els campaners i els campanars de Gelida, amb els seus tocs, i el procés de restauració i automatització que s'ha portat a terme, i on consten els noms de tots els col·laboradors.

Aquesta mostra restarà instal·lada de manera permanent al campanar, per al qual s'establirà més endavant un règim periòdic de visites comentades que es faran des del Centre d'Interpretació del Castell de Gelida. Aquest projecte forma part d'un de més

ampli que ha de permetre la restauració del rellotge públic que hi ha sobre la façana de l'església, inaugurat ara fa un segle, i l'adequació per a la visita de l'espai on se situa la maquinària. Un espai sorprenent on podrem veure passar el temps. ☺

Salvador Llorac i Santis

Relació de remences del territori del castell de Gelida segons una llista de l'any 1448

Mercès a la conservació a l'Arxiu Municipal de Girona d'un manuscrit relligat amb la relació de pagesos de remença entre els anys 1448 i 1449 al Principat que ha estat transcrit recentment per Maria Mercè Homs i Brugaroles i que ha merescut ésser editat per l'Ajuntament de Girona, dins la col·lecció *Documents de l'Arxiu Municipal*, número 11,^(*) ens assabentem que al Penedès històric hi hagué diversos indrets en els quals la pràctica remença d'arrel alt medieval era present, tot i ser un mal ús típic a la Catalunya Vella, però

poc practicat a la Nova, la qual cosa confirma que, en ser el Penedès zona de marca des de finals del segle IX, es pot considerar ben bé que entrà des de molt antic a formar part del nucli original del país, on aquesta pràctica era present en diferents jurisdiccions senyorials, sobretot de l'església i baronials.

La paraula *remença* vol dir pagament d'una redempció personal i era el dret que el senyor territorial podia exigir del vassall subjecte a adscripció de la terra quan aquest volia abandonar-la. Era comú a la Catalunya Vella i fou

reconeguda oficialment pel rei Pere II el Gran el 1283. Va ser un dels mals usos suprimits pel rei Ferran II el Catòlic en la sentència arbitral de Guadalupe de 1486.

A causa de la pesta negra del 1348 van disminuir notablement els ingressos senyorials, la qual cosa comportà que els pagesos fossin reprimits al màxim; el fet provocà una agitació pagesa entre els anys 1380-90. Al primer terç del segle XV les commocions remences minvaren molt a causa d'una relativa prosperitat, però en intensificar-se posteriorment la crisi agrària l'agitació va continuar.

Esplèndida aquarel·la del castell, original de Ramon Vergés i datada el 10 d'octubre de 1880. Cal destacar-hi la manca de vegetació, l'alçada de la torre de la plaça del Pedró, avui escapçada, i Montserrat al fons. Arxiu del Centre Excursionista de Catalunya. Barcelona. Arxiu ECM

Una provisió atorgada pel rei Alfons el Magnànim l'1 de juliol de 1448 va permetre la reunió dels remences per tal de nomenar síndics per al repartiment i recaptar dels diners oferts al rei per obtenir l'abolició dels mals usos, d'on es procedí a la confecció d'una llista entre els anys 1448 i 1449. Aquesta ordre va provocar un rebuig per part dels senyors de la terra, però, tot i així, les assemblees es realitzaren malgrat el boicot en diferents indrets.

En part l'inici de la Guerra Civil del 1462-72 fou provocat per la revolta dels remences, els quals foren manipulats pels dos bàndols en disputa. Els resultats no foren els esperats i els pagesos remences es tornaren a revoltar el 1483, la qual cosa comportà fortes topades sagnants amb les forces de les autoritats, que no acabaren fins a l'esmentada sentència del 1486, on se solucionà definitivament el conflicte i així, previ el pagament per part dels pagesos d'una quantitat de diner, foren alliberats de l'adscripció a la terra, se'ls garantí llur llibertat personal i la possibilitat de disposar de béns mobles, tot restant en llurs posicions com a mers enfiteutes. El fet provocà en certes zones del país un equilibri en el camp i, per tant, un augment de les explotacions agràries; a més, els que ho volguessin, lliures ja, es podrien dedicar a altres activitats econòmiques.

El Penedès històric fou visitat per tres delegats amb consentiment reial. L'un, aprofitant l'estada a llocs del Baix Llobregat, va arribar fins a Gelida al desembre de 1448 i els restants en dues etapes, entre desembre

de 1448 (10 visites) i febrer de 1449 (4 visites), que corresponen a indrets del Garraf i la costa (exceptuant Viladellops). Segons l'actual divisió comarcal, a l'Alt Penedès anaren els representants en 8 llocs, al Baix Penedès en 5 i al Garraf en visitaren 2.

El total de persones presentades als sindicats, segons les llistes que es redactaren, fou de 237, que es poden considerar caps de cases o focs, d'on tindrem que els descrits representaven unes 1.066 persones si suposem 4,5 persones per foc. Se'ns fa difícil poder saber el nombre de focs a la comarca a mitjan segle XV; sabem, segons el fogatge que es va fer un segle després (1553), que al Penedès hi havia 2.097 focs segons la divisió territorial actual (tot i tenir en compte que els focs solament són orientatius, ni molt menys expressen la població real del territori, que era molt més alta); ara bé, si tenim present que hi va haver la Guerra Civil del 1462-72 que afectà molt la comarca, creiem que en aquells moments els focs del Penedès podrien ben bé arribar a uns 2.500, i que els focs pagesos de remença serien aproximadament un 9,5% del total del territori, xifra bastant baixa si la comparem amb els que hi havia sobretot en la demarcació de la diòcesi de Girona.

Podem observar que l'organització de l'administració reial era molt bona tant en el funcionament administratiu com en la xarxa de comunicacions. Sense cap dubte, els correus entre les diferents parròquies eren ràpids i eficients.

Veiem que els veïns eren cridats amb repic de campanes; solament observem en un cas que s'utilitzà el so de corn (el Gomer)

i en dos el so de viafora (Canyelles i Gelida). La convocatòria generalment tenia lloc a l'església del lloc, també es feia al cementiri, a la plaça del poble i, fins i tot, en un cas, en una casa particular.

No obstant això, s'observa que a vegades les assemblees camperoles foren boicotejades pels que n'eren contraris (els senyors de la terra), com es pot observar en la que va tenir lloc a les quadres de Viladellops i de Banyeres, on solament es va presentar una persona. La que aplegà més gent fou la que va tenir lloc al Gorner, aleshores parròquia de Sant Jaume de Castellví del Penedès, amb 26 persones.

Es pot veure, si mirem el fogatge de 1553, que els cognoms de les poblacions es repeteixen poc, a no ser la parròquia de Sant Pere de Ribes, però cal tenir present que havien passat més de 100 anys i una guerra civil sagnant; a més, s'havien produït bastants moviments de població, sobretot en quedar els remences redimits, a partir de 1486,

de les servituds a les quals eren sotmesos. Podem afirmar –els antroponims ens ho indiquen– que entre els remences hi havia persones d'ètnia jueva (a Gelida el cas de Sàbat és ben palès) i musulmana (aquests últims en menys proporció), això sí, conversos, tot i conservar el seu cognom originari en alguns casos; d'altres agafaren com a cognom un nom de pila cristià.

Veiem que les jurisdiccions senyorials no influïren per res, almenys al Penedès, en aquest mal ús, ja que els llocs ressenyats tant es poden observar en indrets de domini jurisdiccional de la corona com de l'església i baronials civils.

La relació no deixa de tenir la seva importància sociològica i ajuda a conèixer una mica més la comarca. El fet confirma que el Penedès des d'una època molt reculada va entrar de ple dins el domini cristià, podent-se ben bé incloure dins l'anomenada Catalunya Vella.

Pel que respecta al territori del castell termenat de Gelida, el 10 de

desembre de 1448, en presència de Gabriel Artedó, notari substitut, i dels testimonis Bernat Riera i Francesc Julià, estudiant del terme del castell de Cervelló, són convocats a la plaça del castell de dit lloc (es deu referir a la coneguda plaça del Pedró situada als Tarongers) amb repic de campanes i so de viafora, els homes de dit territori per manament del porter reial Bernat Joan d'Anyells.

Es presentaren un total de 21 remences caps de casa. Foren: Guillellem Oller; Joan Ginebreda; Lluís Martí; Bartomeu Bassa; Francesc Soler, de la Mesa; Joan Ginebreda, de la Joncosa; Pere Miquel, del Puig; Bartomeu Perelló; Joan Marçans; Francesc Barceló, sastre; Pere Terme; Bernat Sàbat; Montserrat Rovira; Bartomeu Oller, de Cullera; Gabriel Llobet; Jaume Ginebreda; Bernat Claramunt; Pere Llobet; Joan Llobet; Bernat Sabater i Miquel Terme.

(*) *El sindicat remença de l'any 1448*. M. Mercè Homs i Brugarolas. Girona. 2005. ©

Ramon Rovira i Tobella

Aproximacions i precisions sobre els remences a la Baronia de Gelida

Enguany en Salvador Llorac ens ofereix aquesta col·laboració i, d'acord amb ell, ampliem i alhora fem uns comentaris que a Gelida sembla que s'adiuen amb els conflictes remences, i també intentem d'esbrinar qui eren, en bona part, aquests remences de la Baronia de Gelida.

A la Baronia de Gelida, i des del segle XIV, el fet de capbrevar hi és present. Els dos primers capbreus

són simples llistes amb les rendes que percebien els senyors, el 1327 i el 1346; del tercer, de 1453, més complet que els anteriors, i que ens hauria estat clau per a poder identificar els remences de la crida més acuradament si s'hagués conservat, només en tenim unes quantes confessions, o simplement referències que hi fa el següent, el de 1513, molt complet, i que, a més, ens aporta informació fins al segle XIV. L'acció

de capbrevar solia fer-se quan ja havia pres possessió, després d'haver jurat els privilegis de la Universitat o Baronia de Gelida, el nou senyor de la Baronia, bé per successió, o sigui per defunció de l'anterior senyor, o per compra, com ara fou el cas de l'any 1736. El nou senyor volia actualitzar les seves rendes.

Ens ha cridat l'atenció el moment en el qual es produeixen els establiments emfitèutics que es fan a Gelida

Entre els fons dels il·lustrats propietaris de Can Guineu del Sant Sadurní, aparegué aquest dibuix, d'autor anònim, del castell i barri dels Tarongers fet a l'octubre de 1870, esdevenint la primera visió gràfica fins ara trobada del nostre Castell. Recordem que el dibuixant i pintor Lluís Rigalt no féu dibuixos de Gelida fins al 1879 i en Benet Bellí també el mateix any. Tot i una certa ingenuïtat del dibuix, hi veiem clarament les ruïnes del castell i l'església, aleshores sense tanta vegetació que les desdibuixa, i en primer terme, la masia gòtica de ca la Maria Sabreda o can Terme de la Parra, l'actual casa Folch, (antic mas Barceló), cal Vadó, la casa "Cantàbric", i ca n'Oller dels Tarongers. Gentilesa de Carles Querol i Joan Rosselló Raventós. Arxiu ECM

i la relació que hi havia amb els conflictes remences.

Primer: els primers establiments emfitèutics s'accentuen en el decenni 1390-1395 i, per tant, després dels conflictes del decenni anterior, i així trobem els següents: can Llopart de Dalt i de Baix, del Puig i can Santfí el 1390, can Ginebreda (pel mas de la Joncosa, ara can Rossell de la Muntanya) el 1393, i can Martí de Dalt o la Torrevella el 1395. Can Duran no hi és perquè ho posseïen d'altres fins que per compra passà als Duran al segle XV. Aquí convindria observar que la major part d'aquestes propietats pertanyien a la comanda de la Joncosa, que havia estat dels templers fins a la seva alienació a principis del segle XIV. Un altre punt a considerar.

Segon: després de la crida del 1448-49 esmentada en l'article anterior, Antoni Bertran, senyor de Gelida, l'any 1453 ordena capbreu a la Baronia de Gelida, i en la parròquia de Sant Pere de Gelida trobem les masies o propietats de can Batllell, can Perejoanet, can Sàbat, can Toni Oller i can Valls, i segurament n'hi havia alguna més, però, tal com hem comentat anteriorment, no es conserva aquest capbreu, i la informació és extreta d'altra documentació que hi fa esment.

Tercera: després de la sentència arbitral de Guadalupe del 1486, no es capbreu fins al 1513, perquè convé recordar que a Francesc Bertran i de Calders li fou confiscada la Baronia de Gelida després de 1472 i ja no la posseï mai més; morí després de 1503 abans que la seva muller Violant de Malla, que també posseï la Baronia, i és el seu fill Francesc Bertran i de Malla qui ordena, un cop morts els seus pares, nova capbreu a la Baronia de Gelida. En aquest capbreu de 1513 s'esmenten pràcticament totes les propietats de la Baronia de Gelida, exceptuant, és clar, les que apareixen després per segregació d'altres durant els tres segles posteriors, més o menys. Encara caldria afegir altres establiments emfitèutics complets o parcials que s'efectuaren durant el segle XV, com ara can Terme de la Parra, el 1416; la Ferreria, el 1420; can Voltà, el 1426; can Castany, el 1448; can Pasqual, el 1459, establerta als Canals, i can Roig, del mas Osset, el 1488. En conclusió, doncs, podem observar que hi ha una relació entre els conflictes remences i els establiments emfitèutics o de capbreu, afegits als que per successió es practicaren a Gelida. Tots tres casos d'establiments emfitèutics es feren després dels conflictes agraris o després de la crida remença.

Els Remences amb comentaris d'identificació

1.- *Guillem Oller*. En dos documents de l'any 1444 s'esmenta un Guillem Oller, hereu, els seus fills Bartomeu, Guillem i Antoni, i el nét Gaspar Oller, futur hereu, fill d'aquest Antoni, hereu de can Toni Oller de la Cauma.

2.- *Joan Ginebreda*. Segurament té relació amb els altres Ginebreda, can Voltà o can Duran de la Muntanya, ara can Rossell de la Muntanya.

3.- *Lluís Martí*: En una època (1480) de can Penyella s'esmenta un Lluís Martí, pagès, de Sant Llorenç d'Hortons.

4.- *Bartomeu Bassa* era un hereu de can Santfí, antigament mas Descoll.

5.- *Francesc Soler de la Mesa*. Aquí hi podria haver un error de còpia de l'escrivà: segurament de *Mesó* (o *Masó*) a *Mesa*, ja que el text que ens ha arribat posa clarament una *a* final. Creiem que ha de ser *Mesó* (o *Masó*) i amb tota seguretat fa referència a un Soler que vivia a la que fou la quadra de la Masó, coneguda més bé per la comanda templer de la Joncosa. Convé dir que els topònims *Masó*, o *Mesó*, i *Joncosa* eren habituals i usats al segle XIV, XV i XVI, i posteriors també, i per això ens inclinem que fóra versemblant *Francesc de la Mesó* i no pas de la *Mesa*, volent indicar la procedència o residència.

6.- *Joan Ginebreda* de la Joncosa era un hereu de can Ginebreda. El mas de la Joncosa està situat on ara és can Rossell de la Muntanya i abans can Duran de la Muntanya, i hem de dir que aquí hi ha hagut una nova ubicació de la casa i família de can Ginebreda, segurament per divisió de la propietat que possiblement i originàriament conformava les pro-

pietats actuals de can Ginebreda, can Rossell, can Farigola, segregada de can Rossell, al s. XVII, can Voltà i can Migrat, segregada de can Voltà, al segle XIX. Encara hauríem de comptar amb el mas Roig, maset Bardina... Sobre la Joncosa, ho hem esmentat en l'anterior aclariment.

7.- *Pere Miquel del Puig* era un hereu de can Llopard del Puig, tant de Dalt com de Baix, i potser de cal Font també, que tenen un origen comú.

8.- *Bartomeu Perelló*. En uns capítols matrimonials (1443) s'esmenta un Bartomeu Perelló, fill de Bartomeu i Gabriela. Podria ser de can Miquel de les Planes, ja que s'anomenava antigament el mas Perelló, i l'any 1513 el posseïa Joan Mitjans.

9.- *Joan Marçans*. A la parròquia de Sant Joan Samora hi havia el mas Marçans que el 1513 pertanyia als Oller de cal Bitxo i que a finals del segle XVII vengueren als Bargalló de Sant Esteve Sesrovires.

10.- *Francesc Barceló*, sastre. Es tracta del Mas Barceló, que a principis del segle XX la família Ribé, abans Petit de la Plaça i anys després cal Canyivell, vengueren i que darrerament ha estat novament venut pels Folc. Creiem, sense dubtes, que la plaça era la plaça del Pedró i estava situada al barri dels Tarongers perquè la rectoria vella, ara cal Civit, la casa del Tarongers (ara cal Manó, cal Patró i cal Franciscó, s. XIX), cal Vador i can Oller dels Tarongers afrontaven amb la plaça que, sens dubte, era la plaça del Pedró i que NO estava situada dins el recinte superior del castell. Ara que esmentem la plaça del Pedró, des d'on es féu la crida i havent identificat en alt percentatge els remences que hi acudiren de la parròquia de Gelida i part de les parròquies de Sant Llorenç d'Hortons i de Sant Joan Samora, observem que, curiosament, eren de les masies properes al terme de Gelida, la

qual cosa ens demostra que l'abast del toc de campanes era molt més nítid que en l'actualitat.

11.- *Pere Terme* era un hereu de can Duran de la Costa o de la Torre Brocarda, ja fa anys desapareguda.

12.- *Bernat Sàbat* era un hereu can Sàbat de la Pujada, o del Colomer, masia també desapareguda a la segona meitat del segle XX.

13.- *Montserrat Rovira*. Podria ser de can Torres, ja que al segle XV-XVI era dels Rovira. També hi havia uns Rovira al terme de Sant Llorenç d'Hortons.

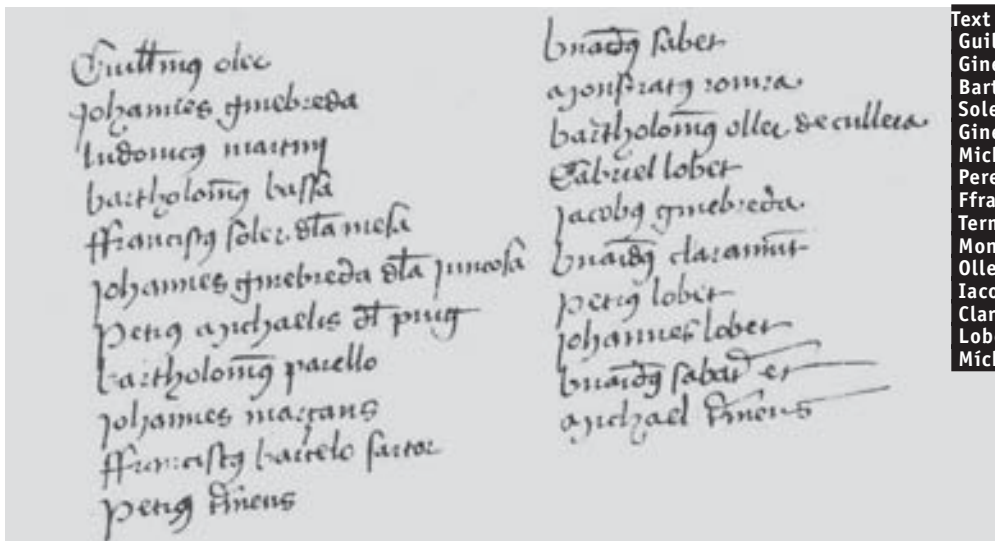
14.- *Bartomeu Oller de Cullera*, que era un hereu de can Perejoanet, tres masos aplevats: el mas Palau, el mas Terguer i el mas Cullera, i el topònim més conegut fou el de mas Palau.

15.- *Gabriel Llobet*. Podria tractar-se de can Mata de l'Abelló, ja que al segle XV era d'uns Llobet. Vegeu al 19 els comentaris sobre els Llobet.

16.- *Jaume Ginebreda* era un hereu de can Voltà, que probablement eren emparentats amb els Ginebreda. En Jaume va tenir una filla que esdevingué pubilla i es casà amb un Voltà al segle XV.

17.- *Bernat Claramunt*. No identificat de moment. Actualment hi ha can Claramunt dels Tres Trulls a Sant Llorenç d'Hortons, però el primer Claramunt hi entrà com a pubill quan es casà amb l'hereva Cartró al segle XVII.

18.- *Pere Llobet*. Anys més tard trobem que el mas d'en Raimon Papiol també es deia el mas de Pere Llobet. L'any 1445 trobem un Pere Llobet que fa capítols matrimonials amb una cabalera de can Voltà, Francesca Ginebreda, i que podria ser aquest. El mas Papiol era una casa o cases compartides, i així es troba en diversos capbreus, i com a exemple, l'any 1453, l'habitava i la capbreva un Joan Rovira, que diu que afronta amb un Llobet, i que un

Text original i transcripció:
 Guillelmus Oler, Iohannes
 Ginebreda, Ludovicus Martini,
 Bartholomeus Bassa, Ffranciscus
 Soler de la Mesa, Iohannes
 Ginebreda de la Iuncosa, Petrus
 Michaelis del Puig, Bartholomeus
 Perello, Iohannes Marçans,
 Ffranciscus Barcelo, sartor, Petrus
 Termens, Bernardus Sabet,
 Montserratus Rovira, Bartholomeus
 Oller de Cullera, Gabriel Lobet,
 Iacobus Ginebreda, Bernardus
 Claramunt, Petrus Lobet, Iohannes
 Lobet, Bernardus Sabater et
 Michael Termens

Pere Llobet fa de testimoni. Actualment és cal Rius, al nucli del poble de Gelida.

19.- *Joan Llobet*. Vegeu el 15. Podria ser de can Mata de l'Abelló, que al segle XV eren dos masos contigus anomenats el mas Llobet i el mas Barceló, o Barcelona, que en el capbreu de 1513 posseïa Gràcia, muller de Bernat Miquel. Els antics hereus de can Torrents de les Oliveres es deien Llobet però l'any de la crida ja hi havia l'Eulària Llobet, filla de Berenguer, pubilla, casada amb Guillem Torrents, i amb descendència.

20.- *Bernat Sabater*. No identificat.

21.- *Miquel Terme*. Podria tractar-se de la propietat, o part de la propietat, de la Torre de Llosetles.

Alguns d'aquests són difícils d'identificar, o pot haver-hi interpretacions no correctes degudes a l'escassa documentació del segle XV, o bé podrien ser de les parròquies de Sant Llorenç d'Hortons i de Sant Joan Samora, avui municipi de Sant Llorenç d'Hortons, no tan investigades per ara, ja que fins al segle XIX aquestes dues formaven part de la Baronia de Gelida, essent la parròquia de Sant Pere de Gelida la principal. ☺

Ramon Tarrida i Armengol

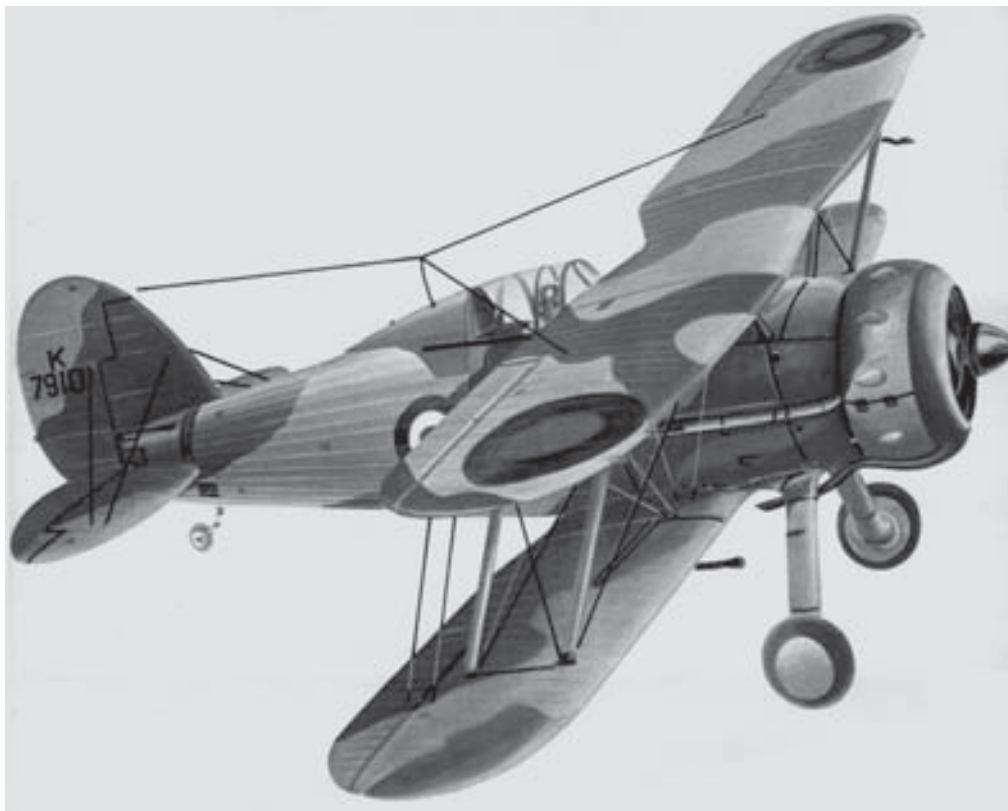
L'avió de ca n'Ollé

El qui subscriu aquest treball no és altre que aquell al qual li publicaren el llibre *Memòria i vivències de la guerra civil a Gelida i la llarga post guerra*, obra en la qual va fer un exercici de memòria històrica, a nivell local i de l'home i la dona del carrer. En el tal llibre creia que hi havia posat tot el que recordava, doncs no. Em queda en algun racó del cervell un fet que a la Gelida d'aquells anys causà un cert impacte i que tot seguit contaré.

Un avió de caça dels que ja havia fet la Guerra Civil es va estavellar a Gelida,

però afortunadament fora del poble, crec que era en començar l'any 1942. L'avió era un caça biplà d'un model que, tot hi havent "fet" la Guerra Civil espanyola, era un avió molt complet, amb un potent motor i força avançat; però, amb el caire que ja portava la segona Guerra Mundial, ja era un xic antiquat i poc ràpid; però volava, i com volava! Aquell avió tan manejable i la professionalitat del pilot feia que, quan venia a Gelida, es formés, com per encantament, un magnífic espectacle aeri. Procuraré explicar-vos-el amb el meu humil bolígraf: ens

obsequiava amb unes passades per sobre del poble tant del dret com invertit, encarava el campanar, o així ho semblava, esquivant-lo tot seguit amb una passada, amb l'avió invertit o nivellat quan a nosaltres ens semblava que s'hi acostava massa; s'allunyava, feia un tomb i tornava obsequiant-nos amb diversos tipus d'acrobàcies com: rissos, vols invertits, "loopings", caigudes de fulla seca, etc. Per a gaudi nostre, tot li sortia bé. La seva maniobra preferida, però, era la següent: començant a baix el riu, encarar el torrent de Sant Miquel per la part de la font Barbuda i pujar amb el motor a tot pistó fins a la part alta del poble, per sobre les fonts i el fondo "del Racó", on, elevant-se de cop, feia unes quantes voltes ran mateix de la masia i el turó de ca n'Ollé fins que marxava. Com podeu suposar, tals maniobres anaven amanides amb un soroll eixordador quan passava ran les cases. Per què tot això venia a fer-ho a Gelida? Més avall ja ho explicaré: després d'estavellar-se aquell dia ja no tornà més, almenys volant. Es digué pel poble que hagué de donar explicacions per haver-se estavellat l'avió tan lluny de la base de proves que sembla que era llavors el camp d'aviació de Sabadell. Ell deia que, si venia aquí, era perquè els corrents d'aire de les muntanyes i les valls de Gelida li donaven ocasió de fer unes proves més completes, però l'explicació era ben bé una altra: la Masia de ca n'Oller de Dalt, la mateixa que ara anomenen ca n'Ollé de la Muntanya, tenia llavors un propietari que era advocat, Don Manuel de Oms, el qual amb la seva família hi vivia la major part de l'any. L'esmentat senyor tenia una filla, ja una senyoreta, que es deia Maria Dolors, la qual estava promesa amb un jove avia-

dor militar del qual ignoro la graduació, però a nivell popular se sabia que era pilot de proves, encara que a Gelida era conegut com "l'aviador de ca n'Ollé. Aquell darrer dia, com tants d'altres, quan volava en posició invertida per sobre del poble, el motor de l'avió va fer com uns estossecs i, tot llençant uns glops de fum, es va parar; l'home, conscient del que passava i com a bon professional, va nivellar l'aparell amb el bon sentit comú de portar l'avió lluny del nucli del poble; llavors, planejant (pensem que era un avió biplà i que li era molt més fàcil de fer-ho), va traspasar per la vertical del riu Anoia encarant el curs de la rierussa; però, com que l'aparell anava perdent altura, l'home es llençà fora de l'avió al mateix temps que obria el paracaigudes. Sembla que va esperar el darrer moment, ja que tant ell com l'avió van arribar a terra al mateix moment, però... amb uns

tres o quatre-cents metres de diferència, i, és clar, amb uns resultats ben diferents. Algú de Gelida amb un cotxe va córrer cap a l'indret i tot just passar el riu es trobà l'home que venia per la rierussa amb el paracaigudes mig cargolat sota el braç. L'avió restà estavellat en una vinya situada ran de la rierussa, que era «la vinya del Tèrmens». Si ho esmento és perquè a pocs metres n'hi havia una altra que en aquell temps era del meu pare, la qual vinya tenia barraca i, com que era a la vora de les restes de l'estavellat avió, fou la que usà la parella de la Guardia Civil que li tocà la vigilància del que de l'avió restava, per aixoplugar-se aquella nit. L'avió estavellat fou retirat l'endemà mateix per un gran camió de les mateixes forces aèries.

Agraïments a la senyora Consol Ollé, filla dels masovers de la Masia de ca n'Ollé de Dalt en aquella època. ☺

Pere Pons *Arquitecte municipal*

Pla de renovació i millora del nucli antic - Carrer Major

L'Ajuntament, per tal de millorar les condicions i la configuració dels carrers del nucli antic de Gelida, on el comerç s'ubica en carrers estrets i on l'accessibilitat a la zona central del nucli urbà es va saturant de mica en mica de vehicles, ha encarregat l'elaboració d'un projecte per a la reordenació del carrer Major, carrer Sant Jordi, passatge dels Bastoners, baixada de les Monges, plaça de l'Església i carrer del Marquès de Gelida.

S'ha plantejat la conversió en illa de vianants d'alguns carrers que es consideren més conflictius en el sentit de compatibilitzar els vehicles i els vianants i així potenciar la intensa activitat comercial existent al carrer Major, eix vertebrador del nucli.

En aquest sentit, es volen adequar alguns carrers per a l'ús exclusiu de vianants i en d'altres també per al trànsit viari, però de manera que aquest sigui secundari en relació al vianant.

L'actuació a la plaça de l'Església permet recuperar aquest espai públic, donar-li amplitud i unitat, i millorar la relació de l'església amb la parròquia i amb els altres edificis i els comerços que hi conflueixen, tot aconseguint que la plaça pugui esdevenir un espai socialitzat.

Els carrers passatge dels Bastoners, Sant Jordi i baixada de les Monges són de gran importància dintre del nucli

urbà. A nivell de connectivitat tenen un volum de circulació de vianants que es desplaça perpendicularment al carrer Major, que és on es concentra la major part d'equipaments i centres d'interès de la població, i per aquests motius es prioritzen les actuacions de nova pavimentació, nou clavegueram i nou subministrament de telefonia, aigua potable, telecomunicacions, nou enllumenat i nova electrificació.

Totes aquestes actuacions permeten ordenar el centre històric, dignificar la zona, atraure nous visitants i, de retruc, actualitzar les xarxes de serveis. Això es fa amb la voluntat d'aconseguir que la mobilitat de les persones a Gelida sigui més fluïda i permeti generar més activitat al comerç i als equipaments.

Aquestes actuacions, juntament amb les efectuades a la plaça de la Vila i el nou Ajuntament, reforcen l'estructura del centre vila.

La urbanització d'un carrer acostuma a generar sinergies positives, i de no actuar és possible que, a llarg termini, el comerç veïnal caigués en desús i els mateixos gelidencs optessin per comerços externs i no vinculats al municipi, fet que podria minvar l'activitat econòmica i acabar portant a una degradació del centre històric en quedar buit de contingut.

Els criteris establerts són fruit de l'estudi històric i de l'anàlisi de l'àmbit que inclou el nucli històric. Donada la importància de l'eix vertebrador, del creixement històric i actual del carrer Major, es vol emfatitzar aquest caràcter de manera que la geometria, cromatisme i qualitat dels materials siguin al més integradors possible.

Aquesta reordenació estructural dona unitat al centre de Gelida i potencia la seva identitat, sempre prioritzant el benefici dels seus habitants. ●

històrics i divulgatius

Pla de renovació i millora del nucli antic - Carrer Major

Diverses imatges de l'evolució del carrer Major

Antoni Ferran i Mèlich *Director del Pla*

El Pla Director supramunicipal de sostenibilitat

Una iniciativa innovadora i pionera de la Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès per decidir junts el futur del territori

Fa unes setmanes em van proposar que expliqués, aprofitant el programa de la Festa Major, un projecte en el qual Gelida participa molt activament.

Pensant de quina manera podia fer que l'explicació fos més entenedora se'm va acudir que potser seria interessant plantejar l'explicació del Pla a partir d'un seguit de preguntes que sovint ha formulat la gent que ha assistit als tallers de participació que s'han fet al llarg dels darrers mesos en els diferents municipis que han participat del Pla.

Què és el Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat?

El Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat és una experiència pionera, innovadora, voluntària, d'abast supramunicipal, que aposta de manera decidida per posar les bases per a fer una planificació i ordenació del territori més sostenible.

En el marc del que s'anomena la "nova cultura del territori" es pren el principi de desenvolupament sostenible com a principi rector del Pla. Cal tenir en compte que una premissa bàsica de qualsevol planejament que es formulï sota el prisma de la sostenibilitat, per la qual el Pla aposta de manera decidida, és considerar el sòl com un recurs finit, limitat i escàs. Hem de foragitar la idea que el territori, l'espai lliure o el sòl no urbanitzable és un rebost infinit que està a la lliure disposició del procés d'urbanització.

En aquest sentit la Carta europea del sòl elaborada pel Consell d'Europa l'any 1972 ja diu que "el sòl és un recurs limitat que es destrueix fàcilment". Més tard, l'any 1992 la Declaració de Curitiba, que es va fer en el marc de la Cimera de Rio de Janeiro, i que potser constitueix el primer intent institucional de concretar a l'escala local i a l'àmbit territorial els requeriments de la sostenibilitat, proposa: "malbaratar al mínim i economitza el màxim el territori".

El territori no es pot entendre com un conjunt d'espais inconnexos inclosos dins d'unes determinades fronteres administratives. Hem d'entendre'l com un bé comú, que sobrepassa cadascuna de les diferents realitats municipals. És un bé comú que cal saber estudiar, analitzar, planificar, ordenar i gestionar des d'una visió de conjunt.

El Pla, a més, incorpora de manera decidida els principis de sostenibilitat i els criteris ambientals des de l'inici del procés de planificació dels territoris no urbanitzats.

Què es vol aconseguir amb la redacció del Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat?

El Pla vol aconseguir que temes com la protecció del medi ambient, els espais naturals i agraris, l'urbanisme, les infraestructures o les comunicacions puguin ser definits des d'una perspectiva de conjunt.

Aquesta visió de conjunt és clau per poder impulsar, en el marc de la nova cultura del territori, una estratègia global que permeti garantir la protecció i conservació del territori i dels espais amb valor ambiental, natural, ecològic, forestal, agrícola, fluvial, patrimonial o paisatgístic, fent-ho compatible amb la millora de la qualitat de vida, la identitat cultural, la cohesió social i la capacitat d'integració de les persones nouvingudes, sense frenar el futur econòmic vitivinícola i l'atractiu turístic

Qui impulsa el Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat?

El Pla és impulsat per la Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès i els municipis que en formen part. La Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès limita amb les comarques de l'Anoia i el Baix Llobregat. Té una extensió d'uns 175 km² i està formada pels municipis del Pla del Penedès, Puigdàlber, Gelida, Subirats, Sant Sadurní d'Anoia, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona i Torrelavit, que en conjunt tenen uns 28.000 habitants. Tots ells formen part d'un territori amb característiques i necessitats comunes amb identitat pròpia.

Qui hi col·labora?

El Pla compta amb el suport decidit del Consell Assessor del Desenvolupament Sostenible de la Generalitat de Catalunya, el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya i de l'Àrea de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona.

Foto: Ernest Roca

Quin és el "pal de paller del Pla"?

L'aposta que es fa amb la redacció del Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat per part de la Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès es posar les bases per a fer una planificació i ordenació sostenible del territori en el marc del que podem anomenar "la nova cultura del territori", considerant el desenvolupament sostenible com a principi fonamental, rector, de l'ordenació territorial.

De fet, el que fa el Pla és promoure, impulsar, un canvi conceptual i metodològic del procés de planificació de gran importància, ja que incorpora els temes ambientals i els criteris de sostenibilitat en l'inici del procés de planificació i no a posteriori i de manera residual com succeeix habitualment.

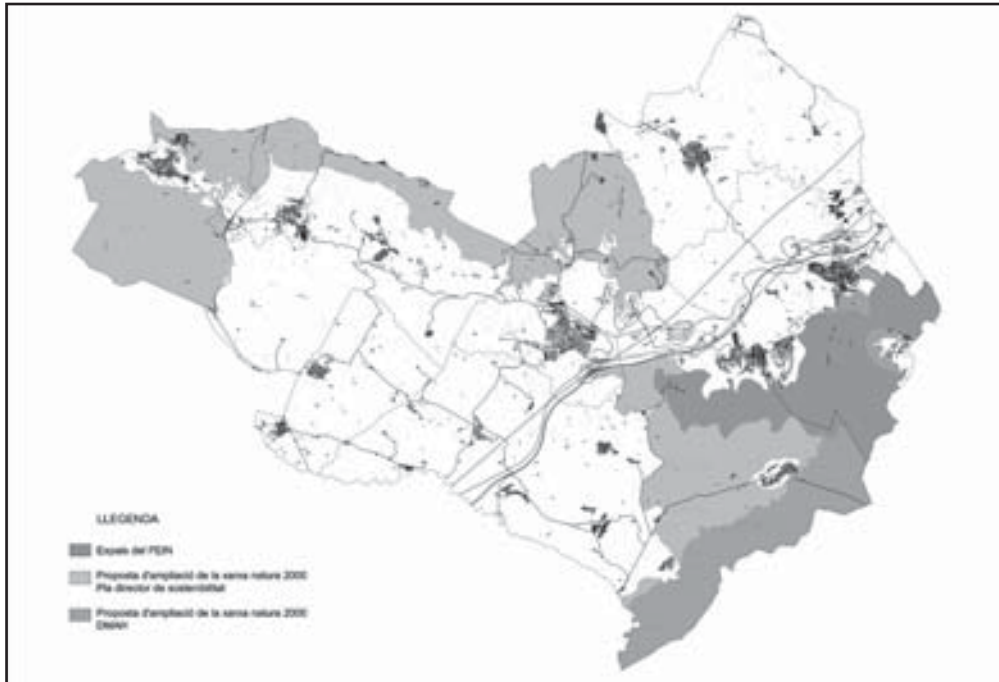
Quins objectius té?

El Pla té per objectius:

1. Enfocar el planejament urbanístic sobre la base d'un estudi d'abast supramunicipal en profunditat

sobre la situació i els processos del sòl no urbanitzable que defineix i estableix una proposta d'ordenació conjunta d'aquests espais per a tot l'àmbit.

2. Incorporar de manera decidida els principis de sostenibilitat i els criteris ambientals dins del procés de planificació dels territoris no urbanitzats.
3. Identificar els valors productius, ecològics, ambientals i patrimonials i del paisatge dels sòl no urbanitzable dels municipis que formen de la Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès per garantir la planificació i la gestió sostenible del territori que afavoreixi el manteniment i protecció dels espais agrícoles, forestals i fluvials, i de les funcions ecològiques i paisatgístiques del territori, fent-ho compatible amb el desenvolupament de l'activitat econòmica i l'ús social per garantir la millora de la qualitat de vida.
4. Fer una aposta de treball conjunt entre les diferents administracions que participen d'aquesta iniciativa.

5. **Provar, testar, una nova metodologia d'anàlisi i valoració dels actius ambientals del territori emmarcada en les directrius del Projecte ENPLAN, un projecte europeu** sobre l'avaluació ambiental de plans i programes, incorporat al programa europeu Interreg IIIB-MEDOC i endegat per Catalunya i 9 regions europees més.
6. Crear un sistema d'informació i de participació integrats i compartits pels municipis. És la base sobre la qual es poden desenvolupar estratègies i polítiques comunes en un àmbit que comparteix una mateixa realitat territorial i ambiental.
7. Assegurar una avaluació ambiental contínua que faciliti i garanteixi l'assoliment de la màxima garantia ambiental del pla resultant.

Què s'ha estudiat?

- A. Una primera pinzellada a l'àmbit territorial de la Mancomunitat de l'Alt Penedès.
- B. Anàlisi de la incidència de la planificació territorial i urbanística en l'àmbit de la Mancomunitat de l'Alt Penedès.
 1. Objecte de l'estudi
 2. Planificació territorial i urbanística

3. Plans estratègics
 4. Experiències interessants comparades
 5. Normativa sectorial
- C. Estudi geològic, hidrologia, anàlisi i caracterització dels riscos.

Geologia

1. Introducció
2. Descripció de l'entorn físic
3. Estratigrafia dels materials
4. Principals trets tectònics
5. Àrees d'interès geològic

Hidrogeologia

1. Introducció
2. Aigües superficials, subterrànies i fonts
3. Principals àrees d'interès hidrogeològic

Anàlisi i caracterització de riscos

1. Introducció
2. Riscos detectats

D. Aproximació als usos i cobertes del sòl

1. Usos del sol 1007-2000
2. Cobertes del sol 2000-2003

E. Vegetació

1. Metodologia
2. Descripció i topologia dels diferents tipus de vegetació
3. Definició i descripció dels sistemes forestals de cada municipi

4. Zones i punts d'interès
5. Caracterització dels espais d'interès per a la seva gestió, conservació i protecció ambiental dels sistemes forestals

F. Caracterització i estudi de l'espai agrari

1. Caracterització del sistema agrari
2. Identificació i definició de les unitats formadores del sistema agrari
3. Valoració agronòmica de les unitats formadores del sistema agrari
4. El sector agrícola penedesenc des del punt de vista de la seva viabilitat i perdurabilitat en el temps
5. Conclusions

G. Caracterització dels hàbits i dels sectors de significació faunística

1. Consideracions prèvies
2. Objectius
3. Metodologia
4. Els hàbitats
5. L'àguila cua barrada; una espècie emblemàtica del mosaic de l'Alt Penedès
6. Àrees d'interès faunístic
7. Aproximació a un primer catàleg de vertebrats de la Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès i voltants

H. Anàlisis dels processos ecològics i la connectivitat ecològica

1. Introducció
2. Objectius
3. Marc de l'estudi
4. Descripció de l'àmbit de l'estudi
5. Anàlisi de la connectivitat ecològica
6. Determinació del sistema de connectivitat ecològica
7. Definició dels espais connectors
8. Propostes per a la connectivitat ecològica fora de l'àmbit d'actuació

Foto: Ernest Roca

9. Temps d'alliberament de la pertorbació/esta successional/reversibilitat
10. Conclusions finals

I. El patrimoni

1. Introducció
2. Patrimoni arqueològic i paleontològic
3. Patrimoni i paisatge. Camins històrics, ramaders i veïnals. Les fonts.

J. Les unitats i subunitats del paisatge

1. Conceptes inicials
2. Les gran subunitats de paisatge i les diferents subunitats que es poden diferenciar.
3. Les masies i els nuclis de vinya.

K. Anàlisi comparativa de la normativa urbanística del règim del sòl no urbanitzable (snu)

1. Objecte de l'estudi
 - 1.1. Àmbit territorial
 - 1.2. Contingut
 - 1.3. Dades bàsiques
 - 1.4. Planejament urbanístic vigent

2. Anàlisi comparativa

- 2.1. Disposicions generals
 - 2.1.1. Definició del SNU
 - 2.1.2. Desenvolupament del SNU
 - 2.1.3. Parcel·lacions i segregacions
 - 2.1.4. Nucli de població
 - 2.1.5. Elements del SNU
- 2.2. Construccions en SNU
 - 2.2.1. Condicions per als habitatges
 - 2.2.2. Granges
 - 2.2.3. Magatzems
 - 2.2.4. Cellers
 - 2.2.5. Casetes d'eines
 - 2.2.6. Hivernacles
 - 2.2.7. Indústries agràries
 - 2.2.8. Construccions en SNU per a usos agrícoles
 - 2.2.9. Ús d'allotjament rural
 - 2.2.10. Instal·lacions d'utilitat pública
 - 2.2.11. Instal·lacions d'obres públiques

2.3. Zonificació en SNU

3. Conclusions i resum sintètic

L. Proposta de normativa urbanística per al sòl no urbanitzable

Quines són les aportacions més importants?

La proposta d'ordenació del Pla aposta clarament a favor d'un desenvolupament urbanístic sostenible, fet a partir d'una visió ambiental i territorial d'abast supramunicipal, prenent com a base la utilització racional del territori, amb la finalitat de compatibilitzar el creixement i el dinamisme econòmic necessari de cada municipi amb la cohesió social i la protecció i conservació del medi ambient i del territori. També pretén assolir una bona sintonia amb les previsions del Pla Director Territorial de l'Alt Penedès que s'està tramitant.

L'ordenació del territori i el planejament urbanístic s'entenen, doncs, com la utilització racional del sòl i el respecte al medi ambient, fent compatible l'activitat econòmica i la cohesió social.

En aquest marc el desenvolupament urbanístic sostenible es defineix com la utilització racional del territori i el medi ambient i comporta conjuminar les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals i dels valors paisatgístics, arqueològics, històrics i cul-

turals, a fi de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

L'aposta que fa el pla és la d'impregnar les polítiques urbanístiques de l'exigència de conjugar les necessitats de creixement amb els imperatius del desenvolupament sostenible, tot incrementant la conscienciació de la societat pel que fa als temes de caire ambiental i territorial, posant l'accent en la importància estratègica que té la conservació d'aquest recurs.

Tal com s'apunta ja a la Conferència de Rio de 1992 i la posterior Carta d'Aalborg, que suposa l'aplicació dels principis de Rio a la Unió Europea, l'acció coordinada dels instruments de planificació territorial, urbanística i sectorial, i la posada en pràctica d'aquests, han de constituir un dels suports essencials per al desenvolupament sostenible que en aquest cas el Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat també es fa seus.

En aquest marc el Pla defineix i protegeix i, per tant, classifica com a sòl no urbanitzable els terrenys dels quals evita la transformació, per a protegir-ne l'interès biològic i ecològic, connector, paisatgístic, forestal, agrari, natural, faunístic, geològic, hidrogeològic, hidrològic, fluvial, patrimonial o d'un altre tipus. També ho fa en el cas dels terrenys

que considera necessari classificar com a sòl no urbanitzable amb l'objectiu de garantir la utilització racional del territori i la qualitat de vida, d'acord amb el model de desenvolupament urbanístic sostenible que promou el Pla, així com aquells terrenys que estan subjectes a limitacions o servituds per a la protecció del domini públic.

Un motiu que cal remarcar i pel qual també es classifica el sòl com a no urbanitzable ve donat a raó del valor agrícola que entre d'altres motius inclou els terrenys que estan inclosos en indicacions geogràfiques protegides (Denominació de préssec de qualitat) així com els terrenys de cultiu de vinya que formen part tant de la Denominació d'Origen Penedès com de la Denominació d'Origen Cava.

Les finalitats i principis assumits pel Pla en la regulació del sòl no urbanitzable són:

a) Preservar l'entorn i la qualitat ambiental de l'àmbit del Pla amb l'objectiu de garantir la qualitat de vida de les generacions presents i futures.

b) Preservar i millorar les explotacions agrícoles i la vinya.

c) Protegir, millorar i valoritzar el paisatge mitjançant una gestió dinàmica del territori i del paisatge de la comarca; implementar criteris paisatgístics en els diferents instruments de planificació territorial i urbanística de la nostra comarca, i promoure el codi de bones pràctiques vitivinícoles per a la preservació del paisatge, tal com preveu la Carta del Paisatge de l'Alt Penedès d'octubre de 2004 i Llei 8/2005, de 8 de juny, de protecció, gestió i ordenació del paisatge.

d) Protegir els espais i elements ambientals més singulars i més representatius per tal de mantenir, i sí és el cas millorar, la biodiversitat i constituir-ne reserves de sòl per

Foto: Ernest Roca

tal de configurar connectors ecològics territorials que preservin la connectivitat ecològica.

e) Regular la implantació i el desenvolupament d'aquells usos i activitats que el Pla admet en cada zona del sòl no urbanitzable, fent compatible l'activitat econòmica i la cohesió social amb no malmetre els valors que es pretén protegir.

f) Evitar la implantació d'aquells usos o activitats que siguin incompatibles amb la destinació definida en el sòl no urbanitzable, dins dels límits establerts en el Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme, en la legislació sectorial.

g) Establir els criteris sobre les característiques i localitzacions més adients per a les edificacions destinades a habitatge rural, instal·lacions d'interès públic i social, i sobre aquelles destinades a l'execució i manteniment de les obres públiques, de manera que no malmetin ni trenquin l'equilibri ecològic de les diferents zones de sòl no urbanitzable.

h) Determinar els instruments i procediments adients en cada cas per a l'autorització d'edificacions i

instal·lacions en sòl no urbanitzable, d'acord amb allò que disposa el Decret Legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme.

i) La protecció i millora de la vialitat rural, i la defensa d'incendis forestals.

j) L'activitat educativa i formativa sobre el medi.

k) Preservar i conservar els nuclis rurals amb la reconstrucció i rehabilitació del patrimoni arquitectònic rural –volums edificats preexistents, composicions volumètriques originals, alineacions i rasants.

l) Les administracions públiques competents establiran les necessàries i suficients mesures de foment i ajut per portar a terme degudament l'ordenació i les determinacions previstes en el sòl no urbanitzable.

m) Regular els sistemes generals relacionats amb aquesta classe de sòl, reconeixent com a sistema general estructurador i definidor del territori el sistema de connectors ecològics i el sistema hidrològic, ambdós considerats d'alt valor ambiental.

Foto: Ernest Roca

Quines són les principals conclusions generals?

La principal i més important aposta que fa el Pla Director Supramunicipal de Sostenibilitat és posar les bases per a fer una planificació i ordenació del territori més sostenible en el marc del que s'anomena "la nova cultura del territori".

Aprofitant aquest nou marc conceptual que es comença a desenvolupar, el Pla promou i impulsa un canvi conceptual i metodològic del procés de planificació de gran importància en incorporar de manera decidida els temes ambientals i els criteris de sostenibilitat en l'inici del procés de planificació dels territoris no urbanitzats, enlloc de fer-ho a posteriori com s'ha fet i encara es fa de manera habitual a Catalunya.

Enfocar el planejament urbanístic sobre la base, d'un estudi d'abast supramunicipal en profunditat sobre la situació i els processos del sòl no urbanitzable, que defineix i estableix una proposta d'ordenació conjunta d'aquests espais per a tot l'àmbit, és ara mateix un repte sobre el qual s'haurà de treballar en els propers anys fins a assolir que sigui entès com la nova manera de planificar el territori.

En aquest nou marc de pensament territorial, cal integrar-hi, de manera decidida, com a principi jurídic, fonamental i rector de l'ordenació del territori el principi del desenvolupament sostenible i els de prevenció i precaució que ens han de permetre passar de polítiques correctives

a polítiques preventives en les quals el sòl, el territori, és tractat com un recurs finit, limitat i escàs, que té una importància cabdal per a tots els ciutadans i ciutadanes, i que s'ha d'entendre com un bé comú, que va més enllà del "municipi", i no com un rebost infinit que està a la lliure disposició del procés d'urbanització. El territori és de fet un recurs que és compartit amb els municipis veïns.

També cal tenir en compte una altra variable que sovint també ha estat poc valorada. Ens referim a la participació ciutadana en el procés de planificació, tant de caire territorial com urbanístic. Aquí s'obre un altre repte: aconseguir que els ciutadans i les ciutadanes participin activament del procés de presa de decisions en un tema d'una importància tan extraordinària com és el de decidir què volen per al futur del territori.

Aquest és un camí ple d'obstacles que cal anar sortejant. Un primer obstacle el tenim amb la necessitat que cal identificar els valors productius, ecològics, ambientals i patrimonials i del paisatge dels territoris no urbanitzats (sòl no urbanitzable), ja que la informació disponible és massa sovint molt precària i fins i tot inexistent.

Poder posar a l'abast del procés de planificació aquesta informació és determinant per poder elaborar propostes d'ordenació que afavoreixin el manteniment i la protecció dels espais agrícoles, forestals i fluvials, de les funcions ecològiques i paisatgístiques del territori, fent-ho compatible amb el desenvolupament de l'activitat econòmica i l'ús social per garantir la millora de la qualitat de vida de la ciutadania.

Cal fer una aposta de treball conjunta entre les diferents administracions per mirar d'assolir, ja des de les fases inicials del procés de planejament i fins i tot de les polítiques, que s'incorpori la dimensió ambiental, tot assegurant que totes les alternatives i impactes hi són adequadament considerats.

En aquest sentit, cal dir que el desenvolupament urbanístic sostenible, atès que el sòl és un recurs limitat, comporta

també la configuració de models d'ocupació del sòl que evitin la dispersió en el territori, afavoreixin la cohesió social, considerin la rehabilitació i la renovació en sòl urbà, atenguin la preservació i la millora dels sistemes de vida tradicionals a les àrees rurals i consolidin un model de territori globalment eficient.

Com a conclusions finals que intenten resumir de manera sintètica la feina feta, podem dir que:

1. És necessari que els municipis integrin en la seva pràctica diària la "nova cultura del territori" i vegin les oportunitats que comporta per a ells iniciar una

nova estratègia de planificació dels territoris no urbanitzats de caire supramunicipal

2. Cal integrar com a principis jurídics fonamentals i rectors de l'ordenació del territori els principis del desenvolupament sostenible, de prevenció i de precaució.

3. S'ha d'obrir una nova etapa en la qual el pacte i l'acord entre municipis veïns sigui possible per a poder desenvolupar projectes comuns.

4. El territori ha de ser vist i entès com un bé comú que va més enllà de la realitat municipal que ha de ser analitzat, estudiat, planificat, ordenat i gestionat des d'una visió supramunicipal.

5. La participació ciutadana i la voluntat d'assolir el consens han de ser dos eixos bàsics i fonamentals a l'hora de desenvolupar qualsevol estratègia de planificació.

Com es pot aconseguir més informació del Pla?

Per aconseguir més informació del Pla podeu consultar la web del Pla: www.mmapenedes.com, que s'ha creat per posar a l'abast de tothom que vulgui conèixer aquesta experiència en tot detall i d'una manera interactiva, i que us convidem a visitar. ☺

Montse Julià *Biblioteca Jaume Vila*

Nova convocatòria dels premis TREC

Els Premis TREC, els organitzem la Biblioteca, l'IES, l'AMPA i la Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Gelida.

El treball de recerca o TREC és un treball d'investigació per tal d'arribar a algun coneixement nou sobre un tema inèdit o poc explorat, que ha estat defensat oralment davant d'un tribunal.

La finalitat d'aquests premis és que hi puguin participar els alumnes de segon de batxillerat de l'IES Gelida amb una puntuació obtinguda de 8 o superior en el centre.

S'estableixen un primer i segon premi que atorga l'AMPA de l'IES Gelida.

Els treballs que se centren sobre temes locals participen en la modalitat TREC Gelida i reben el

suport de la Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Gelida. Els premis TREC han arribat enguany a la cinquena convocatòria.

Els treballs finalistes han estat: "Poden arribar els immigrants a integrar-se d'una forma plena a la societat catalana? Un exemple concret: Els nepalesos a Catalunya i la seva integració", de l'alumne Jivan Rajak. "La maison du soleil. És viable, econòmicament i sostenible, l'aplicació d'energia solar a un habitatge?", d'Eduard Clerch de Pablo. "Mosques i gens", de Víctor Garcia Ruiz. De temàtica local: "L'aigua de Gelida: estudi de la qualitat i de l'ús", de Núria Torrents, i "Evolució demogràfica i urbanística de Gelida", de Carlota Tarrida. Aquests darrers participa-

ven a la convocatòria TREC Gelida.

En aquesta ocasió el jurat va destacar l'alt nivell dels treballs i la seva bona realització.

Els treballs guanyadors van ser dos primers premis: "Mosques i gens" i "Poden arribar els immigrants a integrar-se d'una forma plena a la societat catalana? Un exemple concret: Els nepalesos a Catalunya i la seva integració".

Pel que fa al TREC Gelida, el guardó va ser per a "L'aigua de Gelida: estudi de la qualitat i de l'ús".

A continuació us presentem part de les raons de la tria dels temes dels treballs, extrets de la introducció dels treballs, i aprofitem per recordar-vos que aquests formen part del fons local de la biblioteca.

Acte de lliurament dels premis TREC 2006.
Jordi Rosell, regidor d'Educació; Francesc Rosell, alcalde de Gelida; Montse Julià, de la biblioteca Jaume Vila i Pascual, i Esther Ramon, presidenta de l'AMPA IES Gelida

***Mosques i gens*, de Víctor García Ruiz**

Mosques i gens és el títol d'aquest treball de recerca, el qual tracta sobre la genètica, una ciència moderna que estudia l'herència de caràcters, i que està basat en un experiment amb *Drosophiles Melanogaster*, un ésser viu molt utilitzat per a realitzar proves de genètica i herència, amb el qual, mitjançant un experiment que ha seguit el mètode científic, he contestat a una hipòtesi que m'he realitzat.

A l'hora d'escollir el treball de recerca, jo ja tenia clar des del principi que el faria sobre algun tema de biologia. El que passa és que no sabia exactament quin. De totes maneres, al meu cap només hi havia la possibilitat de fer un treball de recerca que fos experimental, o que hi hagués alguna part que fos experimental.

Aquestes van ser les bases en les quals jo vaig decidir escollir el treball de recerca, que eren que fos de la matèria de biologia, i que hi hagués, almenys, una part experimental.

I entre les diferents possibilitats que hi havia, vaig acabar decidint-me per aquest treball perquè reunia una sèrie de condicions que el feien molt interessant per als meus interessos.

Aquest treball, el vaig escollir perquè, primer de tot, era experimental, és a dir, requeria realitzar experiments. A més, al tractar-se d'un treball experimental que tractava amb éssers vius, com són les *Drosophiles*,

em va agradar encara més, ja que no m'havia esperat poder treballar directament amb éssers vius, i per rematar-ho tenia davant meu la possibilitat de poder fer el meu primer treball experimental amb éssers vius pràcticament sol, i això m'entusiasmava.

I finalment, com que el treball tractava d'un tema, la genètica, que és un dels que més m'interessa de la biologia, i volia assabentar-me de més coses pel meu propi compte, em vaig acabar decidint per escollir aquest treball de recerca, que sens dubte m'ha semblat apassionant.

En aquest treball, el primer que havia de fer era elaborar una hipòtesi a la qual hagués de respondre mitjançant el mètode científic. La veritat és que no va ser gaire complicat, ja que més o menys ja tenia una petita idea del que volia investigar: si els caràcters hereditaris en la mosca es transmeten de generació en generació seguint les lleis de Mendel, és a dir, seguint unes pautes descrites. Així que vaig investigar una mica i vaig acabar formulant-me la següent hipòtesi:

"Es transmeten els caràcters que he estudiat a través de les generacions seguint les lleis i les proporcions que va descriure Mendel?"

I d'aquesta manera vaig començar a recaptar informació per a poder realitzar aquest treball, i un cop van tornar a començar les classes, vaig recollir les mosques al centre, començant així la meva aventura.

L'aigua de Gelida: estudi de la qualitat i de l'ús, ° L'aigua és un bé escàs i

necessari per a la vida. Molts de nosaltres no donem importància al fet de tenir aigua potable a la nostra disposició sempre que vulguem, ja que sempre hem viscut en aquestes condicions i creiem que és molt normal tenir aigua potable a les cases, de manera que moltes vegades fem un mal ús de l'aigua i la malgastem sense adonar-nos-en. Però la realitat no és així.

Hi ha molts països en el món on la gent viu sense aigua a les cases, de manera que l'han d'anar a buscar als rius. Sovint aquesta gent consumeix aigua que està contaminada sense saber-ho i, a causa d'això, cada dia

moren moltes persones.

Per sort, nosaltres no vivim en aquestes condicions, sinó tot el contrari, podem disposar d'aigua potable sempre que la necessitem.

Gelida és un poble que es caracteritza per tenir més de 100 fonts repartides en el seu terme municipal, de manera que he cregut que fer un treball de recerca sobre l'aigua de Gelida i de les seves fonts, concretament de la font Freda, seria interessant, ja que l'aigua és un element químic molt important per a la supervivència de qual-sevol ésser viu i la majoria de nosaltres no ho tenim mai en compte.

Els objectius d'aquest treball són:

- Demostrar per mitjà de diverses anàlisis fetes amb diferents paràmetres

per calcular la qualitat de l'aigua, que tant l'aigua de l'aixeta com l'aigua de la font Freda són aigües potables, d'acord amb la normativa del Reial Decret 140/2003, del 7 de febrer pel qual s'estableixen els criteris sanitaris de la qualitat de l'aigua per al consum humà.

- Observar que existeixen diferències entre l'aigua de l'aixeta i l'aigua de la font Freda, malgrat que ambdues provinguin de punts comuns.

- Comprovar que és cert que l'aigua de Gelida és una aigua bastant dura i que, a causa d'aquest fet, moltes rentadores i rentavaixelles s'espantllen abans d'hora a causa de la calç.

- Veure l'ús que els gelidencs fan de l'aigua a les seves llars i comprovar que la gent no està prou conscienciada

sobre l'estalvi d'aigua i els productes contaminants que s'hi aboquen.

Poden arribar els immigrants a integrar-se d'una forma plena a la societat catalana? Un exemple concret: Els nepalesos a Catalunya i

la seva integració, de Jivan Rajak

El fenomen de la immigració que s'està produint als països rics és un tema d'interès i actualitat. Els estats situats al nord de la conca mediterrània reben un munt de persones dels països empobrits del sud. Moltes vegades fins i tot aquest països pobres s'han transformat en llocs d'acollida temporal per a aquelles persones que, provinents de regions encara més pobres, desitgen accedir als països considerats mes rics.

El fenomen de la immigració és un tema molt complex en el qual incideixen molts factors.

El primer és l'origen d'aquest drama personal. ¿Com és que una persona decideix marxar del seu país deixant el seu entorn social, familiar i cultural per anar a un altre país amb una cultura diferent i amb una possible hos-

tilitat per part de la societat cap a la seva pròpia persona?

El problema s'agreuja amb l'acollida dels immigrants per part de les societats dels països enriquits on arriben. La integració social dels immigrants és un dels aspectes del problema i les preguntes que ens hauríem de fer serien:

- Està disposada la majoria de la societat a integrar de forma efectiva i real tots els immigrants?

- Estan disposats els immigrants a fer l'esforç d'integrar-se de forma efectiva i real a la societat d'acollida?

La meua intenció, amb la realització d'aquest treball, és estudiar i valorar la integració dels immigrants al nostre país i dintre de la nostra societat, estudiar com se senten, què pensen i quines són les seves esperances de futur.

A causa de la diversitat quant a l'origen dels immigrants a Catalunya, vaig decidir triar un grup concret i

reduït d'immigrants, que em permetés centrar una mica el meu treball. El país que vaig triar va ser Nepal. Actualment el nombre de nepalesos censats és de 356 a tot Catalunya, si bé és cert que el major nombre es troba a Barcelona i la seva àrea metropolitana.

La pregunta, per tant, seria, és possible la integració dels nepalesos a una societat com la catalana, tan diferent a la Nepali? I en cas que la integració total no s'arribés a produir, quin grau d'integració poden arribar a assolir? Quins són els aspectes més fàcils i quins els més difícils de la seva integració?

Totes aquestes preguntes i algunes més que pugin produir-se seran les que intentaré respondre amb la realització d'aquest treball.

Per tal de portar a terme la meua recerca m'he proposat tocar el tema des de l'origen del fenomen de la immigració en general fins a l'estudi concret del cas dels nepalesos a

Catalunya, Per això tractaré el tema en diferents apartats:

1. Una primera part en la qual tractaré el tema de la immigració, des de punts diferents, dels seus orígens fins al tracte que per part de partits polítics té el tema.

2. En la segona part del treball tinc previst fer un estudi del país d'origen triat, Nepal, i de la situació en la qual es troba tant des de la vessant política com econòmica, per tal d'esbrinar possibles raons que justifiquin l'emigració.

3. Hi ha una tercera part del treball on intentaré explicar el que es considera com a integració plena de l'immigrant, quins són els àmbits d'integració i què es pot fer per millorar-los. Aquesta tercera part del treball ha de servir per orientar sobre el tipus d'enquesta que prepararé per a la part de recerca del treball.

4. La quarta part del treball està centrada en l'estudi dels immigrants d'origen nepalès al nostre país (nombre de persones, lloc on es troben, etc...).

5. L'última part del treball és la de recer-

ca. Una vegada dissenyada l'enquesta, triaré un grup de nepalesos (la intenció és aconseguir un total d'uns 30 entrevistats, que representaria un 10% aproximat del total de la població censada a Catalunya).

Aquesta enquesta servirà per analitzar el grau d'integració que la població nepalesa té al nostre país i treure les conclusions del treball.

Pel que fa a la metodologia emparada, per fer aquest treball ha estat la següent:

1. Anàlisi preliminar del tema de la immigració. Per fer-ho necessitaré realitzar consultes a fonts bibliogràfiques, Internet i fonts institucionals que em permetin una valoració quantitativa del fenomen migratori de manera global i del nepalès en particular.

2. Elaboració d'un model d'enquesta que es farà a un grup determinat de nepalesos i que serà l'eina que m'ajudarà, amb les dades recollides, a analitzar la situació d'aquest grup al nostre país.

3. Contactes amb associacions i immigrants d'origen nepalès, per poder realitzar

Mossèn Àlvar Pérez

Nota aclaratòria

Boires rogenques. La persecució religiosa de 1936-1939 a Gelida

Per mitjà d'aquesta nota, volem demanar disculpes a la família Parellada per la informació publicada en aquest article en el programa de la Festa Major de l'any 2005. Concretament la informació donada sobre el seu avi, en Francesc Casanellas Bosch, era errònia i facilitada per un informant mal documentat. ☹

Gelida a la premsa

el 3 de vuit
el setmanari del penedès

EL PUNT

LA FURA
INFORMACIÓ DE L'ALT I EL BAIX PENEDÈS

La biblioteca de Gelida recull en el decurs de l'any les notícies locals aparegudes a la premsa comarcal, principalment als setmanaris *El 3 de vuit* i *La fura*. Aquest recull és a la biblioteca a l'abast de tothom. A continuació us fem una tria de les notícies ocorregudes al llarg del 2005.

GENER

- L'equip de Govern desestima els recursos del PSC contra el nou pàrquing de Gelida. *El 3 de vuit*. 7 gener 2005.
- ERC fa campanya contra la Constitució europea a Gelida. *El 3 de vuit*. 14 gener 2005.
- Constituïda la Comissió del Funicular de Gelida que rebutja la proposta de reduir el servei els caps de setmana. *El 3 de vuit*. 14 gener 2005.

- La Generalitat autoritza el projecte de subministrament de gas natural Sant Esteve Sesrovires - Gelida i en declara la utilitat pública. *El 3 de vuit*. 7 gener 2005.
- L'Ajuntament de Gelida destina 10.000 € a la campanya d'emergència al sud-est asiàtic. *El 3 de vuit*. 21 gener 2005.

- Renfe convoca un concurs per a l'adjudicació de la gestió de l'estació de Renfe a Gelida. *El 3 de vuit*. 28 gener 2005.
- L'escola Montcau de Gelida s'incorpora a la xarxa d'escoles promotores de salut. *El 3 de vuit*. 28 gener 2005.
- Diumenge es posa en marxa la Ruta del Modernisme a Gelida. *El 3 de vuit*. 28 gener 2005.

FEBRER

- La Generalitat fa una aportació de 300.000 € a les obres de l'Ajuntament de Gelida. *El 3 de vuit*. 4 febrer 2005.
- El Tribunal Suprem exonera l'Ajuntament en el cas de la pedrera de Gelida. *El 3 de vuit*. 11 febrer 2005.
- L'equip de Govern de l'Ajuntament de Gelida contracta un gerent per coordinar la plantilla i la gestió municipal. *El 3 de vuit*. 18 febrer 2005.
- Ràdio Gelida publica la seva programació. *El 3 de vuit*. 18 febrer 2005.
- L'hora del conte a la biblioteca. *El 3 de vuit*. 25 febrer 2005.

MARÇ

- Medalla de bronze per a cinc bombers voluntaris del parc de Gelida. *El 3 de vuit*. 4 març 2005.
- Aquest febrer s'han iniciat les obres de restauració de la paròquia de Gelida. *El 3 de vuit*. 11 març 2005.

- S'enderroca l'edifici Gelinco i al seu lloc es construiran cases unifamiliars. *El 3 de vuit*. 11 març 2005.
- L'Ajuntament de Gelida encarrega a cinc equips una proposta remunerada de revisió del Pla General. *El 3 de vuit*. 18 març 2005.
- Gelida, Sant Llorenç i Castellví de Rosanes esperen que l'aigua del Ter-Llobregat els arribi el 2006. *El 3 de vuit*. 18 març 2005.
- Les caramelles omplen des de fa 56 anys la celebració de la Pasqua Florida a Gelida. *El 3 de vuit*. 18 març 2005.
- El Pla Local de Joventut preveu un local per a joves al Centre d'Iniciatives Culturals. *La fura*. 18 març 2005.
- El Penedès i l'Alt Ter sumen esforços per aconseguir la creació

de les seves respectives vegueries. *La fura*. 18 març 2005.

- Gelida presenta a Gas Natural una nova proposta per fer factible l'arribada del servei al municipi. *El 3 de vuit*. 24 març 2005.

ABRIL

- L'IES Gelida acull una xerrada informativa sobre l'oferta acadèmica que hi ha després de l'ESO. *El 3 de vuit*. 1 abril 2005.
- Oktopòtulos, que està gravant el seu primer CD, actua demà a la nit a la Unió del Casal Gelidenc. *El 3 de vuit*. 1 abril 2005.
- Valls demana la gratuïtat de l'AP7 i un carril més "perquè si hem de ser metropolitans, no té cap lògica pagar peatge". *El 3 de vuit*. 8 abril 2005.
- Onze propietaris de 35 hectàrees agrícoles al municipi de Gelida reben una oferta de compra milionària. *El 3 de vuit*. 8 abril 2005.
- Activitats al voltant de la fotografia de Flash Gelida. *El 3 de vuit*. 8 abril 2005.
- Concert de la Coral del Baix Llobregat i l'Anoia i la Coral Intimitat de Gelida. *El 3 de vuit*. 8 abril 2005.
- L'Ajuntament de Gelida entén que qualsevol requalificació urbanística s'ha de definir en la revisió del Pla General. *El 3 de vuit*. 15 abril 2005.
- L'artista gelidenc Emili Julià, confrare d'honor de l'Arxiconfraria de la Cinta. *El 3 de vuit*. 15 abril 2005.
- Dijous vinent es presenta, al Centre Cultural, el llibre sobre la guerra i la postguerra a Gelida. *El 3 de vuit*. 15 abril 2005.
- Martorell vol crear la comarca del Baix Llobregat Nord, que inclouria pobles de l'Alt Penedès i l'Anoia. *La fura*. 15 abril 2005.
- Tallen tota la tarda un carrer a Gelida per la virulència d'un eixam d'abelles. *El 3 de vuit*. 22 abril 2005.
- Convenis de l'Ajuntament amb Flash Gelida i Santa Llúcia. *El 3 de vuit*. 22 abril 2005.

- El Govern de la Generalitat encarrega la construcció del nou col·legi de Gelida. *El 3 de vuit*. 22 abril 2005.
- Ramon Tarrida signarà exemplars del seu llibre, demà, a la biblioteca de Gelida. *El 3 de vuit*. 22 abril 2005.

- El PP de Gelida reelegix Martí Ollé com a president local. *El 3 de vuit*. 29 abril 2005.

MAIG

- Campanya comercial de primavera a Gelida. *El 3 de vuit*. 6 maig 2005.
- La biblioteca de Gelida acull una exposició sobre el poeta local Jaume Vila i Pascual. *El 3 de vuit*. 6 maig 2005.
- L'Ajuntament de Gelida engagarà una campanya per fomentar l'estalvi d'aigua. *El 3 de vuit*. 20 maig 2005.
- Es revalora l'obra del poeta gelidenc Jaume Vila i Pascual. *El 3 de vuit*. 20 maig 2005.
- Quatre municipis penedesencs demanen ajudes per millorar barris degradats. *El 3 de vuit*. 20 maig 2005.
- Els municipis de Subirats, Sant Llorenç i Gelida inicien un servei de dinamització de la gent gran. *El 3 de vuit*. 27 maig 2005.
- Les obres de la nova llar d'infants de Gelida s'acabaran aquest estiu. *El 3 de vuit*. 27 maig 2005.

- Gelida convoca, el primer cap de setmana de juny, les jornades de portes obertes a l'esport. *El 3 de vuit*. 27 maig 2005.
- Demà, festa de l'escola Montcau de Gelida. *El 3 de vuit*. 27 maig 2005.

JUNY

- Un home de 70 anys, ferit greu en ser atropellat per un turisme en un pas de vianants a Gelida. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- Els joves de Gelida demanen la convocatòria de més activitats de cap de setmana. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- Taller de fotografia digital del CIC de Gelida. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- Sopar i xerrada en l'aniversari de l'Assemblea de Joves de Gelida. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- La Cambra d'Associacions de Parcel·listes premia les urbanitzacions de Daltmar, Martivell i la Masieta. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- L'Esbart Rocasagna celebra diumenge el festival de cloenda del curs de dansa. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- enohotel de Catalunya. *El 3 de vuit*. 10 juny 2005.
- Reduir la velocitat a la travessera Urbana. *La fura*. 10 juny 2005.
- El PSC de Gelida recorda el seu lideratge electoral davant el canvi d'Alcaldia. *El 3 de vuit*. 17 juny 2005.
- L'Ajuntament de Gelida desencalla el desenvolupament urbanístic del Racó. *El 3 de vuit*. 17 juny 2005.
- Un llibre recull els 25 anys de treball del taller de ceràmica Carme Coma de Gelida. *El 3 de vuit*. 17 juny 2005.
- Els veïns de Gelida podran disposar de gas natural a partir de l'any vinent. *La fura*. 17 juny 2005.
- El Pla d'Instal·lacions Esportives preveu una piscina coberta a Gelida abans del 2011. *El 3 de vuit*. 23 juny 2005.
- El convergent Francesc Rosell és elegit alcalde per un any i promet un canvi en la forma de governar. *La Fura*. 24 juny 2005.

JULIOL

- Gelida inicia l'elaboració del mapa de capacitat acústica municipal. *El 3 de vuit*. 15 juliol 2005.
- El CE Gelida organitza una exposició dels 65 anys de bàsquet a la població i convoca els socis per a l'assemblea. *El 3 de vuit*. 15 juliol 2005.
- Campanya informativa a Gelida sobre la contaminació acústica provocada per motocicletes. *El 3 de vuit*. 22 juliol 2005.
- L'Ajuntament de Gelida destina 4.000 € a ajuts escolars. *El 3 de vuit*. 22 juliol 2005.
- La gestió de l'aparcament soterrat de Gelida enfronta de nou l'equip de govern i l'oposició socialista. *El 3 de vuit*. 22 juliol 2005.

- El PSC critica que s'hagi donat un gratificació extraordinària a la gerent de l'Ajuntament de Gelida. *El 3 de vuit*. 22 juliol 2005.
- Gelida col·locarà cartelleres per potenciar la informació municipal. *El 3 de vuit*. 29 juliol 2005.
- Fotografies de Luis Leandro i Manel Caballé guanyen el 14è Flash de Festa Major de Gelida. *El 3 de vuit*. 29 juliol 2005.

AGOST

- El programa de Festa Major de Gelida inclou un DVD amb el resum de l'any en imatges. *El 3 de vuit*. 5 agost 2005.
- L'esplai Mainada de Gelida engega una campanya de captació de monitors per a l'entitat. *El 3 de vuit*. 12 agost 2005.
- Ràdio Gelida estrena imatge. *El 3 de vuit*. 12 agost 2005.
- VI Trobada de Puntaires de Gelida. *El 3 de vuit*. 12 agost 2005.
- Cloenda dels tallers de contes a la biblioteca de Gelida. *El 3 de vuit*. 12 agost 2005.
- El jazz tanca el festival de música i dansa al Castell de Gelida. *El 3 de vuit*. 12 agost 2005.
- Francesc Rosell es congratula que la zona blava obliga a fer unes rotacions que són inexistentes als carrers amb aparcament lliure. *La fura*. 12 agost 2005.
- Nou camió per als bombers voluntaris. *La fura*. 12 agost 2005.

- Ja és una estació. *El 3 de vuit*. 3 juny 2005.
- L'alcalde gelidenc, Miquel Carrillo, serà nou diputat d'ERC al Parlament de Catalunya. *El 3 de vuit*. 10 juny 2005.
- La família Giró té un projecte per convertir la masia can Batllell de Gelida en el primer

- El consultori de Gelida tindrà un segon administratiu per a atenció al públic. *El 3 de vuit.* 19 agost 2005.
- L'historiador i escriptor Jesús Mestre i Godes pronuncia demà el pregó de Festa Major a Gelida. *El 3 de vuit.* 19 agost 2005.

SETEMBRE

- Carlota Tarrida és la nova pubilla de Gelida. *El 3 de vuit.* 9 setembre 2005.
- Una conferència de l'escriptor Ignasi Riera obre aquest vespre els actes de celebració de la Diada a Gelida. *El 3 de vuit.* 9 setembre 2005.
- Estrena de la llar d'infants Montcauet. *La fura.* 9 setembre 2005.
- Els alumnes del CEIP nou de Gelida han començat les classes en mòduls prefabricats. *El 3 de vuit.* 16 setembre 2005.
- Reunió de valoració de la Festa Major de Gelida. *El 3 de vuit.* 16 setembre 2005.
- Vilafranca, els Monjos, Sant Sadurní, Gelida, Sant Quintí i Torrelles concentren el 80% d'immigrants de l'Alt Penedès. *La fura.* 23 setembre 2005.
- 17 municipis organitzen actes del Correllengua. *La fura.* 23 setembre 2005.
- Gelida rep una subvenció extraordinària per al finançament de la llar d'infants. *El 3 de vuit.* 30 setembre 2005.
- Caminada popular i gimcana d'habilitat amb bicicleta a Gelida. *El 3 de vuit.* 30 setembre 2005.

- Gelida celebra aquest cap de setmana les Jornades Europees de Patrimoni. *El 3 de vuit.* 30 setembre 2005.
- Oriol Llavina, protagonista del programa Cuines de TV3. *El 3 de vuit.* 30 setembre 2005.

OCTUBRE

- Gelida, Olèrdola i Sant Cugat volen implantar la recollida orgànica "porta a porta" i Sant Pere no ho descarta. *El 3 de vuit.* 7 octubre 2005.
- S'ha adjudicat la redacció del projecte i l'execució de l'obra del nou CEIP de Gelida. *El 3 de vuit.* 7 octubre 2005.
- El CIC Gelida repeteix els cursos d'informàtica. *El 3 de vuit.* 7 octubre 2005.
- S'inicien les obres de cobriment del torrent de Sant Miquel a Gelida. *El 3 de vuit.* 7 octubre 2005.
- Vint pisos de lloguer. *La fura.* 28 octubre 2005.
- La Mancomunitat Alt Penedès presenta el pla director de defensa de les zones no urbanitzables dels seus nou municipis. *El 3 de vuit.* 28 octubre 2005.
- Gas Natural connectarà la canonada del subministrament de gas a Gelida a la xarxa de Sant Esteve Sesrovires. *El 3 de vuit.* 28 octubre 2005.
- Músiques, exposicions i jornades de cuina és l'oferta cultural de tardor a Gelida. *El 3 de vuit.* 28 octubre 2005.

NOVEMBRE

- Nou Club de la Lectura a la biblioteca de Gelida. *El 3 de vuit.* 4 novembre 2005.
- L'Ajuntament de Gelida preveu iniciar la recollida de brossa porta a porta al maig. *El 3 de vuit.* 11 novembre 2005.
- Gelida arrenca diumenge unes jornades de cuina medieval que continuaran el proper cap de setmana. *El 3 de vuit.* 18 novembre 2005.
- L'Ajuntament de Gelida aprova la mi-

llora del centre històric, que costarà 874.000 €. *El 3 de vuit.* 18 novembre 2005.

- Comencen a Gelida els tallers participatius del Pla Director de Sostenibilitat. *El 3 de vuit.* 18 novembre 2005.
- Festa d'homenatge als avis del Casal de Gelida. *El 3 de vuit.* 18 novembre 2005.
- El vicepresident del CCAP aposta per un accés sud a Gelida des de l'AP-7 per donar resposta a la mobilitat. *El 3 de vuit.* 25 de novembre 2005.
- El Grup Artístic Gelada presenta, aquest cap de setmana, a Gelida, l'espectacle Amàlia, Amèlia i Emília. *El 3 de vuit.* 25 novembre 2005.
- Gelida, Sant Llorenç i Subirats inicien un projecte de participació intergeneracional. *El 3 de vuit.* 25 novembre 2005.
- Inauguració del circuit de velocitat d'Slot Gelida. *El 3 de vuit.* 25 novembre 2005.
- Demà dissabte s'inaugura l'exposició sobre els rellotges de sol a Gelida. *El 3 de vuit.* 25 novembre 2005.

DESEMBRE

- El comerç de Gelida obre la campanya de Nadal amb un concurs de dibuix infantil per il·lustrar les cartes de Reis. *El 3 de vuit.* 2 de desembre 2005.
- Una escudella emblemàtica. Dossier *La fura.* 9 de desembre 2005.
- L'Ajuntament prohibirà aparcar al carrer Major i hi limitarà l'accés rodat per prioritzar el pas de vianants. *La fura.* 9 de desembre 2005.
- Francesc Pascual, de la pastisseria La Confiança, guardonat amb el premi de Mestre Artesà Pastisser. *El 3 de vuit.* 16 de desembre 2005.
- El Centre Cultural de Gelida acull una exposició antològica del pintor Antoni Torres. *El 3 de vuit.* 16 de desembre 2005.

- Gelida reparteix, un any més, dues mil racions d'escudella a la festa de Santa Llúcia de dimarts. *El 3 de vuit.* 16 de desembre 2005.
- Gelida dissenya una nova biblioteca a les Escoles Velles. *El Punt.* 20 de desembre 2005.
- El Parc de Nadal, inici de les festes a Gelida. *El 3 de vuit.* 23 de desembre 2005.
- Gelida construirà 43 pisos més de protecció oficial per a joves. *El 3 de vuit.* 23 de desembre 2005.
- Gelida culmina Santa Llúcia amb unes concorreguda trobada d'escudelles. *El 3 de vuit.* 23 de desembre 2005.
- Foment destinarà 138.000 € de l'1% cultural a la rehabilitació del castell. *La fura.* 23 de desembre 2005.
- Gelida va viure dilluns un exitós concert de Nadal que, per primer cop, incorporava un cor infantil. *El 3 de vuit.* 30 de desembre 2005.
- El grup teatral Gelada oferirà una representació dels Pastorets dins els actes de Nadal a Gelida. *El 3 de vuit.* 30 de desembre 2005. ☺

Patronat d'Esports Municipal de Gelida

"L'esport a Gelida es mou!"

A principis d'aquest any 2006, s'ha produït una reestructuració en l'organigrama del Patronat Municipal d'Esports amb la finalitat de millorar el sistema esportiu de Gelida. Després de la realització d'un estudi el darrer trimestre de l'any passat, s'han elaborat un seguit de propostes per tal de millorar l'oferta esportiva i garantir la màxima qualitat en la presta-

Activitat "Juguem tots junts"
a la plaça de la Vila

Jornada d'esport adaptat
al Pavelló de Gelida

Jocs del món a la
plaça del Pavelló

ció del servei esportiu. Aquestes propostes afecten diferents àmbits, com l'àrea tecnicoesportiva, l'àrea de comunicació o l'àrea de neteja i manteniment. Per poder a dur a terme aquest seguit de propostes s'ha contractat una empresa externa encarregada de realitzar la coordinació executiva, també s'han introduït alguns canvis com ara la creació de l'àrea d'administració i la figura del responsable tècnic de l'Escola Esportiva Municipal. En una segona fase s'introduiran noves millores seguint la planificació prevista.

Complint un dels objectius principals proposats, fomentar la pràctica esportiva de la població, s'ha dissenyat el programa conegut com "Gelida ens Mou", el qual ha tingut una gran acceptació i participació en les activitats realitzades al primer semestre del 2006. Una bicicletada popular amb un circuit d'habilitats amb la participació de gairebé 100 persones, una caminada popular al Mirador de Gelida amb més de 90 participants, la diada recreativa de jocs del món i alter-

natiu "juguem tots junts" amb una assistència de 60 participants i una diada d'esport adaptat dins el marc de la jornada de portes obertes de la Diputació de Barcelona han estat les activitats realitzades durant aquest primer semestre. Un altre projecte ambiciós ha estat la coorganització de l'edició d'enguany de l'Estiu Viu, Campus d'Esport i Lleure juntament amb les regidories de Cultura i Joventut i d'Ensenyament.

Altres actuacions de rellevant importància que s'han dut a terme durant aquests mesos són la instal·lació d'uns motors elèctrics per facilitar l'ús de les cistelles de bàsquet com la renovació del marcador electrònic del pavelló esportiu municipal. Al mes de juny també van començar les obres de renovació i acondicionament de la pista poliesportiva situada a la piscina municipal per millorar-ne les seves condicions d'ús.

Tot aprofitant l'avinentsa, el Patronat Municipal d'Esports obre les portes a qualsevol proposta o suggeriment amb la finalitat de millorar el seu funcionament i la pràctica esportiva a Gelida i també aprofitem l'ocasió per desitjar-vos una bona Festa Major. ☺

Ha passat un any

Juliol 2005

- Durant el mes de juliol, amb motiu de l'extrema sequera que s'estava patint, el Parc de Bombers de Gelida va engegar una campanya per captar voluntaris per participar en les tasques de prevenció d'incendis juntament amb els bombers.
- L'Ajuntament de Gelida va repartir el tríptic de la campanya de l'aigua. En aquest tríptic es podia llegir d'on prové l'aigua de Gelida, una anàlisi de l'aigua que gasta l'Ajuntament i les propostes que feia a la població per tal d'estalviar aigua.
- La piscina de Gelida va viure una jornada solidària sota el lema "Mulla't amb l'esclerosi". L'import de les entrades que es va recollir durant el dia va ser donat íntegrament a la Fundació Esclerosi Múltiple.

- L'Ajuntament va organitzar el casal d'estiu Estiuviu amb la col·laboració del Casal i la biblioteca Jaume Vila també realitzava els seus tallers d'estiu amb un final de festa amb la presència de Gusti, el dibuixant d'en Tento.

En Gusti a la biblioteca

Agost 2005

- Durant el primer cap de setmana d'agost es va celebrar, al castell de Gelida, un cicle de dansa i música. El cicle, el va obrir un espectacle de dansa protagonitzat pel Ballet de Cambra Arsis, dirigit per Berta Vallribera i Mir. L'endemà dissabte va haver-hi un concert de música clàssica a càrrec dels Solistes de l'Orquestra de Cambra de Lleida i la setmana següent un concert de jazz a càrrec del grup de jazz Pixie & Dixie.
- A l'agost, l'Ajuntament de Gelida anuncia que el consultori de Gelida tindrà un segon administratiu per a atenció al públic a partir de novembre.

- El 23è sopar de Ràdio Gelida "obre i alimenta la Festa Major de Gelida", que torna a tenir la plaça de la Vila com a gran escenari d'activitats. L'escriptor i historiador Jesús Mestre fou el pregoner de la Festa Major 2005.
- Carlota Tarrida va ser escollida pubilla de Gelida durant el ball de gala del dimarts de Festa Major. Núria Torrents i Laura

Devesa van ser designades primera i segona dames d'honor, respectivament.

Festa major 2005

Setembre 2005

- El dia 11 es va celebrar la Diada Nacional de Catalunya. L'Ajuntament de Gelida va organitzar una conferència de l'Ignasi Riera, amb el títol "Per un 11 de setembre reivindicatiu", i també un ball popular amb música tradicional catalana. A més, els diferents grups polítics municipals també van preparar activitats amb motiu de la diada.

Grup Troba 3

Octubre 2005

- Durant el mes d'octubre es van celebrar a tot Europa les jornades del patrimoni. A Gelida, es va fer un concert a l'església del castell amb el Trio de Guitarras Dalbergia, es van fer visites guiades al castell i també la ruta modernista per Gelida.
- Es va realitzar la setmana de la mobilitat sostenible. El funicular va ampliar els horaris gràcies al funcionament dels dos vagons. A més, el bitllet gaudia dels avantatges del sistema tarifari integrat.
- Es van iniciar les obres de cobriment d'un tram del torrent de Sant Miquel, en la fase prèvia del projecte del parc central de Gelida.
- La Generalitat va adjudicar a través de GISA, empresa pública que depèn del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, les obres de nova construcció de la nova escola de primària de Gelida, que està ubicada provisionalment en mòduls prefabricats al costat de la pista de la piscina municipal.
- El 15 d'octubre es va fer la fes-

Trio Dalbergia

ta infantil de presentació de la nova escola de primària de Gelida.

- La Mancomunitat de Municipis de l'Alt Penedès va presentar el pla director supramunicipal, una proposta de pla director supramunicipal que pretén aconseguir un ús més racional del territori i del medi ambient. A Gelida es va fer la presentació, un taller de participació ciutadana i una exposició.

Novembre 2005

- Des de l'Ajuntament de Gelida es va fer ja l'adjudicació de la redacció del projecte executiu de la primera fase del parc central de Gelida a l'equip de l'enginyer Manuel Herce.
- L'Associació d'Amics del Castell de Gelida, juntament amb la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Gelida, van organitzar unes Jornades de Cuina Medieval.
- L'Ajuntament de Gelida va organitzar una sortida al teatre per anar a veure Mar i Cel, de Dagoll Dagom.
- Dins el marc del Novembre musical es va fer un recital de poesia de la generació del 27 titulat "Amor, New York y otros espejismos". També hi va haver l'actuació de la mezzosoprano Alexandra Paul i del grup de jazz-fusió Caco.

Novembre musical, 2005

- Durant aquest mes es va inaugurar, a la sala polivalent del Centre d'Iniciatives Culturals, l'exposició "Les dones

i els nobels" i, al vestíbul de l'Ajuntament l'exposició "Els rellotges de sol i la mesura del temps".

Desembre 2005

- El 2005, la diada de Santa Llúcia va commemorar els 150 anys de la publicació dels estatuts de l'antiga Germandat. Per aquest motiu, a banda de la tradicional festa del dia 13 de desembre, la Comissió de Santa Llúcia va organitzar una trobada d'escudelles d'arreu de Catalunya.
- L'Associació de Comerciants i Botiguers de Gelida va organitzar l'espectacle *A l'hivern, cada festa, una cançó*, a càrrec de Noè Rivas. En el decurs de l'espectacle es féu entrega dels premis de les cartes dels reis que redactades pels nens i nenes de l'escola Montcau.
- L'Ajuntament va organitzar un cine-fòrum en el marc de les activitats d'igualtat home-dona. La pel·lícula que es va projectar va ser *Las mujeres de verdad tienen curvas*.
- L'Ajuntament de Gelida va rebre dues subvencions que arriben als 258.000 euros i que permetran que el castell de Gelida sigui més accessible, gràcies a la 2a fase de rehabilitació. Aquesta segona fase permetrà posar plataformes, passeres i altres elements per superar les barreres arquitectòniques de la fortalesa.
- El Casal d'Avis de Caixa Penedès va organitzar la ja tradicional Festa de Nadal oberta a tots els avis i àvies de Gelida.
- Es va inaugurar, al Centre Cultural, l'exposició antològica de l'obra pictòrica d'Antoni Torres, una mostra formada per aquarel·les, olis i dibuixos que representaven un recorregut per la vida i vicissituds de l'artista.

Santa Llúcia, 13 de desembre del 2005

- El Patronat Municipal d'Esports de l'Ajuntament de Gelida va organitzar un parc de Nadal, al pavelló municipal, per divertir els més petits. També es va organitzar el tradicional tió popular.
- La biblioteca Jaume Vila i Pasqual de Gelida va organitzar activitats especials per les festes nadalenques; la tradicional visita del pare Noel, una hora del conte amb *Les aventures d'en Quixot*, i una sessió de contes per a adults a càrrec de Sandra Rossi.
- Es va posar en exposició pública el projecte de remodelació del nucli urbà de Gelida. Tots els interessats podien veure'l al vestíbul de l'Ajuntament.
- Ràdio Gelida va presentar el logotip oficial del 25è aniversari. El jurat del concurs va escollir el logotip guanyador ideat pel madrileny Manuel Gracia.
- Com cada any, al desembre es va posar en marxa la Campanya Cap nen sense joguina, organitzada per l'Esplai Mainada i Ràdio Gelida.
- L'Esplai Mainada va anunciar que no faria pessebre vivent durant el Nadal 2005. Per motius de la distribució dels dies festius, l'Esplai va decidir no organitzar el pessebre.
- El gelidenc Francesc Pascual, de la pastisseria La Confiança, va ser guardonat amb el premi de Mestre Artesà Pastisser. Aquest guardó és concedit per la Generalitat de Catalunya i Francesc Pascual és un dels primers penedesencs que l'aconsegueix.

Trobada d'escudelles, 18 desembre 2005

Cagatió popular.

Gener 2006

- El primer dia de l'any, els patges de ses Majestats els Reis d'Orient van recollir les cartes dels nens i nenes de Gelida. I, com cada any, el dia 5 de gener els Reis d'Orient van arribar a Gelida. El patge de la ràdio Alí-Bei i els reis Melcior, Gaspar i Baltasar al damunt de les seves carrosses van protagonitzar la cavalcada 2006.

Patges 2006

Cavalcada Reis 2006

- L'Ajuntament de Gelida va adquirir una nova motoescombradora per a la brigada municipal d'obres per tal de disposar d'un servei adequat a les necessitats de Gelida.
- El Grup Artístic Gelada va presentar, durant el primer cap de setmana del mes de gener, l'obra *Els Pastorets catalans*, de Lluís Milà, al saló d'espectacles de la UCG.
- El Servei Comarcal de Joventut del Consell Comarcal de l'Alt Penedès i els ajuntaments adherits al projecte de dinamització juvenil Dinamo! van posar en marxa L'embut, un portal web adreçat als joves de la comarca.
- Alguns membres de la Comissió de Festes de Santa Llúcia es van desplaçar fins a Torrelles de Llobregat per aprendre una futura colla escudellaire d'aquesta població.
- El Club d'Slot Gelida de la Unió del Casal Gelidenc va tancar temporalment les seves instal·lacions per mesures de seguretat. En els darrers mesos, el sostre del local s'havia anat deteriorant per les pluges.
- Els actes preparats per celebrar la tradicional diada de Sant Pau al Castell de Gelida es van haver d'ajornar a causa de la nevada.
- El 28 de gener es van celebrar eleccions per escollir la nova junta de la UCG. Per primera vegada en la història del Casal es presentaven dues candidatures, la de Vicenç Lerena, que era el president, i la de Xavier Rebollo. Xavier Rebollo va ser el guanyador de les eleccions i, així, el nou president de la junta del Casal de la UCG.
- L'Assemblea de Joves, amb la col·laboració de Ràdio Gelida i el Pla Local de Joventut, va organitzar un debat jove sobre habitatge i noves infraestructures.
- Es va fer la presentació del projecte de la nova escola de Gelida, el CEIP Les Fonts.
- La neu va ser la notícia més destacada de l'últim cap de setmana del mes de gener. Els gelidencs van veure com les precipitacions queien en forma de neu i cobrien gran part dels carrers del poble.

Nevada gener 2006

Febrer 2006

- La diada de Sant Pau organitzada per l'Associació d'Amics del Castell finalment es va celebrar al mes de febrer. Durant la jornada es van fer tots els actes previstos; el repic de les campanes, la missa cantada pel cor parroquial a l'església del Castell de Gelida, la capta extraordinària per al manteniment i les millores del temple i, finalment, la presentació del CD-rom *La mesura del temps i els rellotges de sol*. Rellotges de sol a Gelida, i del fullet dels rellotges de sol del municipi.
- Pedro Cobos va fer pública la seva renúncia com a regidor de l'Ajuntament de Gelida. Carles Arranz, el qual ocupava el següent lloc a la llista socialista, seria qui el rellevaria en el seu càrrec de regidor.
- Del 7 al 26 de febrer, la sala d'actes de l'Ajuntament de Gelida va acollir l'exposició pública del Pla Director de l'Alt Penedès.
- Durant el mes de febrer, Gelida va celebrar el Carnaval amb una cercavila pels carrers del poble i amb un fi de festa a la plaça de la Vila.
- Al mes de febrer va entrar en funcionament el nou organigrama del Patronat d'Esports. Durant el darrer trimestre del 2005, es va realitzar una auditoria del funcionament organitzatiu del Patronat Municipal d'Esports de Gelida. L'Ajuntament va encarregar l'auditoria a una empresa especialitzada en gestió esportiva i aquesta mateixa empresa va ser l'empresa contractada per aplicar les resolucions i propostes de futur i millora que aportava l'auditoria.

Carnaval 2006

Març 2006

Col·loqui el futur de les dones

- El Patronat de Cultura de l'Ajuntament de Gelida va organitzar una sortida al Teatre Apolo de Barcelona per veure l'obra de teatre MIKADO, de Dagoll Dagom.
- Durant el mes de març, Correus va instal·lar noves bústies al nucli urbà de Gelida. La ubicació resultant de les bústies era: a l'oficina de Correus, al passeig de Rosell i Massana, al carrer de Francesc Macià, al carrer d'Anoia, al carrer de la Circumval·lació (al costat de la farmàcia) i al carrer del Sol.
- I també al febrer, el Patronat d'Esports de Gelida va organitzar una bicicletada popular pels carrers de Gelida. El recorregut de la sortida va estendre's pel nucli urbà de Gelida i pel seu entorn.
- Durant un Ple extraordinari celebrat al mes de març, Carles Arranz va prendre possessió del seu càrrec com a regidor de l'Ajuntament de Gelida.
- El Col·lectiu Dona de Gelida va organitzar un col·loqui sobre el futur de les dones per commemorar el dia internacional de la dona que es va celebrar el 8 de març.
- El Servei de Cooperació Bibliotecària del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya va atorgar a la biblioteca Jaume Vila i Pascual de Gelida una subvenció de 40.000 euros en concepte de renovació del fons bibliogràfic i d'audiovisuals.
- L'Assemblea de Joves de Gelida va organitzar una recollida de brossa a l'entorn de la font Freda.
- També al març, els cinc centres d'ensenyament de Gelida van realitzar la jornada de portes obertes. Tot coincidint amb aquesta jornada de portes obertes, la Regidoria d'Educació va editar un butlletí sobre l'ensenyament a la vila i el va repartir per les cases de Gelida.
- Al mes de març, l'Ajuntament de Gelida va realitzar les primeres jornades de participació ciutadana per al Pla d'Ordenació Urbana de Gelida.
- La web de l'Ajuntament de Gelida va augmentar la seva interactivitat i des del mes de març permet fer nous tràmits en línia.
- L'exregidor de l'Ajuntament de Gelida, Pedro Cobos, va morir el divendres 24 de març del 2006. Pedro Cobos tenia 53 anys, estava casat i tenia 3 fills. Va néixer a Almogia, a Màlaga, i vivia a Gelida des del 1967. Va ser membre fundador de l'Esbart Rocasagna i del Grup Artístic Gelada, membre de la Comissió Municipal de Festes des del 1991, regidor d'Esports a l'Ajuntament de Gelida i recentment havia estat membre del Patronat d'Esports i regidor de l'Ajuntament.
- La Regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament de Gelida juntament amb la Regidoria d'Ensenyament, l'escola Montcau, l'Institut de Gelida i les AMPA dels dos centres van organitzar una activitat anomenada "L'aventura de ser mares i pares", un projecte que va oferir als pares i mares un espai setmanal per reunir-se amb altres pares i parlar dels seus temes d'interès centrats en l'educació i en la relació que cada família viu amb els seus fills.

Abril 2006

- Al mes d'abril, es va inaugurar al Centre Cultural una exposició de fotografies d'Eduard Aragonès que portava per títol "Hong Kong i Singapur, de la tradició al segle XXI".
- Per celebrar la Festa de la Mare de Déu de la Font de la Salut, el dilluns de Pasqua es van organitzar diverses activitats: la cercavila amb la presència d'autoritats i entitats locals, el solemne ofici de la Mare de Déu de la Salut a la Parròquia de Sant Pere, cantat pel Cor Parroquial i dirigits per la mestra Carme Pallarès, i en acabar el repartiment del pa beneït o pa i l'empenta. A continuació es va fer la 24a edició de la Festa de l'Avi, organitzada per l'Esbart Rocasagna i amb la col·laboració de les diferents entitats del poble.
- Al mes d'abril es va signar un conveni entre el Ministeri de Foment i la companyia ACESA que preveia el canvi de forma de pagament a la zona tarragonina de l'AP-7. El pagament seria per trams i també preveia la construcció de l'accés sud a Gelida.
- El Patronat Municipal d'Esports de Gelida va signar un contracte de publicitat amb Caixa Penedès, gràcies al qual l'entitat financera va subvencionar un nou marcador per al pavelló poliesportiu.
- Un any més, per Sant Jordi, es va fer el lliurament de premis literaris La Passera i també l'entrega de premis TREC per als treballs de Batxillerat de l'IES de Gelida, i la XII Beca Fundació Dr. Melcior Colet a Cristian Folch i Jordi Gibert. També en

Sant Jordi 2006

Conte gegant a la plaça de la Vila

aquesta diada es va fer la donació del fons Vila. La festa de Sant Jordi va continuar amb un concert i un conte gegant a la plaça de la Vila.

- A partir del mes d'abril la biblioteca ofereix una nova imatge que ha suposat la renovació dels taulells d'atenció al públic, tant de la secció d'adults com

Renovació de la biblioteca municipal

de la secció infantil, i la renovació del mobiliari de la secció infantil i de l'espai de la bibliopuça. A part de l'adequació d'aquests espais, la biblioteca ha renovat notablement el fons bibliogràfic en matèria d'enciclopèdies i ha incrementat notablement el fons d'audiovisuals amb música i pel·lícules. La dotació econòmica d'aquesta ampliació, amb 40.000 euros, ha anat a càrrec del Servei de Planificació i Cooperació Bibliotecària de la Generalitat de Catalunya. Les despeses de catalogació d'aquest fons amb personal de suport, el mobiliari i l'arranjament de la biblioteca han anat a càrrec de l'Ajuntament de Gelida.

Renovació de la biblioteca municipal

Lliurament de la XII beca Melcior Colet

Maig 2006

- A principis del mes de maig es va inaugurar, a Gelida, l'exposició "A tota pastilla". L'exposició tenia com a objectiu principal la prevenció comunitària de les drogodependències i va estar instal·lada al recinte del camp de futbol durant tot el mes.
- Al maig, l'Associació d'Amics del Castell i en Lluís Rius i Font, paleontòleg de l'Institut Paleontològic Dr. M. Crusafont, van organitzar l'itinerari "Un viatge submarí pel Penedès". Va ser un itinerari on es van mostrar punts d'interès geològics per interpretar i redescobrir vestigis del nostre passat més llunyà.

Visita a l'entorn paleontològic de Gelida

- El regidor de l'Ajuntament de Gelida, José Luis Maza, va presentar la seva renúncia al càrrec per motius laborals. El seu successor va ser Joan Ollé, número 7 de la llista socialista.
- Al mes de maig, es van instal·lar, al pavelló municipal, els motors que permeten enlairar i abaixar les dues cistelles grans de bàsquet del pavelló poliesportiu.
- També al maig, l'Assemblea de Joves de Gelida va organitzar el III Mercat d'Intercanvi. En aquesta activitat, podies portar tot allò que volguessis canviar: música, roba, menjar, llibres o qualsevol altre objecte, nou o vell, que estigués bé, i intercanviar-ho per una altra cosa.
- Ràdio Gelida aquest any fa 25 anys i per celebrar-ho va organitzar un cap de setmana ple d'activitats. Un dels actes importants va ser la inauguració de l'exposició dels 25 anys de Ràdio Gelida que va anar seguida del vermut popular. No hi van faltar tampoc el concert de jazz, la funimetrada, la festa disco o el concert de música clàssica.
- L'Associació de Comerciants i Botiguers de Gelida, amb la col·laboració de la Regidoria de Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Gelida i la Diputació de Barcelona, va organitzar la festa "VISCA LA PRIMAVERA" com a

acció principal d'aquest trimestre, en el marc de les actuacions de dinamització comercial de Gelida.

- Al maig es va fer la inauguració del nou Espai Jove de l'edifici del CIC. És un espai que compta amb la presència de la tècnica de Joventut de l'Ajuntament de Gelida i que incorpora el Punt d'Informació Juvenil, el SIAJ i un punt d'informació informàtic. És un espai d'ús per a joves. La inaugu-

ració va comptar amb l'assistència del nou secretari general de Joventut de la Generalitat, Olivier Bayon, el qual havia estat nomenat recentment.

- L'Esbart Rocasagna va organitzar un espectacle de danses catalanes a la plaça de la Vila. L'espectacle va comptar amb l'actuació dels grups infantil i juvenil de l'Esbart d'Ordino i amb l'actuació del grup infantil A de l'Esbart Rocasagna.

Juny 2006

- Al mes de juny es va inaugurar oficialment l'automatització de les dues campanes del campanar parroquial. Aquesta acció de mecanització va ser possible gràcies a la campanya de recollida de donatius promoguda per l'Associació d'Amics del Castell de Gelida. L'acte d'inauguració va tenir lloc a l'església parroquial i va comptar amb la col·laboració de la Coral Vallbardina.

Actes d'inauguració de l'automatització de les campanes

- L'Ajuntament de Gelida va adquirir un nou vehicle per a la policia local, d'acord amb el procés de modernització de l'equipament de la policia local iniciat per l'Ajuntament.
- El Grup Artístic Gelada es va endur set premis al 17è concurs de Teatre Amateur Vila de Vallirana. Entre els premis, hi destacava el de segona millor companyia teatral i el de segon millor director per a Joaquim Martínez.
- Les AMPA de les llars d'infants de Gelida, amb la col·laboració amb les AMPA de les escoles, de l'Ajuntament i de la Unió del Casal Gelidenc, van portar el concert "Els Colors del Metall", de l'Auditori.
- Durant el mes de juny es va celebrar la Festa Major del Puig i la València.
- L'Associació de Comerciants i Botiguers de Gelida, amb la col·laboració de la Regidoria de Promoció Econòmica de l'Ajuntament de Gelida i la Diputació de Barcelona, va organitzar l'animació "Cuba arriba a Gelida". Aquesta activitat s'organitzava en el marc de les actuacions de dinamització comercial de Gelida. L'acte es va fer a la plaça de la Vila i va comptar amb l'actuació del grup Sabor Cubano.
- Al juny l'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona va elaborar, amb la col·laboració de la Creu Roja, un nou material de formació per a cuidadors i cuidadores familiars en format DVD. Aquest material va adreçat a totes les persones que tenen cura d'un familiar gran o amb dependència i pot utilitzar-se com una eina d'autoformació perquè puguin desenvolupar la seva tasca amb major qualitat.
- L'exposició "El Castell d'Olèrdola i l'Alt Penedès a l'Edat Mitjana" va ser durant tot el mes de juny a la sala d'exposicions del Centre Cultural de Gelida. Era una exposició cedida per l'Institut d'Estudis Penedesencs i que l'Associació d'Amics del Castell de Gelida va portar al nostre municipi.
- A vuit dies pel referèndum de l'Estatut del 18 de juny, a Gelida es podien veu-

Tercera acollida de nens bielorussos

re les pancartes dels diferents grups polítics en campanya. Esquerra Republicana demanava el vot en contra i el grup socialista i Convergència i Unió demanaven el vot a favor de l'Estatut.

- El dia 18 de juny es va celebrar el referèndum per l'Estatut de Catalunya. Les dades obtingudes a Gelida van ser les següents:

PARTICIPACIÓ			
GELIDA	vots	%	cens
Total	2.346	51,58%	4.548

RESULTATS				
GELIDA	SÍ	NO	blancs	nuls
Total	1786	388	154	16
	76,65	16,65%	6,61%	0,69%

- El dia 30 de juny, l'Ajuntament va fer la recepció als nens bielorrussos acollits a Gelida. Enguany són sis nens i una monitora els acollits per famílies gelidenques durant tot el mes de juliol.
- El dia 1 de juliol, Miquel Carrillo i Giralt, d'Esquerra Republicana de Catalunya, va ser nomenat de nou alcalde de Gelida, rellevant Francesc Rosell i Bascompte, de Convergència i Unió, d'acord amb el pacte de mandat signat per aquestes dues formacions polítiques. ☺

Redacció

Gelida canvia

ECONOMAT

L'antic economat ha donat pas a nous habitatges.

COLOM

Part de la fassina o cal Quico Fuster ja no existeix.

CIRCUMVAL·LACIÓ

Un dels carrers que més activitat constructiva ha concentrat els darrers anys: el carrer Circumval·lació. Fotos de tres promocions d'habitatges i d'un pas elevat de vianants dels quatre que s'han fet en

aquest carrer, amb la voluntat d'aminorar la velocitat dels vehicles. El carrer Circumval·lació concentra, actualment, quatre equipaments escolars: CEIP Montcau, llar d'infants El Cérvol Blau, llar d'infants El Montcauet i, provisionalment, el nou CEIP Les Fonts. També és el carrer on es troba el consultori municipal i, en augment any rere any, un nombre important d'establiments comercials. La piscina és l'altre gran equipament situat en aquest carrer. La pista poliesportiva s'ha arranjat recentment.

LA FANGA

Una de les zones de nova urbanització a Gelida, el carrer d'Enric Prat de la Riba, coneguda popularment com la Fanga, comença a atreure els primers equipaments d'aquesta Gelida que creix i necessita doblar serveis. El nou centre de primària Les Fonts, situat provisionalment en barracons al recinte de la piscina, ha iniciat

ja les obres de la seva ubicació definitiva en aquest sector. També han començat les obres per

construir la primera promoció d'habitatge social en aquest mateix carrer.

ESGLÉSIA

Gelida ha de fer un esforç de conservació del seu patrimoni. La parròquia i l'Ajuntament han unit esforços per rehabilitar les façanes de l'església parroquial i corregir les patologies que l'edifici arrossegava d'anys. La part del cimbori del Santíssim ha estat restaurada completament, tot conservant la seva imatge característica. Les peces que s'han substituït s'han reproduït fidelment de les originals. A la façana lateral, s'han recollit les aigües pluvials. La darrera fase d'obres consistirà a arranjar la façana principal. En aquesta

façana hi ha el rellotge centenari, amb la torratxa que sosté les dues campanes dels quarts i les hores, el qual és propietat municipal. El rellotge també s'adequarà en aquesta fase i es preveu una automatització que actualitzi la seva vella maquinària.

CAL GRAS

Les obres d'enderrocament ens presenten perspectives inèdites de Gelida. Desapareixen casals per donar pas a blocs plurifamiliars. Les imatges corresponen a l'enderrocament de cal Gras, amb la visió que ens ofereix des del carrer Major i el carrer Anoià.

RONDA NORD

Una de les actuacions que més impacte tindrà a Gelida és l'actual promoció de pisos que s'està duent a terme a la ronda Nord o ronda President Francesc Macià. La cara nord del municipi, que hem vist néixer els darrers anys, acabarà de conformar la nova imatge que es té de Gelida per a tots aquells que la veuen des de l'autopista. ☺

publicitat

FUSTERIA PALOMO SCP

**Tot tipus de treballs en fusteria i ebenisteria;
cuines i mobles a mida, portes interiors i d'entrada.**

Ctra. Sant Llorenç (La Ferreria)
Mòbil 677 82 83 73
GELIDA

FUSTA I COMPLEMENTS S.L.

**FUSTERIA EN GENERAL
EBENISTERIA I DECORACIÓ D'INTERIORS
MOBLES DE CUINA
LAQUES I VERNISSOS
PORTES BLINDADES D'ALTA SEGURETAT**

pressupostos sense compromís

C/ Onze de Setembre, 25
Tel.: 629 74 63 90
GELIDA

JOIERIA - RELLOTGERIA EL BON PREU

**JOIER I RELLOTGER
J. LLOPART**

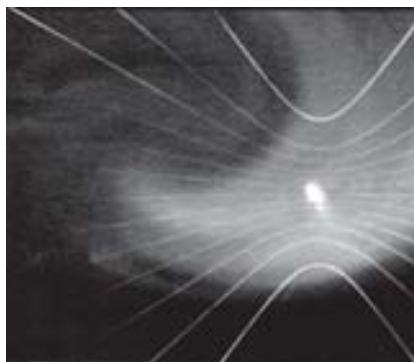
*Gravat, disseny de joieria i clavat de pedres precioses
Montse Llopart*

*Disposem de taller propi per a la reparació de
les seves joies i rellotges*

DESITGEM MOLT BONA FESTA MAJOR A TOTHOM

C/ Montcau, 6 (davant poliesportiu) - Tel.: 93 779 03 85
GELIDA

G-lèctrics

Jordi Albet i Xavi Boada

**Tot sobre electricitat, lampisteria descalcificacions,
calefacció i aire condicionat**

Poeta Jaume Vila, 28
Tels.: 649 666 812 / 660 717 365
GELIDA
jordi@g-lectrics.com

SERVEI DE GAS OIL A DOMICILI

Ctra. Martorell a Vilafranca
Tel. 93 779 12 00 - Fax 93 779 27 31
GELIDA

PRADECOR

Joan Prados

**PINTURA I
DECORACIÓ**

Av. Europa, 33-35 - 3r - 2n
Tel. 629 386 448
GELIDA

**CONSTRUCCIONS
GARCIA
VERNET**

Av. Montserrat, 8 - baixos-dreta
Tel.: 93 771 39 16
SANT ESTEVE SESROVIRE

Servei de càtering

Bomboneria

Pâtisseries LA CONFIANÇA
1856-2006

150 ANYS DE CONFIANÇA

Aquest any volem celebrar dues coses amb tots els nostres clients:

- *150è aniversari de la casa*
- *Premi "Mestre Artesà Alimentari" atorgat a Francesc Pascual Valls per la Generalitat de Catalunya, en reconeixement a la seva trajectòria professional*

Des de "Pastisseries la Confiança" volem agrair a tots els nostres clients la confiança dipositada en nosaltres aquests 150 anys, i esperem poder celebrar plegats molts anys més. Moltes gràcies a tothom i
BONA FESTA MAJOR!!!

Articles regal

Servei degustació

Major, 39 - Tel. 93 779 01 06
Sol, 5 - Tel. 93 779 04 35
GELIDA

innova't
perruqueria dona-home

Circumval·lació, 8
Tel. 93 779 20 26
GELIDA

RENAULT

Tot l'equip de
TALLERS MANEL
Auto Gelida, S.L.

us desitja
BONA FESTA MAJOR

Tel.: 93 779 26 00 - GELIDA
gelida@red.renault.es

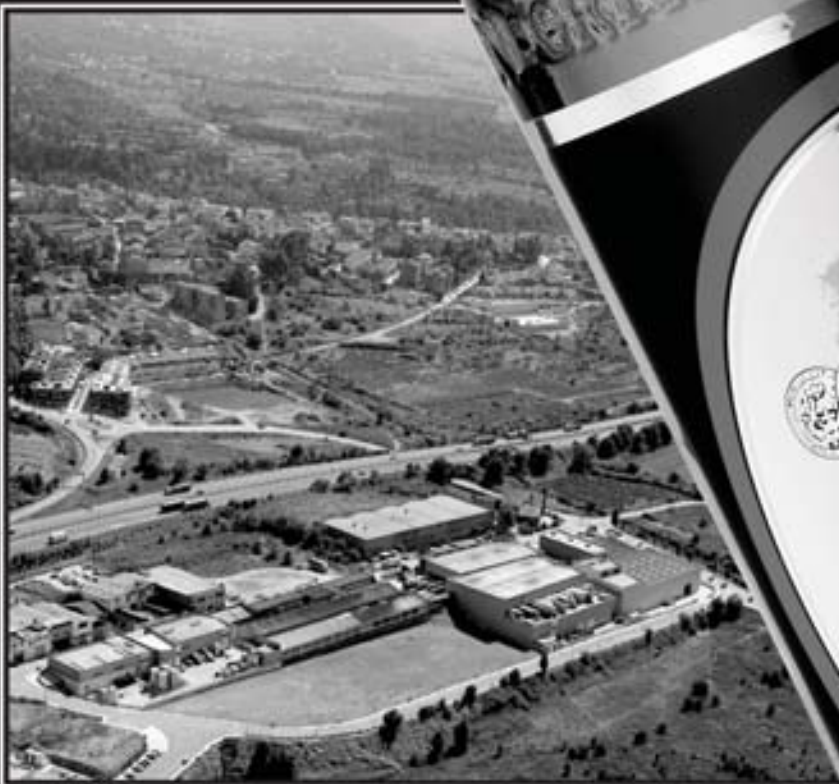
ALSINA

SALUT I BELLESA NATURAL

Horari:

de 9,30 h a 13,30 h i de 15,30 h a 19,30 h

C/ Del Carme, 4-6, planta - Tel. 93 779 12 61
GELIDA

CREMAT RHUM NEGRITA

BARDINET, S.A. - Camí Can Valls s/n - 08790 GELIDA (BARCELONA)

Tel. 93 779 01 25 Fax 93 779 05 05 - www.bardinet.es

R E S T A U R A N T

Pol. Ind. "La Gelidense"
Telèfons: 93 779 25 99 / 93 779 22 13
GELIDA

SALÓ DE BELLESA

C/ Marquès, 10
Tel.: 93 779 22 71
GELIDA

*La Mayte, La Mireia i la Jèssica,
us esperen al nou saló de
bellesa ETIAM i
us desitgen una
molt bona Festa Major!!!*

CANSALADERIA - XARCUTERIA - EMBOTITS

**^
CÂN COMA**

**Matança i elaboració pròpia
Qualitat i artesania**

C/ Major, 33
Tel.: 93 779 01 31
GELIDA

*Gran exposició de
mobles. Estils moderns,
clàssics i de disseny.
Complements de descans.*

Visitin's!

Rambla de la Generalitat, 57
Tel./Fax 93 891 23 05
SANT SADURNÍ D'ANOIA

Mobiliari i Disseny

**LLAR
DECORACIÓ**

Des de l'any 1940

*Fem mobles a mida
als nostres propis tallers.*

Som fabricants!

...la diferència.

Música i espectacle
en directe!

CARMEL

gestió musical

Música i espectacles
per a tot tipus
d'esdeveniments:
festes infantils,
celebracions, inauguracions,
balls, concerts, ...
I també discoteques mòbils,
sonorització d'actes, etc.

Consulteu-nos!

Tel./fax 93 774 22 41
Mòbil 686 89 69 96
www.gestiomusical.com
carmel@gestiomusical.com

Vacunacions
Desparasitacions
Microxips
Medicina interna
Perruqueria canina i felina
CENTRE VETERINARI

C/ Bons Aires, 10 - Tel.: 93 771 71 92
SANT LLORENÇ D'HORTONS
Av. Europa, 5-7 - Tel.: 93 779 30 73
GELIDA

METAL·LISTERIA DeMETALL s.L.

DeMETALL

www.metalisteriademetall.com

**Treballs en acer inoxidable,
ferro, llautó
i soldadures d'alumini**

Bona Festa Major!

Barri del Puig (La Valenciana)
Tel./ Fax: 93 779 00 12
GELIDA

**Reportage social: casament, comunió,
bateig, aniversaris.**

**Muntatges d'àlbums digitals i objectes personalitzats.
Fotos d'estudi i de carnet al moment.**

**Emmarquem quadres, fotos, puzles a qualsevol mida.
Venda de material fotogràfic, informàtic i papereria.**

**Nou servei: Assistència tècnica
d'informàtica a particular i empreses**

C/ Major, 48 - Tel.: 93 779 11 04
fotobuch@telefonica.net
GELIDA

Tel. 902 365 954

**Pel que ens necessiti truqueu-nos,
estem al vostre servei**

**Traslats nacional i internacionals, incineracions, sales
de vetlla, floristeria, marbres, làpides,
serveis a companyies d'assegurances,
assistència les 24 hores**

***Pollastres a l'ast
i plats preparats***

**EUGÈNIA MARTÍNEZ AMAT
(DIRECCIÓ)**

**Menús diaris, càterings
per a celebracions**

C/ Sol, 5
Tel.: 93 779 21 50
GELIDA

C/ Marquès, 4 - Tel.: 93 779 01 36
GELIDA

**Perfumeria
Loli**

**Objectes de regal
i complements**

C/ Major, 52
Tel.: 93 779 12 57
GELIDA

BAR MIRADOR

**ENTREPANS
TAPES VARIADES
PLATS COMBINATS**

C/ Mirador, 17
Tel.: 93 779 01 80
GELIDA

BAR-RESTAURANT

LA FANGA

**Cuina típica catalana i carns a la brasa
Celebracions - Banquets**

Ctra. Martorell a Gelida, km. 8
Tel.: 93 779 01 08
GELIDA

CONTECNIC, S.L.

**Construcció de:
Habitatges unifamiliars
Edificis d'habitatges
Naus industrials
Rehabilitacions**

Barri Valenciana
Villa Glòria
Tel.: 93 779 26 23
GELIDA

distop

Grup
Condís

Al teu Servei ■

**SUPERMERCAT
SAPA**

c/ Major, 18-20 tel. 93 779 09 58
08790 GELIDA
C2775@condis.es

**Després de quatre anys volem
fer un món d'activitats**

C/ Vicenç Perelló, 9-11
Tel.: 93 779 03 89
GELIDA

GELIDA
FERRETERIA I BRICOLATGES

C/ Àngel Guimerà, 2
Tels.: 93 779 20 98 - 93 779 26 11
GELIDA

Forn de Pa
PASTISSERIA I
DEGUSTACIÓ

C/ Major, 57
Tel.: 93 779 09 32
GELIDA

Forn de Pa i Pastisseria
GELIDA

C/ Major, 85
Tel.: 93 779 04 07
GELIDA

**perruquer
bijuteria
complements**

C/ Major, 47
Tel.: 93 779 09 55
GELIDA

ART I AIGUA, S.L.

**Fonts públiques, d'interior i jardí,
bombes, "boquilles",
projectors i accessoris**

**Depuració biològica de
llaacs amb peixos i plantes**

Anoia, 5 - Circumval·lació, 2, bis
Tel.: 93 779 01 82 - Fax 93 779 20 59
artaigua@telefonica.net
www.artiaigua.com
GELIDA

**Aire condicionat
Calefacció
Gas - Aigua
Ventilació
Energia solar**

Tarragona, 27
Tel. 93 891 16 83
SANT SADURNÍ D'ANOIA

INSTAL·LACIONS
MONTSERRAT, S. L.

**Electricitat industrial i domèstica
Aigua
Gas EG II
Piscines i depuradores
Calefacció, instal·ladors i mantenidors
Manteniments industrials diversos**

Instal·lador autoritzat

C/ Xic de l'Anye, 8
Tel. 93 772 62 00 - Fax 93 772 66 27
MASQUEFA
TEL. 93 779 23 47
GELIDA

Per als gourmets de Gelida

**Precuinats i formatges
Embotits de qualitat**

Horari: de dilluns a dissabte

9:00 - 13:30

18:00 - 21:00

diumenges

11:00-15:00

C/ Major, 116

Tel.: 93 779 10 98

GELIDA

- UVA personalizado
- Bronzeado Natural
- Fotodepilación
- Depilación con cera
- Manicura-Pedicura
- Uñas artificiales
- Limpiezas de cutis
- Parafina
- Micropigmentaciones
- Alisado Japonés

C/Major, 62 - 08790 Gelida
Telf. 93 779 21 28

EL PI

la flor és i et dona vida

Pl. de la Vila
Tel.: 93 779 27 37
GELIDA

RESTAURANT

**CAN
PANYELLA**

Masia Can Panyella
Tel.: 93 779 23 05
GELIDA

**Perruqueria
RIVERA
ANDREU**

**Us desitgem una
Bona Festa Major!**

C/ Barceloneta, 1
Tel.: 93 779 10 56
GELIDA

Estravel

Assessors de Viatges Estravel, S.L.

G.C. 1033

Major, 34

Tel. 93 779 26 61 - Fax 93 779 26 14
gelida@estravel.es - www.over.es

GELIDA

MARTORELL - SANT ESTEVE SESROVIRE

**Libreria
Papereria 7**

Novetats editorials
Servei àgil de comandes
Llibre electrònic
Informació al client a través de
les bases de dades · Joguines
Consumibles informàtica

C/ Major, 11
Tel. i Fax: 93 779 21 27
GELIDA

**CLINICA DENTAL
GELIDA**

Dr. Àngel Scalcione

**Adults - Nens
Implants**

Martí Mariné, 1, 1r, 4rt
Tel.: 93 779 09 11
GELIDA

VISITES CONCERTADES

**Urgències 24 h
609 474 074**

Fruteria Gelida

Sobretot
qualitat

Obert el diumenge al matí

C/ Barceloneta, 22
Tel.: 93 779 22 21
GELIDA

Ca l'Emili

MASIA RURAL

Carretera C-243b entre km 10-11
Can Parenostres, s/n
Tel. - Fax 93 779 22 01
mòbil 670 084 305
GELIDA
www.agroturisme.org/emili.htm
calemili@telefonica.net

**CULTURISME - MANTENIMENT - AERÒBIC
FITNESS - TAEKWON-DO - TAI-TXI
NJUTSU BUDO TAI - ART MARCIAL JÚNIOR
ESTETICIENNE - SAUNA**

C/ Sant Lluís, 50-52
Tel. 93 779 05 98
GELIDA

C/ de les Moreres 27-29
Casablanca - 08739 Subirats
Tel. i Fax **93 891 04 97**
Ctra. De Gelida a Sant Sadurní d'Anoia
email
info@restaurantcalmatias.com
web
www.restaurantcalmatias.com

MOTOS ARAGONÈS

A MOTOS ARAGONÈS, no només tenim motos, bicicletes i accessoris, també tenim maquinària agrícola, com, per exemple, motocultors i motoaixades, motoserres, motobombes, desbrossadores, tallagespes, tallabardisses, tisores de poda i verema i un llarg etcètera...
I sobretot **SERVEI TÈCNIC**

Vine a MOTOS ARAGONÈS i veuràs...

Passatge-Terol, 33
Tel. 93 89 25 65 - Fax 93 891 03 40
www.motosaragones.com
SANT SADURNÍ D'ANOIA

Loteria Gelida

**JA TENIM LA
LOTERIA DE NADAL**

C/ Major, 24
Tel.: 93 779 23 08
GELIDA

El petit *Cafè*

Terrassa d'estiu

Plaça de la Vila
Tel. 779 20 70
GELIDA

Gelida Motor S.L.

**Nou accés provisional per
ronda President Francesc Macià, 72-74**

Tel. / Fax 93 779 08 05
GELIDA

casaametller
us desitja
molt bona
festa major

des de 1830

casaametller
Paes del Penedès

Tel. 902 364 634

Vilafranca / Vilanova / Gelida / Sitges / Sant Sadurní* / Els Monjos*
(* Propagament)

gràfiques **GELIDA**

30%

c/ del pi, 98 - 08790 gelida
93 779 23 11

El Molinet
Granja - Bar

C/ Circumval·lació, 13
Tel. 93 779 32 85
GELIDA

HECAPO

MARTIGRAP

Pol. Industrial Gelidense, 3, nau 20-21
Tel. 93 779 35 20 - Fax 93 779 25 97
www.hecapo.com - www.martigrap.com
GELIDA

FRUITES I VERDURES

PEPI

**Gran qualitat de pinso
per a animals de companyia**

C/ del Pi, 9
Tel.: 93 779 09 10
GELIDA

EDICIÓ

DISSENY GRÀFIC

ETIQUETES

PUBLICITAT

CATÀLEGS

CARTELLS

LLIBRES

ESTAMPACIÓ

MANIPULATS

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA

TRADUCCIONS

gll

gràfiques llopart

Sant Antoni, 63
08770 Sant Sadurní d'Anoia
T. 93 891 03 12
F. 93 891 18 93
grafiques@llopart.com
www.llopart.com

el rebost de gelida
degustació

Avda. Europa, 49
Tel. 93 779 38 31
08790 GELIDA
Barcelona

(davant camp de futbol)

LES NOSTRES ESPECIALITATS

EMBOTITS IBERICS, CATALANS,
ASSORTIMENT DE FORMATGES I DE FUMATS
pizzes per endur

MENÚ DIARI

ON PODRAS ESCOLLIR
TOT CASSOLA

3 PRIMERS
3 SEGONS
3 POSTRES

LA NOSTRA CARTA

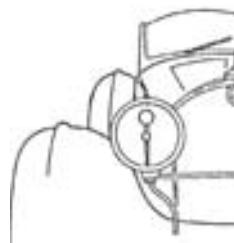
PER LES NITS DE DIJOURS I DIVENDRES
TOT DISSABTE I DIUMENGE MIGDIA

**El Cafè de Gelida
us desitja bona Festa Major**

Major, 8-10 - Tel.: 93 779 27 15
GELIDA

LLORENÇ

***Euro-taxi
fins a 7 places***

Tels.: 93 779 01 65 - 609 367 839

GELIDA

Joan Canals, S.L.
SERVEI INTEGRAL D'INSTAL·LACIONS

Aire condicionat

Calefacció

Electricitat

Aigua / Gas

Instal·lacions industrials
i domèstiques

Av. Mare de Déu de Montserrat, 14
08769 Castellví de Rosanes (Barcelona)
Tels. 93 774 19 17 / 93 775 19 21

**M. Rosa
Carafí Canals**

Cases Noves, 34
Tel. 93 779 07 64
GELIDA

Carns Fresques

c/. Martí Mariné, 8 - 10
08790 GELIDA (BCN)
Tel. 937790338

Pl. de la Vila, 5
Tel. 93 779 04 30
GELIDA

ANUSKA

- PERRUQUERIA UNISEX
- ESTÈTICA
- SESSIONS D'UVA

C/.Major, 23 • 08790 Gelida • 93 779 10 01

**l'Ajuntament de Gelida
agraeix a tots els
comerciats i empresaris
la seva col·laboració amb
el programa de Festa Major!**

finques coll

Av. Francesc Macià, 86 - 08790 GELIDA - T. 93 779 11 80
gelida@finquescoll.com

MAGATZEM FRIGORÍFIC I FÀBRICA D'EMBOTITS

***US DESITGEM UNA BONA FESTA MAJOR!
LA GARANTIA DE MILLOR QUALITAT ÉS EL SÍMBOL
DE XARCUTERIES ANTON***

***Ens trobareu a Gelida, al C/ Major, 30,
i a la carnisseria del Sapa***

**25 ESTABLIMENTS SÓN GARANTIA
DE QUALITAT I BON PREU**

**Tenim establiments a: Vilafranca, Vilanova,
Sant Sadurní d'Anoia, Gelida, Sant Pere de Ribes,
Els Monjos (Tres Pins) i Capellades**

Oficines centrals, fàbrica i vendes al detall i a l'engròs:
Camí de Moja, 2
Tel.: 93 817 26 59 - Fax 93 890 16 66
VILAFRANCA DEL PENEDEÈS

FINQUES ESCLAT

J. CLANCHET - M. TARRIDA

VENDA DE:

Xalets, cases unifamiliars, pisos, terrenys
Preus a l'abast de tothom!

LLOGUERS DE:

Torres, apartaments, casetes, etc.
Administració de comunitats de veïns

Assessoria fiscal, comptabilitats,
IVA, IRPF, autònoms, declaracions de renda,
gabinet d'advocats

ASSEGURANCES **CATALANA-OCCIDENT**

Agent col·legiat: J. CLANCHET CASAMITJANA

Assegurances de vida - Patrimonis - Comerç - Incendis
Robatoris - Vehicles - Responsabilitat civil

Major, 9

Tel.: 93 779 27 49 - Fax 93 779 10 90

GELIDA

Av. Borbon, 70, 1r, 3a

Tel.: 93 408 03 32 - Fax 93 408 00 73

BARCELONA

Major, 60

Tel.: 93 771 72 11

SANT LLORENÇ D'HORTONS

COSMETIC DIFUSIÓN, S.L.

Jaume Bermades
Majorista de cosmètica professional

Av. Ramon de Carranza, 26 - local
Tel. 954 45 44 94 - fax 954 28 04 86
SERVILLA

MONTSERRAT BARQUET

JOIERIA - ÒPTICA

- Joieria
- Relotges de primeres marques
- Articles de regal
- Òptica. Ulleres, lents de contacte, complements i líquids per a la seva neteja, ulleres de sol...
- Servei d'òptica oftalmològica prèvia cita concertada

**ARA, A MÉS,
US OFERIM EL NOSTRE SERVEI
DE LLISTES DE NOCES**

Amb molts avantatges i condicions especials
Ho tenim tot per al parament de la vostra futura llar
Cristalleries, vaixelles, coberteries.
Menatge per a la cuina i molt més.

ARA, EL MILLOR PER A LA VOSTRA FUTURA LLAR SENSE SORTIR DE GELIDA

Major, 36 - Tel.: 93 779 08 01
www.montserratbarquet.com
GELIDA

ARRANZ-BARQUET, SA CONSTRUCCIONS

**PROMOCIONS D'ALT NIVELL PER A PERSONES QUE
VOLEN QUALITAT DE VIDA**

**PASSEU A VEURE ELS NOSTRES HABITATGES
SÓN ELS QUE SEMPRE HAVÍEU SOMNIAT**

**INFORMACIÓ I VENDES
FINQUES ESCLAT: C/ MAJOR, 9
TEL.: 93 779 27 49**

Av. Europa, 49
EDIFICI FONT DE CAN JULIÀ

**CONSTRUCCIONS ARRANZ BARQUET, S.A.
UNA EMPRESA ACOSTUMADA A FER LES COSES BÉ**

BONA FESTA MAJOR! 06

PEPE VINILO@intersign.es

**Inter
Sign**

Comercial Intersign S.A.
Complex Industrial Gelós Nave 13
P.O. Box 242
08790 Gelós (Barcelona) SPAIN
Tel. +34 937 793 500
Fax +34 937 793 050
e-mail: comercial@intersign.es
www.intersign.es

F
Ferman

Ferman IND, S.L.
Complex Industrial Gelós Nave 15 C
08790 Gelós (Barcelona) SPAIN
P.O. Box 288
Tel. +34 937 792 604
Fax +34 937 790 567
e-mail: comercial@fermanind.es
www.ferman-ind.es

Vallehermoso, present a Gelida, col·labora amb l'expansió de la seva població amb la construcció d'un conjunt residencial de vivendes, dotat de l'equipament més complet d'acord amb les exigències que demana la societat actual.

Número U en Qualitat de Vida

Avinguda Diagonal, 490 · BARCELONA (08006)
Tel.: 93 416 19 61 · Fax: 93 415 12 06
www.gruposyv.com

Us desitgem Bona Festa Major

Carns Romeu, S.L.
Camí de Can Valls, 24 - Polígon Can Panyella
Tel. 93 779 24 50 - Fax 93 779 24 03
carnsromeu@carnsromeu.com - www.carnsromeu.com
GELIDA

GVA RRO

ARJOWIGGINS

***Us desitgem una bona
Festa Major 2006!***

Constituida en el año 1988

*Los industriales de
la comunidad de propietarios
La Gelidense les desean
Felices Fiestas*

Qüestió *de festa*

Tot l'any esperant aquest moment i, ara, ha arribat l'hora de gaudir de l'espectacle i la festa.

Caixa Sabadell et convida a participar en tots els actes, ja que ha estat en tot moment compartint les il·lusions i la preparació d'aquests instants.

Després de tant esforç i dedicació conjunta, ha arribat l'hora de gaudir de la festa.

www.caixasabadell.es
LíniATEL. 902 22 22 33

 Caixa Sabadell
Qüestió de tracte

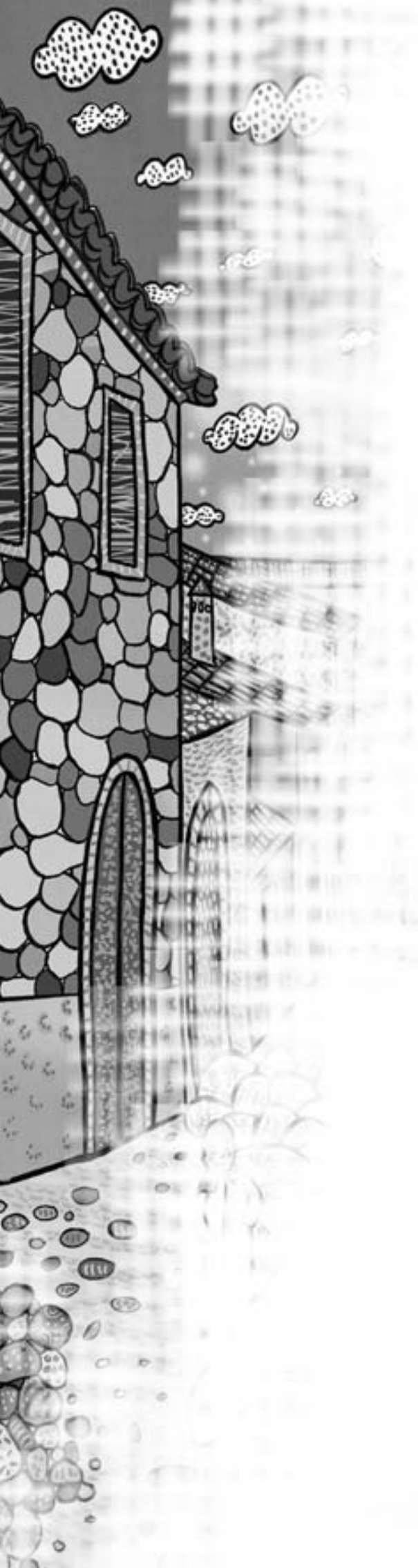

programa d'actes
del 16 al 22 d'agost
del 2006

AJUNTAMENT DE
Gelida

PROGRAMA DE
Festa Major de Gelida 2006

Nota:

En els actes de la Unió del Casal Gelidenc és obligatòria la presentació del carnet de soci/a.

La UCG recorda que cal portar americana i corbata en els balls de gala.

Organitzen:

Ajuntament de Gelida – Comissió Municipal de Festes
Unió del Casal Gelidenc
Ràdio Gelida
Esplai Mainada
Parròquia de Sant Pere
Assemblea de Joves de Gelida
Associació fotogràfica Flash Gelida

D i m e c r e s 1 6

10 del vespre
Plaça de la Vila
Cinema a la fresca
Charlie i la fàbrica de xocolata

D i j o u s 1 7

10 del vespre
Plaça de la Vila
Rumba
4xRumba

D i v e n d r e s 1 8

7 de la tarda
"La Sala", sala d'exposicions del Centre Cultural (c/ Mossèn Jaume Via, 52)
Inauguració de l'exposició
Quinzè Flash de Festa Major

10 del vespre
Passeig Rosell i Massana
Vint-i-cinquè Sopar de la Ràdio
Venda de tiquets anticipada a Ràdio Gelida

12 de la nit
Passeig Rosell i Massana
Ball de la Ràdio
Orquestra Aquarama

A continuació
Escola Montcau
Empalmades de la Ràdio

Dissabte 19

12 del migdia

Font de Sant Miquel

Espectacle infantil

Titelles l'Arlequí

6 de la tarda

Plaça de la Vila

Cercavila

Nous Bastoners de Gelida

Esplai Mainada

The McKenysClan Band

Batucando No Ar

7 de la tarda

Plaça de la Vila

Castells

Xicots de Vilafranca

2/4 de 9 del vespre

Plaça de la Vila

Pregó de Festa Major

Joaquim Martínez

Director del Grup Artístic Gelada

10 del vespre

Plaça de la Vila

Havaneres

Tota Vela

*Hi haurà rom cremat per
deferència de Rom Negrita*

12 de la nit

Pista-jardí UCG

Concert

Fila 9

Preu no socis: 5 €

1 de la matinada

Col·legi Montcau

Festa Jove

Orquestra Mitjanit

Empalmades i botifarrada

Diumenge 20

2/4 de 7 del matí

Col·legi Montcau

Matines

Batucada Mazatecos

En acabar,

Xocolatada

11 del matí

Església parroquial

Ofici solemne

en honor a Sant Roc, copatró de Gelida

Cantat pel Cor Parroquial, que interpretarà els goigs del sant

1 del migdia

Pista-jardí UCG

Ball vermut i vermut popular

Rico Rico

Entrada lliure (subvencionat per l'Ajuntament i UCG)

6 de la tarda

Font de Sant Miquel

Divertifesta major

Esplai Mainada

Inflables, tallers i animació per a nens i nenes

7 de la tarda

Pista-jardí UCG

Ball de vetlla

Babbel i Rico Rico

Entrada no socis: 3 € (subvencionat per l'Ajuntament i UCG)

11 de la nit

Col·legi Montcau

Teatre

Matar al presidente

Amb Paco Moran i Joan Pera

10 € (venda anticipada d'entrades)

12 de la nit

Pista-jardí UCG

Ball de nit

Rico-Rico i Babbel

Entrada no socis: 3 € (subvencionat per l'Ajuntament i UCG)

12 de la nit

Pati del CIC

La festa de l'Assemblea de Joves

Música punxada i servei de bar

D i l l u n s 2 1

11 del matí

Església parroquial

Missa

en sufragi dels feligresos morts durant l'any

A les 12 del migdia

Font de Sant Miquel

Espectacle infantil

En clau de clown

1 del migdia

Saló d'espectacles UCG

Concert

Orquestra Rosaleda

Entrada no socis: 5 €

6 de la tarda

Estació superior Funicular

Funimetrada

Inscripcions mitja hora abans

A continuació

Plaça de la Vila

Brindis pel 25è Aniversari de Ràdio Gelida

7 de la tarda

Pista-jardí UCG

Sardanes

Cobla-orquestra Rosaleda

Entrada lliure

9 del vespre
Plaça de la Vila
Espectacle de carrer
El petit circ (Fadunito)

11 de la nit
Ajuntament, c/ Barceloneta
Serenates
Orquestra Rosaleda
Ofertes per la Unió del Casal Gelidenc a les autoritats

2/4 d'1 de la matinada
Pista-jardí UCG
Ball de gala
Orquestra Rosaleda
En el transcurs del ball tindrà lloc el "ball de socis casats"
Entrada no socis: 12 €

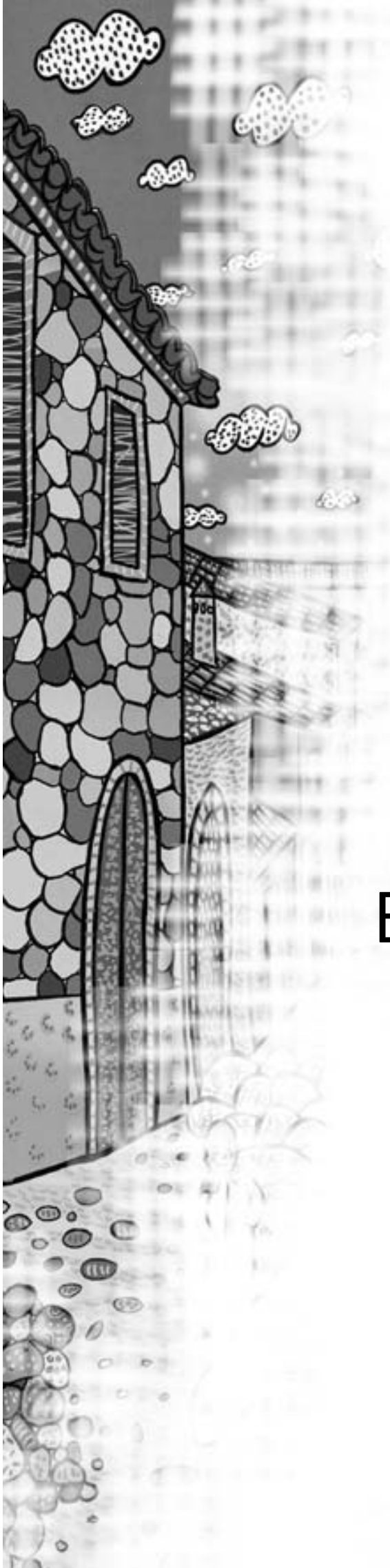
1 de la matinada
Plaça de l'Església, de la Vila, del Pi, Triangular
Gimcana jove
Proves i animació a tots els punts del circuit
Destacats premis per als guanyadors

A partir de les 2 de la matinada
Saló d'espectacles UCG
Nit Jove - Ball disco
Entrada lliure

Dimarts 22

12 del migdia
Saló d'espectacles UCG
Festa infantil
Plassos Pipsos
Entrada socis i menors de 6 anys: gratuïta
Entrada no socis: 2 €

7 de la tarda
Pista-jardí UCG
Ball de tarda
Orquestra Sonset
Entrada no socis: 6 €

10 del vespre
Plaça de la Vila
Música cubana
Sabor Cubano

12 de la nit
Pista-jardí UCG
Ball de gala
Orquestra Sonset

En el transcurs del ball tindrà lloc el "ball de socis solters" i l'elecció de la pubilla de Gelida 2006
Entrada no socis: 12 €

En acabar (a partir de les 2 de la matinada)

Saló d'espectacles UCG

Ball disco - Empalmades

Entrada lliure

E x p o s i c i o n s

XV Flash de Festa Major **Concurs de fotografies**

Sala d'exposicions municipal, "La Sala"
C/ Mossèn Jaume Via, 52

Horari:

Dissabtes, de 7 a 9 del vespre

Diumenges i festius,
de 12 a 2 del migdia

i de 7 a 9 del vespre

La cloenda de l'exposició i el lliurament de premis es durà a terme el 17 de setembre, a les 12 del migdia.

Organitza: Associació fotogràfica Flash Gelida

Amb la targeta maxicep...

...els teus
somnis
a les teves
mans

**...i ara, un sorteig de 3 viatges
a la Ribera Maia!**

-per a dues persones-

Consulta les bases del sorteig a la teva oficina o al nostre web

maxicep

la targeta de crèdit a la teva mida:
tu decideixes quant pagues cada mes

Caixa Penedès

Persones al servei de persones

www.caixapenedes.com